

C-368

غرائب اللغات

عبد الواسع فصالح سوي. (١٢٣٩ هـ)

P. 1-23

سراج اللغات

سراج الدين علي خان آرزو. (١٢٧٣ هـ)

P. 24-126

كتاب نحو (منظوم)

P. 127-136

شرح گلستان

سهر نور الدين

P. 137-150

رياض الارويه (از يد سني مردی)

P. 151-188

كتاب المجاورة

P. 189-195

مستطرد و در حلقه بند و تون بالفت محمد

42

توماس رابنسون

میخیزد و گوهرها سازند تا گوشت خندان و کاروان و بریدیم

مجلس شورای ملی

و غین معنی مضموم اگر کسی کلمہ معصومانہ

بکف و بیاد و بدون قوی از او در منزل یافت و آن ملک محدود و لون و اکثر

12-2-78

تو می بینی که کجور بران میاورند و حاکم نه بر آن اندازند و آنک با لاف محدود و دور دستند و دلور

سکون و کاف و کسره و آنست و بار و غم و پست که در غم و پستان جدا شود و از غم از غم از غم از غم

مسئله: اگر $\frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c} = \frac{1}{d}$ و a, b, c, d اعداد حقیقی مثبت باشند، اثبات کنید که $\frac{a}{b+c+d} + \frac{b}{a+c+d} + \frac{c}{a+b+d} \geq \frac{d}{a+b+c}$

[illegible]

حضرت مولانا دہلوی کہ مکتبہ شکر کے ذریعہ انگریزوں کو ان کے اسبقوں کا اعتراف مانتا ہے اور ان کے

سید محمد و نیا و فرزندان خود را در ایام ۱۳۰۵ هجری قمری در ایام ۱۳۰۵ هجری قمری

وہی ہے جس نے ان کو اپنا گھر بنا لیا ہے۔

[illegible]

سید مراد بیگ قزوینی که در سبزه میدان بود و برادرش علی بیگ هم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

پادشاه برین داد که این پرده فستق بهای هر عدد مسکون و لام سانی و کسین بمبلغ ده ارز در

است که برکت و بار او بر هر کس که در راه او قدم نهاده است بسیار صفتند و بر آن بسیار عوالمی بود

بہاؤ الدین زکریا رازی نے کہا ہے کہ انسان کو تو کس قدر سہل ہے کہ وہ اپنے آپ کو دیکھ کر کہے کہ میں ایک انسان ہوں۔

کسر اوج که فاعل آن از لای مجوز است و در اول هم بر بالاء مرتفع برک جهودان مرکب ه

مسلکوں کا رویہ ان لوگوں کو حرکت دینے پر مامور ہے اور انہیں سب سے پہلے جھٹکا کر دے پھر سیدھے چھٹ و لڑا کر دے۔

بدون با عجب بهاء و اسرار القدم و اسرار کف و ظاهر و اوقا الت که در حجب بلند و ابرو

در نزد حجب دیگر با برزخ ملل موجود بر میزند تا کشیدن و دیگر جانوران بر بالای آن کشیده و

وزیر پادشاه سر و تاج شاهی تو فانی و اولاد الف در او بجای محمد بن علی مقدمه خراب و بیگانه

فارسی و بلاد معروف و نامشروع و کاف نماز و یاد معروف و از ترکیبی از یویدیا خوش

برکن بقیه نادر و سکون را در محله و فتح کاف نادر و نون و اسم علی است

راندند و بخت با او موصوفه و سکون ذاتی در او راه می جوید و از ناگوار می شود و در آن راه

خیم بیاد و غایتی در راه ۵۰ اکبر اخص از طعام که از آرد مثل شکنج و زرد و در شمشیر

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

[illegible]

تفتیح

١٠

[illegible]

[illegible]

دانه کاور، هر بر میوه است سرخ رنگ لفظ کتا را معنی کاف و بهجت رسانی که از آن
 سازند و در آن دو کلان بود آن از چاه بکشند خط کنند بفتح کاف و یون ساکن و بافتن
 در بونٹ نخ و سبز در و کوزه ها کوثر لفظ کوزن لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 بهر آن جامع آن بدن حیوانات و چهارپایان نیز بهاء لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 درون و با معرفت هر یکی خبری جوین کردن و از که رفت گردانند لکاف کذا در قسم لثوان
 که باز بجه است هر طعنان لفظ کرد و طعی لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 بهر سی موی که هیچ خوزه که بر سر طعنان نمایان باشد لفظ کرد و موی لکاف کذا در قسم
 مهر لکاف در آن مهر و مهر مضموم و دو و هر بر آن استیج کردن بود و در زیر آن غایت چشم و غضب
 لفظ لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 معنی زده و بافتن کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 و غین معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 بود لفظ یا نیز میاء مشتاقه تخانیه و الف و باء مود و زان و منظره و لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 لفظ بو تیار یا بهر معنی مضموم و دو و معروف و تا و مشتاقه فو تیار یا بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 رنگ هر سه و است پیدا و تیار یا بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 لفظ لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 و کاف تا در سخن رسم باب لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 را و بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 کوئی کاف فارسی و دو و معروف و تا و مشتاقه فو تیار یا بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 را و بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 فرقی که در آن کاف شالی که مردم غرا را از آنجا می کشند و بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 کرد و کشتن لکاف فارسی و دو و معروف و تا و مشتاقه فو تیار یا بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 اندازند لفظ لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 مالی که بعد از چنان است لکاف معنی کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 خبر معنی مضموم و دو و معروف و تا و مشتاقه فو تیار یا بهر معنی کاف و یون ساکن و بافتن
 و در آن کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن
 و در آن کاف و یون ساکن و بافتن لفظ کشتن کشتن کاف و یون ساکن و بافتن

[illegible]

[illegible]

و اما کلام در دراکو بند که بعد از نالی علییده ساخته باشند لفظ فعله بر این وجه واد
و الف هه تله یا نخرشی است که آب در ولسیاده افتاده بود لفظ زیر با نوا و مجریه
یا معروف یوتا جینه دان مرغ که از شکله اند نیز گویند لفظ زعفر نوا و مجریه و الف
عین مجریه و برهانی رسیالی است حلقه شکل در غایت استحکام که بر زبان قافیه
کردن مسافران اندازده و کشند تا خفته شده بمیرد لفظ ساز و شین مهر و الف و زاده
مهر و واد معروف هه نوسی بالک نوعی از سبزی باشد که سبزه تر است که از او تنهها
اندازند لفظ سباناخ با سبزه سبزه و با فارسی و الف و نوا و مجریه و با سبزی خسته
باشد که بر روی شراب و سرکه مثل نانی بسته شود لفظ سپیم سبزه مهر و واد فارسی
و یاد مجهول و جیم غلامی چیا حیرتی را گویند که کشتن باشد مانند بایه کردون لفظ سزال
سبزه مهر و واد ساکن و نوا و الف هه پینه جانی معین و مقرر باشد که در اینجا با نوا و مجریه
از محبوبات و حیوانات و غیر آن بیارند و خرید و فروخت نمایند انرا
رصد نیز گویند لفظ بیلو یا و تخانیه و با فارسی معنودین و نوا ساکن و لام و واد معروف
هه جیم است کلمه ایست که در محل کرامت و نفرت گویند لفظ ششم شین مجریه و واد ساکن
هه پوزا آبادانی یا شهر که جدا از شهر باشد لفظ شکوچه بکسر شین مجریه و سکون کاف
و در او مفتوح هه بهر کی جبرکی حرمی باشد و در که اطفال از آن رسیالی که رانده و کش
نمایند و جرم پاره و بکری و در اید و صدای فریزی از آن ظاهر گردد لفظ فریره لقا و مفتوح
و واد مهر هه بهر کی جبرکی باشد بن و بدور که از این نیز سازند و بالای انرا الف و پینه
کنند که بدو انگشت گرفته توان کرد و بندن و آن باز یک است مرا اطفال لفظ فرضک
لقا و واد ساکن و صا و مهر هه نوسی خور فنی که در کراسی باره به بندن لفظ فریز
بقا و لام مفتوح عین و واد مهر ساکن و واد مجریه هه چونک تف کردن باشد و ان بادی
بود که بعد از خواندن اوجیه و افسون بر منند لفظ فوت افعال محرم و واد و نا هه بهار
انچه در حوض و غیر آن بپاشند که آب از زیر یا بالا بر آید لفظ فور سبزه مهر و واد
هه چیمتا جری که در واد و آن وقت شکافتن جوی در میان منند لفظ فانه بقا و الف و نوا
هه بیلو از تره ایست که از بامی و من علی با و در هت خورده لفظ فادن بقا و الف و واد
هه پوزا خورده که بچه نوزاد در آن بچند لفظ قاطو بکسر تاف و واد مهر هه بیکر از نیمه این
که در بامی اسبان و خستوران اندازند تا چیمست محافظت لفظ قفل و سوا س بیکر از نیمه این
مانند مانند صندوق هه و که از جریه کاف و نوا سازند لفظ کراسان لکاف مفتوح و واد مهر

شماره
تذکره
تذکره

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۷۷۱

[illegible]

[illegible]

[illegible]

دوبھکک جبار دیوبند پورکے

[illegible]

[illegible]

باز درین کلام : یا ارحم و غیره غلطی نیست و درین باب

[illegible]

[illegible]

2000-01-01
 2000-01-01
 2000-01-01

جملہ برادرانہ فیض

[illegible]

[illegible]

[illegible]

عبدالله بن محمد

سراج العات
درامد خلد آرزو

این سراج علی خان آرزو

بسم الله الرحمن الرحيم و تم بحسب

سبحانك لا علم لنا الا ما علمتنا انك انت العزيز الحكيم بعد حمد و سباسب محمدا
والصلوة والسلام افصح النطقا ميكويد فقير مستعرج الاربين على الله وكي يكي ازا
فضلا وكمكار وعلما ونامدار هندوستان جنت نشان گنجاي درغن لغت تاليف
موده مسي بغيراب اللغات و لغات هندي كه فارسي يا عربي يا تركي ال بان
نزد اهل اين ديار كمتر بود و دران با معاني آن مرفوم فرموده چون اكثر دربان
معاني الفاظ الهمي و پيغمي بنظر آيد لهذا نسخه درين باب بقم آورده جا نيكه
سهو و خطا معلوم كرد اشارة بدان نمود و نيز آنچه بطبع ناقص اين كمال دوست
درآمد بر آن افزود اميد از جناب عطا بخش خطا بخشاي كريم مطلق و ستار بحق
آنست كه مقبول اهل قبول و اقبال كرو و حضورها جناب كرامت تآب قبله تو عالم
آب و كل و محمد و جهات مرصه لا ملكاني ول بنف شناس شخص باريك پني و شرح
وان پيكر حقيقت گزيني آنكه بر تو التفاتش سر نامه را سايه بال هاست و ظله تو
و بيا چه كتاب را بهر حسن خاتمه طفر ا حصول قلم را نيش براي مردم سر خطر فاه
و قبول و بويانش خالصه لوجه الله و كما و سر كروه اشراقان از فيض باوه او
نم كشيده و عقل سر خيل مشايان در ركاب كودش ساغر غافلش دو يده
در برين صفاي طينتش بحر محيط تر آمده و در برابر روشني طبعش كوه ابدار از
آب برآمد

ت برآمد و بنوع علم الهی بحر الجواهر اسرار گامی انتخاب نسخه جامع و علم دوم آلاء
مسیحی من لم یعمل من قبله سیار شایع لغات که آنها را مغفولت و زیاده است
مانند کل محمدی بسبب خوش طبعت اوصای دارم و نه نباید در دم بجای است که احوال از
مسیحی با او است چون خود ستانی بسیار شیوه که شاه جهان روزگار است
بوشن لفظی که در بیت سید محمود حرفی نموده و درین موقع زمانه را با کشف کار
فرموده و هوای لغت نویس خسرو در صحاح همت او بمعنی لغت اندک
آورد و بسیار و بکمان فیه آرزو و مصرع دوم این قسم است بمعنی لغت کم ندارد
بسیار چه او نسبت مناسب است احاج بالفظ کم که در عربی بمعنی بسیار آمده و آن طرف
و قیوم دارد و الیقین معنی است و یک معنی مانند که چون در غرایب اللغات رعایا
حرف ثانی نبود بر آوردن لفظ قدری مشکل می شود از پیچیدگی مرعات مذکور
نزد علی آورد و هر چه لفظ رساله مذکور آورده غرایب اللغات از آن آورده
کرده و این نسخه را در آن زمان نام نهادند و بهاء الله لغت را به پیشکش
و بتاری عبادت آن روز و و بتاری صوم این لغت جوهر فانی که ورق باست
و در وزن فانی بدان بند کنند تکبیر فتح فوقانی و سکون لام و کاف تازی و زرق
و طلق بطا معرب آن برای پایی مخلوط التلظط بها برای مهله که تباری سجواب
گویند و این مشترک است در فارسی و هندی کتابی که برای اوجه تفاوت چندان است
چنانکه مشترک بمعنی تفسیر تباری فوقانی فارسی است و تباری هندی و این نیز
انتهای لغت است و چندان تفاوت از هم ندارند چنانکه گذشت
در رساله مذکور شاهد مقابل است که بعربی ظاهره بطنای معجزه مکتور خوانند آورده
بود و رای مهله و وزن نظریست چه اگر بخواهد خود لفظ فارسی است بلکه مستعمل
مخاوره حال بهای معنی است و آورده و لغت جدا از آن و آورده و این لغت مذکور
کمال تحقیق بکار برده و معلوم است یا با لکس از قول کشیدی اول استفاد شود و دیگر که بهین
دو با وجود جمله در فارسی قدیم نبوده و بنا بر این که خوان بر دو بلند و آن انواع باشد بعضی
از آن برای زیادت معنای چهره و بعضی برای اندکی و رنگ و بعضی برای رنگ
رنگ و اکثر همین قسم بوده و مانند که لفظ فارسی است از یک بهین است

چونکه خانه در پی کسری به دو باشد و سفید آب نرد یک باول چه مالیدن
سفید آب بوشسته که از جوانی برده و میداشند بر طرف کرد و چه را صفای
حاصل شود و در سال سست خیزد کابل مثل بقیع و نون زده و آب
موجده و مقوقه لیکن صحیح آنست که یعنی شخصی است که دست و پای او از کار
رافقه باشد و مجرا کابل را گویند و نیز اوقتی مثل است بقوانی مالیدن او چونیدن آب یک
پتازی هلیان گویند بقیع عین معجمه و لام قحطانی از سر کین کاو و کاو میشس که بن کرده خشک سازند
برای سوختن خوشاک خوشای هر دو بغین و شین محبتین و آب یک با ویم هر دو فارسی
آبیر در سال چوبکی گچ مختصر که ریب ریسما رسیدن بران عیند چنگلوک بقیع نیم فارسی
و نون زده و ماف لدم و دو معروف لیکن در کتب معتبره چنگلوک کس دست او
نشسته باشد آری مگر مجازا خوب مذکور میتواند شد لیکن در این قسم مجاز نیز است
شستر است آری ریسمانی که بر چوبی عینده جمع سازند کلاوه و خلاف تازی و کلاوه
بغا بعد از آن بر گردن بچاه و امثال آن بجاک و خاشاک اینا شستن و
فرو رفتن بچاه و امثال آن فرود آمدن از بام و زینه و نردبان و در رساله را بجز
برای مهله و بای معروف و سین مهله بدن مع آوره لیکن رستن در
بچاه و خفاک است از او نام دانه مشهور ناخواه و زینان بکسر زای معجمه
و نشدیدن و تثنائی بالغ کشیده و نون و این لفظ نیز مشترک است در
فارسی و هندی بلکه در فارسی جوانی و جوان بدین معنی آمده و بر قاعل پوشیده است
که اصل لفظ هندیت چرا که بنده کشته اند نوشته اند و چون است مشهور
که و خشک کفسی بقیع کاف تازی در برای مهله و سکون فاحسین مهله لیکن در
فارسی نیز وجود بهین مع آوره از آن ناگوایدن طعام و در رساله میند که
گویند لیکن در کتب طبعه میند غیر خسته است از جوانی طعامی مخصوص که برای زده
و در رساله خرسید بقیع خای معجمه و برای مهله زده و فتح سین مهله لیکن غرسه در
مطلق طعام زده آورده و بدین هر دو تفاوت است از سیاهی که لای را
تجرب کیر و خفس تشکی کند فرنگی بقیع خای مهله و نون زده و نیم تازی و
کاف تازی عیند نیم و نون حقه و کا بوسل بای موجده و سین مهله
که شدن

سده بیست و سه و سكون نون و وال
سده بیست و سه و سكون نون و وال
بیان تجوز مجوز مضمره بگوید زیرا که زن صاحب عقل و دای بنشیند کافی التماس
بس و بیست و سه و سكون نون و وال
که بد بادن که کسی یا در شادی مردم حسرت کند و فساد و خردی نیز گویند فردی را این
نزد کافی در کتب معتبره آنچه بارنده شده و هت در صورت فیدر ز میری باشد و غیره
بودند و در سبب کوزه که لوله بسته باشد و بدان وضو کنند چون شنگ بچشم فلان
مستوح و در و شین مجله و نون و ده و کاف و غیره و فلان نظر است این چون
چون شنگ بوزن بر شنگ کافی البرز و المعلق و غیره و دوم آنگه بدنها کوزه لوله دار
میت بلکه ظرفی است و در که وضع آن برای شستن دست و رو و کرم کردن آب است
بفارس آفتاب خوانند و بیند و بی کوزه نیز بگوید و چون شنگ ظرفی دیگر است که بیند
تشتی خوانند و شنگ با خود است از جو شیدان بعضی میکنند و رای خورون آب کم کم
بی وضع کرده اند و درین برهه و قله دست پیش هر که واقف است و در
بزرگ شدن و بر آغوش و نمودن در شنگ و فلان آن کوهن و بیا این و درین نظر
است زیرا که پیشها اعم است از دنیا چرا که اطلاق بر او در شدن بر در شنگ است که بیند
آنها و اطلاق باین بر این است و نیز به کتب معتبره که بعضی گفته اند و کلاه
میت لهذا کوزه بیخی کو صیاد این آدم و در سبب بزرگ کردن نمایان بشین
چون و درین نظر است چرا که نمایان بچند بزرگ شدن و این با خود است از نمایان
نمایان و لفظ شاه نیز از همین مایه و دست بعضی بزرگ کردن که متعده نقل نموده اند
چرا و آنچه در این برهه که در اعصاب و دای میگویند و در سبب بزرگ کردن و ایل زده ای
و چکی و اند و بری تا بعد از سی سال گویند و بعضی گویند که در سبب بچشم و بیخی
گویند هر دو فرضی است که شنگ فلان سنی به داخل شکر کردن فریاد بجای میجر و رای
مجله و در سبب بیا و سبزه و در و بعضی گفته اند و بیخی و این در کتب از و بیخی
کلاه و بیخی و غیره و در سبب بیا و سبزه و در و بعضی گفته اند و بیخی و این در کتب از و بیخی
فوقانی و بیخی و در سبب بیا و سبزه و در و بعضی گفته اند و بیخی و این در کتب از و بیخی
چنانکه در کتب معتبره است و غیره و در شنگ خوانند و کلاه و بیخی و این در کتب از و بیخی

میرسد لاگو کند شربت ...
بند و رعایت اسطلاح و آری بدانند که کشتن گشت فتح و فتحی است
و کشف مدالی است معنی رایسمانی حکمت و آری است گمان یا آری است مدالی
که بهند سن خواهند سازند غیر تقیر رایسمانی که در است حیوانات با خود
علاقه آن محل تا مل است ...
خانه و سوس فرشته شیر چای ...
و بای الف رایسمه و ترکی ...
بعد از کتبی ای بفرستند ...
تبرما بید و از ابروی ...
که کتب ...
که ...
نیز خواهند و بعضی ...
فراموش خواهند و در حال ...
نشد و باین و اول حال ...
و حامی ...
باشد خود و خود ...
با خود ...
سطح ...
که چون وقت ...
بیان ...
سطح ...
تجلی ...
و بعد ...
در ...
نیز ...

که هفت تن آداب و شراب و امثال آن در کاره شکستن آب و غیره در کوفته
بود و بالغ گشتن و فتح کاف تاری شده و فوقاً در بیان رسیدن این
دور و فتر دوم سراج اللمعه مرقوم به خدا چنانچه غرضی ترش می نمود که با خدا
خود را شود و آن افواج بود و انبیا و ائمه و شایع و امثال آن و آنرا اهل بیت و ارباب
و کماهی در روغن سر شفته و کماهی در سرکه و در اندازند و صاحب رساله ریاض
فارسی آن گفته و تحقیق آنست که در فارسی لفظ اجار نیز آمده و وضع ساختن
آن مختلف است در ولایت اکثر چاشنی در باشند و در لفظ ریاض اختلاف
بسیار است و منقح تحقیق آنست که آچار و ریاض یکی است آخر بقیه کماهی که بعد از
دو دن در آب بماند بشیر از یکسر باضم و نشور یکسر نون و سکون غنیم
معمود و دره بالغ رسیده و رای مهله معرب آن اثر شده میوه است مثل بادام
نه یکبار مغز و که در یکسر کاف فارسی و را در مهله زده و در آن مهله بود رسیده
یکوز بفتح کاف فارسی و رای معجز و محمد یکم معرب آن است و در رساله کیفیت شده
است و قابل که بتقریر نیاید و در حق آینه در یابد و درین نظریست زیرا که او هر چند
لفظ عربی است لیکن اکثر فارسیان بمعنی حرکت موزون در سه حال کنند مثلاً
ا ب و ج هم که حرکت آنها موزون نماید گویند و کماهی بمعنی مطلق حرکت چنانکه اوایی
خارج بمعنی حرکت خلاف ظاهر و نامناسب خواهد فعل باشد خواه قول و آن در
کتاب معتبره نمکی ثبت خواهد که بغیر از آن نتوان کرد و کماهی که آنرا حرکت
است برای بعد پس از آن میگویند و نیز در لفظ هندی نیست که برای آن لفظی
دیگر بایدهم رسانند و در رساله اکثر و واجب بلند بر زمین میگویند و
جوب دیگر بر بالایی آن و در عرض بلند تا کبوتران و جوب و جانوران دیگر بران
نشسته تواند بیای فارسی و فوقانی زده و ذای معجز و لفظ گویند لفظ مشترک
بست و در هندی و فارسی در هندی بدال هندی مستند بالغ کشیده و در فارسی
آده بد و دال و نای مختفی و این از عالم توافق لسانین است و پیوسته در واصل
فارسی بمعنی آده است و در عرف هندوستان بود و ششیم او و ششیم و کبوتران
و پیوسته ششیم و پیوسته ششیم جانوران شکاری مثل یار و باشد و مثل آن آدی

گویند آرمیوه نزدیک لشقار نو در خورشید نیز من در صفت پنج شاربوت و کویا
از بی نشقار نو است و در رساله میوه معرفت که بوجه نیز خوانند و در این خط است
چرا که الوجه که از ادب است گویند یکسر نموده و کشند به جم میوه دیگر نموده و در مختص
هم بد رخت آرد و بی ماند انوجه مطلقا در بند و ستان نمود خانه از چند کاه و در بعضی
از باغات شاخه‌های آن باد و خوسه‌ها الله تعالی عنی از فاست پیدا میشود و مکرر و بد غده
الوجه رسیدن طاعت باشد رسیده و در اینجا هم رسد ترش بود گویند در کامل و شیر
و در دهینت سر و سیر بسیار شیرین و نازک هم رسد در جوی نای که آبی در
سرتیز و در آن تصفیه بر این را ندن کا و در رساله جوی که چاه بایان را بجان
را اند خضوع و لغا و در و کا به فارسی ترکوز و این عطایست چو که از جم قهوس کا و است
و بموصا کا و اجاره و قلبه و خزانند بن نمی را بند و خروگوند مخصوص نیست آرد رساله
نوعی از خیار یکم پارکت در اینها خند مکنده و یکا ف منفق و لاسا کن و فتح و او
و نون زده و دال و پای مختفی لیکن آنچه از کتب معتبره ظاهر میشود مکنده زبان شیراز
خوار و رازیکه بهندی لکری گویند و بعضی گویند خیار یکم برای تخم ظاهر دارند بهر حال غیر
آرد است و در کشف اللغات مکنده خیار و از که لکری و در بند گویند از رساله
از و مایل بسیاری که به راه غلات مرغی کارند و با غلات بر بیع در و نمایند شاغل
بشیرین میوه و غم خا و یکسر خطایست چرا که شاغل بود و نیز آمده و در سحر بفتح دال
و سکون سین بر و و مهله و میم و را و مهله و بعری و رج بضم و دال مهله و سکون
برای و جم و عین مهله گویند از رساله علم معروف ماش و تازی فتح گویند
لیکن مطلق ماش و در فارسی برینو مانع که از او ماش عطایند و بهندی ممکن
گویند و معروف حلال بسیار آمده و در رساله خیار و کبر ان کا بهوک درین
تطهرت چو که از این خیار هندی و را گویند خیار و کبر ان که فارسیان آن را ویک
آنکه کا بهوک یعنی مطلق خیار و موتی است چنانکه از کتب لغت مستفاد میشود
پس تخصیص کبر ان بجایست و تحقیق آنست که از این یعنی خیار و موتی است
زبان هندی و کا بهوک بزبان فارسی و چون اهل اسلام بعد از تغری عام است
از و طو قات بخوان بر صفت همین مطلق آن نکنند و همین قسم مردم و کتب

[illegible]

۱۰

گفتند که روز مره جهان بندد

در ساعت چهارم و دوم آن جهان بندد

مناصب این رسالت خصوصیت باطنی که آموخته شود نیست و لفظ هیچ
اقتیاد است که فاعلی نیست و اینکه کای املی زبان سایر مرعات جهان و لفظ
کنند میدانند که غلط گفته اند پس آوردن این قسم باطنی بسیار است
والاجماع یا اکثر افعالی که عوام کلاماً تعاطی بجهت و دفع تلفظ کنند و این
جیاست آوردن الود در سلسله پیش رفتن برای آوردن کسی از جهت تعلیم پذیر
بنای فاعلی و ذوالی و برای جهان و تباری استقبل ترجمه پذیر که گفته اند
بر مان فاعلی آورده و آن سهوسته که برای که عمل خواب و نشین و عرائی با
آوردنک و غیره با باشد که نام بفتح کاف تعانی و نون و در دفع معطاه و تعین
و سکون عین معنی جای خواب و در جهان و مطلق گفته اند که در رست
سن اسپان که پیشتر بر اینکند و است البعد مقصود که سر و بیگون کف
و فتح با و موحد و صادم و در آن نوشته اند که برای رسانی که فاعلی است
تا پیشتر و در شکل مؤلف که بد مقصود که فاعلی است و رسانی که پیشتر اسپان
گفته اند و در آن رسانی خودی بود که در میان و در میان و در میان و در میان
سر رسانی به فاعلی است و در میان و در میان و در میان و در میان
در عشق و تازشهای بجز فاعلی و در میان و در میان و در میان و در میان
آفت که رسانی که در کوی است و در میان و در میان و در میان و در میان
مذکور شدند و شکل در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
خدا بر نیز گویند و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
و درخت آن و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
خدا افکنند و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
و تازی و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
که بر فاعلی است و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
چون چوب خشک و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
و در میان و در میان و در میان و در میان و در میان

و جمله افعال فعل و غیرها آورده
 کوبیدار نامه هندی که تحت عنوان است و بیازم اعضا را کشیده سخت ندون
 در مضمون است و در متن بر همین فعل و این بجاست و لفظ صحیح آن اگر چنان باشد
 فارسی آن ترا میدن است که یعنی رفیق بنا بر است و نیز اگر بنا بعد آن داشته بجه
 کشیدن اعضا است به سبب بد اندکی و عمارت دندان بفا و خا و معجه لیکن اگر بنا کشیدن
 اعضا است که بحر بی غلطی گویند بطور جمله است و در این حالتی است که در آمدن آنها
 میشود نیز کشیدن و در کتب معتبره فارسی مطلقا نیست معلوم نیست که مصنف
 از کجا آورده و در سارا مضمونی و بندی باشد که بواسطه و در آن حرکت تواند
 ترخه و لنگه گویند فلا عضو ترخه شده یعنی در و منقذ شده که بسبب آن حرکت
 نمیتوان کرد لیکن اکثر و هندی بجه که تحت شده است و ترخه که بفتح فوقانی و در
 محله مفتوح و سکون یعنی معجزه و در آن مفتوح یعنی مفتوح و در و منقذ است که بسبب
 آن حرکت نمیتوان کرد یا خود حرکت نکند چنانکه محلی که گویند زلس کوب اندازان
 خود در شست و شوی اعضا که کشنده ترخه است بفتح و کاف فارسی بر تاده
 که نزدیک صورت طلب جنوبی که بعد از فتنه بی شکل و بد و تازی سهیل خوانند
 برک بفتح با و موخره و را و نهید و کاف و بعضی بیای فارسی گفته اند لیکن اصح
 که لفظ است مشترک است در فارسی و هندی آن را میدانند که تی کیوان در آن
 گشتی کند برک بفتح چیم و نازی و سکون رای محله و کاف فارسی و ظاهر و در شفا
 نیز همان است و آنرا تعلیم ماه و تعلیم که تحقیق الف نیز گویند که در و سلا نام ملی
 است که در آن جانب و در آن حرکت باشد و سنی و در و بود و بولف گوید بول و آن افتاب
 و در آن حرکت و در آن ماه و خطای عالمش است چنانکه ظاهر است و شاید سهم و ناخ
 است و نیز تفاوت طهرهای هندی و فارسی بهمان قبیل است که در لفظ اساده
 نوشته اند که در و سلا بخشی و طعام که گنبد ما از کرده و ساخته و در شفا و دیگران دارند
 و نیز دو فاعله خوانده تقسیم کنند و عقیده عوام است که از این عمل چشم بدو دنیا
 نمیکند بفرمان لیکن نمیکند بفر و در سحر و در پی پنج بزرگ بفر است و آنرا عقیده است و از
 پادشاهان دیده این که در و سلا بخشی بزرگ و تحقیق آن است که اگر او چیز دیگر است و دیگر

دوره بیست و نهم - دوره دوازدهم

[illegible]

پرنشانی شدن بجای نوبدر

به جملی که کتب بعد

مبدل شود بدین و در بعضی بعضی در هم شدن مراد است از وید

سید است یا برعکس مورد بعضی بعضی در هم شدن متعیر و در نده شدن بجای

دندان آوی که جای در استخوان پیکر و دیگر باشد بفتح و ف و هم بای موحه و

سکون رای مبدل و چون سیم و ظاهر این نظایر است که است

شکوهی بی نشین سیم و کاف تازی و بر گزند و درشتی که بر کمالش بر که

درخت نیم باشد بعضی آراء درخت گفته اند و بعضی گویند غیر درخت مذکور است

و در رساله طاکما آورده که در رساله هر چند خبر با این شده و چون

چینه باشد که بارید و نمیدانند بجای فارسی و سکون خا و جیم تازی و درین

اول آنکه در یکسایفه نیست که بر نیز با این شده چون میوه چینه باشد بلکه

مطلق بر آنکه است چرا که میوه در سینه مثل خرزهره و نیل و لاله که بعد رسیده

خود بخوبی تر که و آنرا یک کوب که چند و دم آنکه بجای چینه شده است نه بعضی

که مراد است از کوب است سیوم آنکه بجای کیم فارسی است و تازی اینها بخش نشین

معجز مبدل آن آمده و عجب آنکه کتب که معجز را نیست بجای کفیدن و شکاف

شدن آورده که در رساله نامند و این کوه و امی که بر در جنگ پویشند جاری

لیکن جاری آینه آهن چار باره است که در و چشمی در و بلیس بندند و در

برزهره وصل کرده و پوشند و چار باره آینه و در وقت برزهره نیست

و در می آورده جاری آینه بسین بسین است و در و در کتب پند

که نشینند و زره که او با دیگر کاف فارسی و در رساله تازی

آورده و در تمام بسین و در استعاره و اختلاف و که در و بعضی بجای آورده

آنکه که این را پرنشانی میکنند و بعضی گویند باوی که در و آنکه

که با و و بعضی بجای باوی آورده اند که در و چهار باشد بجای

لیکن معنی آنی که غم خوار است نیز گویند و آنرا به کمال است

باید و آب کم شود با و چون نفی است و در و بجای موحه و فو تانی و

تانی مالک سخن بجای مبدل و تازی سیم نیز گویند که در و

و تازی

حرف دیگر کمال و درست در مصدر
از آنکه بلاغی بضم با موصوفه و عین مبالغه و درین لغت است و این اشکال فقط به حدیث
معبره مثل قاموس و غیره نیست و هم آنکه احوال مخفی من مانست و اگر بلا حد
ما خود از جمع که فرو خورون غیری باشد علم خود بود و اینصورت نقل بیان اگر گوید
مکمل است اما بضرورت یا خود لفظ احوال باید آورد و در کلاف تازی یعنی قضا
سالی و کرانی غده و مقابل آن شکل معجزه خوانی غده است و در رساله
میشن کردن فیکه جریح سیمین معجزه و مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان
و در مدهی یعنی اندک از جای شایسته و در آرد و است مطلقا و فیکه جریح باشد
خواه غیر آن سیمین در کتب معبره مشهور و معجزه و مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان
فادسی بیامده و لفظ جریح معنی محنت از عالم مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان
کرده اند و معنی جنانیدن فیکه جریح خود نیستان است و حالیکه مشهور است و در
و این اگر چه من حیث القیاس صحیح است لیکن سنان و کلام است و معجزه و باده و حرف موافق گوید که سنان
در رساله لغزیدن و بسر و زدن و اینگونه خیدنی مثلا چون کسی تند و دوپایش
بسکی یا کلون بخور و یا معجزه و مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان
و فیکه گویند اشک و خید مولف گویند که نا بر لای معنی اند جا بردن و رخت و اشال
آنست و معنی افتادن آدمی بسبب با سنان آمدن بلکه گفته باشند با سنان
و معنی افتادن بسبب لغزش اندک و لای و غیره که سنان که در لغزیدن است
و اینگونه خیدنی معنی لغزیدن و بجز در آرد و است و اینگونه خیدنی که در
انرا در جلد نده و چیز باشد آنرا گویند و کاهی خوشند انچه و جریح غیر از آنک بعد دفع
و دو و نون زده و کاف غلطی یکی که است اعم است از الکنی و چینکا و حرف
الکنی به فتح را و معجزه و مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان
او جانوری مشهور که غش است بوم و بوف بفا و آن میوه هست و معجزه و باده و حرف موافق گوید که سنان
که بر بدن آدمی پیدا میشود و شکل گندم و در و نیکد و مسه نیز خوانند یکی و غش است
که مسه در هر دو زبان مشترک است از رخ بد و زلی فارسی و خا و نا شکل نفوقا
بالفدا کشیده و نشین معجزه و مبالغه و باده و حرف موافق گوید که سنان

کرم و در کند یومر تجانی و داد و بهله
 از راه خط چنان نویسد و اغلب یک یوم ترکی است و بفارسی رو و برای مبله و اوایل
 و دال گویند که به نام و خصوصیات مرده را ذکر کردن با خود تا دیگران از آن ناکند و
 گریبان نخند و میریم و او و مجهول و معربی فصح گویند بفتح نون و سکون و او و حای
 مبله و صاحب این محل را موبد کر و نوکر گویند این گری که در بندگاه بسبب درد
 عضو و یکم بهم رسد چنانکه اندنیل در بعضی دران و از قرصه دست و ریش با عرو به یک
 موصود و عین و رای مبله و محمد الدین علی قوسنی و غیره بمخ بتوری آورده اند که
 در بدن پیدا شود لیکن اقوی اول است از طایفه عمارت و در رساله سنی آورده
 لیکن در سرور سنی آورده که سنی بفتح بعضی بمخ پوشش خانه نوشته اند اما صبح نوی
 از عمارت و در است که بحر بی ادب خوانند از آتش که در قلندران و در شاگاه
 دارند و هندوان فقیر و هونی نیز گویند لیکن الا و بقصر و مد لفظ فارسی است که
 هندوستان شش و امان بلور و اندیده شد با نگو به عربی معکوس و در آدمی و در
 دار و یکی آنکه بر و خوا به برین تغییر و فارسی و مر بفتح قال و یم و رای مبله
 و دیگر با مال و سر زیر باز گویند لایچی و در رساله بتاوی سلی خوانند قاتل هر دو قاتل
 و درین نظریست چرا که محیل الایچی خود دوست چنانکه از کتب لغت طب متفاوین
 و قاتله الایچی اعم است از هیل و نیز هیل و قاتله هر دو عربی است و نیز الایچی و کتب
 لغت فارسی آمده پس از توافق سانیع باشد البسی غلایست که بتازی کتان
 بنشدید فوقانی گویند و در رساله بفتح بای موصود و سکون ذال معجمه و رای
 مبله آورده و تحقیق آنست که بر ریزای معجمه مطلق دانه است و بعضی مصالح کرم
 مثل فلفل و در چینی و باز بر مع آن کافی الفا موسس لیکن بر مطلق با صطلح الجا
 بعضی تخم کنان است چنانکه در تحفه اللامنین و صاحب قاموس بزرگ بوزن
 شد او بعضی فرو شده تخم کنان گفته پس معلوم میشود که بر بعضی کتان و عربی
 آمده و در فارسی بر ریزای این تصرف عالمیان باشد و آنچه در رساله
 بذال معجمه خطاست آنست که در رساله آوینش و زخمه شدن بسر فارسی کلیدن
 بسر باوشین معجمه مولف گوید و در لفظ این کلیدن اختلاف بسیار است و در سر

بشکون

بشکول آن بود و بمعنی جلدی در روز
بر نیایش کردن و قوی بشکول و کاف معنی در آویختن و در رفتن و در رفتن
عند بدین میت ابو شکور مرگ کرد و او را این معنی بکشد و بمعنی کینه می
بر نشکند و شکلیه بفتح ما و کسر عمو یا پارچه جامه که بوی یا درستی بگوید و در
و شکول در برهان قاطع بمعنی جامی و جامه جامه کی و شکولیدن در کتاب و کبریا
ساختن و شورانیدن و بر آوردن و پراکنده کردن و اندین افعال بظهور می
که بای بشکولید از اصل کل نیست و شکولیدن در اصل بفتح و در آویختن جامه
بچیزی که باره ملا شود و لهذا شکلیه بمعنی باره جامه و طاشن غرپوزه و غیره آمده و شکله
محقق شکولیدن است و شکولیدن بمعنی غرپوزه و بختی بچیزی چنانکه در بیت سابق
علوم میشود و بمعنی در آویختن و شکولیدن بمعنی جامه و جامه در کلامی بودن
ماز است نه حقیقت و فارسی بی لقلب الهما پند شدن سبت مشکلا که غازی بجا
کس آفرود گویند جامه فلانی بخاری بند شد و جامه و جامه و جامه به نام تسبیح
بقیه فایده سرکه لبین مهله مفتوح هادی مهله و کاف فارسی لیکن جام تسبیح
در فارسی مستعمل است و از اقری نیز گویند بفتح می و کاف زده و بای مهله بیا رسید
و لفظ مسکوره اگرچه در ظاهر فارسی است اما معلوم نیست که اصطلاح کجا است
اما و لفظ مسکوره و لفظ است که پنهان از افراد الفبا مستعمل شود و مانند فلان و بهمان
و با اشتباه و پستازی بی موجد و سبب مهله نو قوی و قوی و قوی بالف کشته و
رای مهله و پستاز را نام اول است بدانکه لفظ فلان که بفتح گویند خط است صحیح
بالضم است و لفظ عربی و بهمان فارسی فارسیان تابع نموده همراه لفظ فلان آید
کثر لفظ فلان مقدم باشد و کای بر عکس میانه که عربی گویند بهمان و فلان آید
و بهمان مخفف بهمان است باین مزید علیه آن چنانکه مذرب بعضی است و اما
و همگی با هم مستعمل گردند اما هر یک بکلی که بد رخت بچید و بچ نداید و بر هر دوختی که
بچید خشک سازد و بتندی مشقیه بفتح عین مهله و شش می و کاف که بفتح
بفتح نون و در و بای مجهول و صیم بعضی گویند نوخ بوزن متوخ اما که بچید
آید و غیره آموخته و در کتاب خواندن در سبهای گذشته و در بفتح می و سکون

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

100

میترو تا بهر جایی که میخواستند و از آنجا به جای دیگر میآمدند

زین العابدین علیکم السلام و آله و عترتہ

وہاں سے لے کر یہ کہ وہاں سے لے کر یہاں تک

میرزا علی محمد خان کتبی و خطی در دستش

بسم الله الرحمن الرحيم

لہذا جیسا کہ ذکر میں ہے سالانہ شکر و تحریک ہو چکر

عبداللہ صاحب دہلوی و شمیم الہی و منتخب قمر بنی شش و ہفتہ

فصل پنجم: حق و حقوق کیست و چگونه برقرار می‌گردد؟

بہر تلافی سے خط مزید کیسے دے گا اور اتفاق یا غلطی کا علم ہو جائے تو

خست از کیا، کند، غنای کمترین بر دو غنی و این غلط نیست چرا که

چون بعضی از اینها عبارت بمضی سحر و جادو و غیره است و این

کیا درختی است که سیاه چیده باشد پس شعله فریاد کردن سبک که تنهایی در

عبداللہ شہر گویندہ غومیدین بھجوانی عمر قانون اور اسیدہ و قحطانی قحطانی

بسم الله الرحمن الرحيم

موسکویت و ایران خلیفہ منقولہ تاجادی و بعد بفتح تاجی معجمہ حسین منہد بالفیضہ

وہابی کی فطرت اور سنی و ران جامہ و حدیث علیہ السلام

محمد بن علی بن حسین بن علی بن ابی طالب

کتابخانه است. سید ابوالفضل علی بن ابی طالب را در کتابخانه خود

و نیز خدایان بجهت کار و تلاش بنده است که دوستی از جمله سعادت خواهد بود و کجاست آنجا

تعلیق علی حکم در قضا و نظر است. چون تو نشانی ز بر و زخم جادو شیرین است

و در بعضی فرعی چنانکه در آن نیز بگوید رسیدند و در هر یک از این فرعی ها

اعلم ان من نذر وحقان است حقیقت و در بیت من و غیره ظاهر از این است

و کشته شد ای سحر! ای غلبه ای علی! و در روز طهارت و بیخود شدن بنده و غفلت پیدا شدن

خود خدیو کلان طویل درویشم و پادشاه کز نوریان کشته اند عیالی بجای بر نهاده

بمن بگویند و باشد

بدین نزد من با خوار است

نام غنی من جمله و دم و دم کزانی در سال

یکم در آن سال باشد خیر و بخت و ایامی که در آن

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

بخت و بختی که در آن سال و آن سال و آن سال

چنانکه گفت در ماری در
 آنکه اندک فی الفیض پس که اوست
 و هیچ نام از آن است
 این ترکیب است
 با تیر باد و باران
 از اینده در و نه مکیوز
 باشد لغز و لغز
 که در اندر و در و نه
 در و نه اندک فی الفیض
 غایت ک
 چیزی در
 از این است
 رخت و رخت
 بخندانی
 میخورد و نادر
 از این است
 ایستند با
 ای طغیان
 در بعضی
 نیست که
 چنانکه
 بجای
 که در
 و در
 در

و انی م

بسم الله الرحمن الرحيم

در ستاره نام برده سیر و خط

در ستاره نام برده سیر و خط

و تختک که کوهی بر ندوی و در کوه بیست و یک

انتهای مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

و مایل و مایل و مایل و مایل و مایل

چنانکه در آن مکتوب

در مکتوبی که به شما فرستادم

فارسى و بعضى کتبى که در آن مکتوب

در آن مکتوب که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

بل و بى دلیل و قیاس

در مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

مکتوبى که به شما فرستادم

[illegible]

فضل

[illegible]

به اول گویند چنانکه در ساج و میرد است این مویهای دراز که در پ
پس بر آن بالفت کشیده و در دم و لفظ هندی و شلط هندوستان است یا از حاکم یک
و ایک که در هر دو زبان بمعنی دوازده است و این من صبت القیاس صحیح است زیرا که
درین قسم کلمات الف ازیده میآید بلس العلو و العربیة یا ساقا بهین رکنه و اختلال
آنی و نیز قسمت کردن و بدیعنی بخش کردن و تبارسی تعلیم و ساجا جانور یکبار
ش خدای شفاخ و در شفاخ دارد و باری ایل بفع بنزه و تسکیده تبارسی و لام کوزن
است و در رساله کتایه از آن است که قطع الطریق در هر وان را عارت کنند و
امیر خسرو گوید که در افغان گرفته اند که اینها با بنزه رفیق کار و اینها موی کوفت
که ترجمه است مارا مانند که لفظ هندیت و جناب امیر خسرو علیه الرحمه تصرف
روده پس بر امیر مذکور جائز است که مثل روی قادر سخن بهم رسیده و پیش
تفسیر بر قادر سخن آنها جائز است چنانکه در جایی دیگر نوشته ام او بر غیر او غیر
جائز و اگر لفظ آمده پس بر همه درست لیکن بعد متع لیس در و لکلام و یگری از آنست که
ویده شده پس زن برهنه و نیز جانوری خرنده که خطوط سبز و سرخ بر پشت دارد
پیشتر در قاضیات باشد تبارسی و غویس بفتح و آن مهله و عین مجر زده و میم
و و او رسیده و صادر مهله کفلی که بفتح کاف تازی و میگویند فاجیم فارسی
و لکلام بسیار رسیده کذا فی الرسالة لیکن کفلی که در کتب معتبره جانور است
آبی که سر و تن مدور و دایره ای باریک سرش سیاه کفیه دم بدم کفیه مانند و بدو رخ
نموده و بدو قلموس و غویس خرنده یا گرمی معلوم میشود که خنیا بود اندر زیر دیوار یا بر آیه
و ازین لکلام و غویس از کثرت و غایبیه مستفاد میشود که جانور مذکور آبی باشد
پس قول اصل اقوی است بهر حال بودن جانور مذکور یا بنی محلی نظریست و نیز در
باینی مرضی که اسب از چشم بدو از کثرت حرکت نرکان رکنه شود و چنانچه بفتح بهم فارسی رسیده
و خا لیکن این خطا است زیرا که هیچ صاحب این مرض را که مذکور در زبان کسوری آورده
درست در ام ای که کفیه بفتح کاف و دو صد و شصت و شانی در زبان بر دو لیکن کفیه بهر دو صد و شصت
معنی بادام که در زبان شکلا کند نهایی از قلموس مستفاد میشود پس غیر باید باشد و غیر باید
خصوصیت با چند از جمله علامه پنجم است دام لک که از زبان کهنه سبب نند و جویهای کهنه

[illegible]

لهذا دلیل در زیاده سازد

براسی باشد به استامیجی که با طرز

بای فایده سی و نون و اعلیٰ است به طبع

به یکدیگر نیست و از هم جداست و سبزی و خوشن

نعت آن به یکدیگر است و در این است

نفع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

طبع و فایده و در این است و در این است

خواهد بود

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

باینکه که از آن است و آنرا

بگویند و چنانچه در دلائل محمل نظر

نظر آید که استلزامی نیست نهاده

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

و چنانکه در سخن فخر بنیست

بای موجد باشد منسوب ^{سید} بهی در سلسله عارفان زرتشتی
در آن کند خصل کبیر خای معجز و سکون بای مهله و معادلی لفظ لیکن
در قاموس است خصل بضم و کسر مطلق حلقه طلاء فقره یا حلقه گوشواره یا مطلق از
نیور یا باره ^{از} خانه که دور زده در ^{است} باشد لیکن گاهی چهار روی و شش
را نیز خوانند و آن خانه بود که بالاحاقه ساخته باشند و هر چهار طرف ^{دارا} داشته باشند و در
بفتح خا و سکون رای مهله و او بالکشفیه و رای دوم مهله کنایه ای است و درین نظر
سست اول باره و درین مخصوصی عادت بالاحاقه نیست و زمین و همچنین نیز باشد دوم
فرورده سیدلی و دره بفتح خانه تا بستانی همواره بالاحاقه که اطراف آن دره و خرما و بار
رنا باشد خصوصاً و بعضی غروفه گویند پس غیر باره و درین باشد بتای فوقانی در
بفتح و کسطن و بتای غدی بکنک و زن و سنج و فتح سین مهله و نون خورده و جیم و
نیز راه و طرانی باشد و ^{در} در سلسله کجایه و چیره باهم آمیخته که خورد و و بنزد
طایفه بسیار در عطفه بعضی مهله و خند و بحر مشته و درین نظر است چرا که آنچه نیز
انرا بانه و سانی گویند بلکه مخصوص کاد و کاد و پیش است و عطفه و در قاموس
چیزیت باهم آمیخته که خورد و شتر دهد و بعضی آنرا آرد و جو و گندم و خسته خرما که چوک
کرده باشند گفته اند ^{در} در رساله در خنی خورد که خار دارد و یک آنرا اسب بر غبت
خورد و این دو قسم است یکی کل سفید دارد و دوم زده و این را پیا پیا خوانند
ارد و سه بنزه مفتوح و رای مهله و این غلط است چرا که بان دارد و سا بر دو ^{لفظ}
بندی است و در این مورد نیز و حکما گفته اند نیز بان قصد میخ استخوان سوراخ دارد که بالا
سینی است بنا خد تا نابود و بتادی که ملهم مفتوح و مفهوم و سکون جای مهله و میم
با ^{نوع} نوز نازانیده ^{بشر} شرعاً آن بفتح سین مهله و فوقانی عدا ی مهله زده و و مفتوح
و نون که بتازی عقیق بعضی مهله بوزن سقیم و عاقل بعضی مهله بوزن باقرت باشد
نی و بتازی قصب خوانند لیکن قصب عام است چنانکه از قاموس استفاده میشود ^و و بتازی
مجموع بهم مفهوم و عین و جیم و نیز و رندی شخصی مفسد و مفتوح بی تفتید باشند و
که مفید رفسا که در و فازی آن رند و لوطی است و لوطی اصطلاح فارسی است حال است
و بتازی اسباب گویند و نیز چیزیت که آب بسیار بوده و و و و و

کهنه در پادشاهت هندوستان هم را جعفر کشان برای زر

آورده بانی قدرت گفتگو بازی با طقه بان تیر و تباری سهم ویر و بر هر دو جان
آهنی باشند جو ف باد و تیر هر دو که بی بدانی است در جنگا بسوی فوج اعدا اندازند
و نیز خوش بختانی بسیار سید و مدعی همد و فتح و فطانی و غار نشین و جمعه که نوعی است
از آتش بندی و آتش را چو لای گویند نزدیک است جان و بعضی تیر جرخ بختگان
بخت بد و قوی مخصوص که مشعل بر در نه مشعلی اگر چه مشعلی علم است با بر در سال
نظر است بندگان فی که جاورس کوفته و تاقی بضم قاف و نون و قاف دوم
موقوف گوید و این نظر است بر آنکه اگر نظر مخصوص هندوستان است جاورس حقیق نام
باشند و انقدر ضروری و قیتی نیست که در هند بولایت بر گیر می برده باشند بهر حال
جاورس مشعل دیگر است که پسندی چینه گویند و آنچه در بعضی از کتب برین معنی آورده
اصطلاحی ندارد و بجای سهره و تیره که بخت خورده و تباری بقل بیای موحده و قاف گویند
هر چند در اصل بقل نام و نیز در علم هندستان طعام و غیره است و دیان قوم و خنایان
و مبعایکان بیکدیگر و این را با اصطلاح فارسیان گناسه گویند و سهندان و در فقر دوم
سهره و الفقه هر قوم است به این زن بر او و هر او زن به این بیکان و بازی بقل بقل
نونی و بسکون صا و همد و لدم و نیز بهال پشانی که بر جی نادیه گویند بهال شخصی
که انساب مروج یاد کرده بنام بگوید از راه مدح و بعین پیشه او باشد و در جی نامه
گویند و در ایران قومی باشند مخصوص که درگاه شخصی در جای و در شود او و در مجلس
خدا کو نام آن شخص و پند نان و بیان کنند و آنرا معرف گویند بضم می و فتح عین و
کسر بای بهر چند لیکن بنامها است در بهات و معرف غیر اوست و این
بعد تحقیقات بطور میرسد و در بنگ و هندوستان با و فرود شش بخت بهات
مستعمل است بطور خاص کسی ترانید و اهل هند است و سنده آن در کلام استانده
و زبانی دانان و ید شده بهان متی در رساله زبان بازی که شمع بختین معده و
عین بهال لیکن شمع بخت مطلق بازی و تراج کنند و است کانی القاص و فارسی
معنی آن حق بهاد است و آن عام است از زن و مرد و جوان و کیده اند است که هر روز یک
و غیره و زمین محض و دان آدمی نهنگان هندوستان برآید و ششم بود و بوزن سپه ششم

بجایات بر

[illegible]

کتابوں

مای زود جمع
بمخ طار

و در کمال علم و حکمت و ظاهر بر زمین

مقامی را باشد زمین خست که در صانع است هر
زده از آن است باید یکسر اول باشد چنانکه می گویند
در انگ و چراغ و زهره و این و غیره قطره ای دم که مستعد است
روم مستعد و در میان بعضی کلمات تازی
مرغی سینه و سینه که در هر دو و در هر یک از جان
بسیار از آن بود و بیشتر در ظاهر باشد و جری
انوری است و یک چهار و ده از آن گویند و بعضی گویند که در هر دو
که در میان آن پیدا شود و پول بسته کرده و سنگ شان نیز گویند و در میان
سنگ مذکور در آن محل نظریست بلکه در میان پیدا شود و گاهی آمده و در خارج بول مذکور
و بول را چند و در میان و سنگی شب یانی بنم نشین و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
نوعی از آن و در هیچ یک از آن است و در هر یک از آن است و در هر یک از آن است
که در آن هر یک از آن است و در هر یک از آن است و در هر یک از آن است
شماره گویند و در هر یک از آن است و در هر یک از آن است و در هر یک از آن است
و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
با کمال لکین نخسته بندی آنست چون عضوی نشاند و نخسته که از آنست و بیاید و بیاید
چیزی که بر جراحت بندند و شامه گویند و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
نخسته بای را و نیز عاده بضا و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل
سوی عاده لهذا مصنف و در نسخ دیگر نوشته که آن چیزی نیست که نخسته بندند و بیاید و بیاید
بیم و رای ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل و ممل
بند بتانی و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
و جوشن و بکثر و کم بکار و در نه بخت و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
لیکن نیز از آنی باشد تفاوت المصلد و المصلد و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید
درین نصد و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید و بیاید

عالم علم

راهن جویی

و در آنجا که

میکند

نوع بر نون و بعضی بر عکس

سبب بازه رست که کلا

تیه از طایفه نامیده پس تقدیم باین نوع صحیح بوده و بقلب قابل شوم آن در
یکه کلا با صد و یازده کلمه است و لفظ الشجره که قلب از آب خود است و است قابل
معلوم میشود که این عالم نیست لهذا بهر چه در معرب آن گفته اند لیکن در فارسی
بهر چه بدون خود نمیشود و در هر چه در خود پیدا بد فرجه بفتح فاء و یاء بهر چه در
و دای لیکن لفظ هر چه مستحدث است زیرا چه در فارسی بلام و ح که عربی است
در رساله آنکه در تبیین و زیره و افعال آن فروخته شد باینکه در میان موجوده و یای مجهول
و در هر چه در فتح و در و برای جمله و باینکه در فتح تختانی غیر و این سه صورت است هر که
سبب آنرا در افتاده که در هر چه در طبیعت را گویند گفته لیکن صحیح آنست که بگوید
بفتح و در و در شنی است که در طبیعتی بود و در هر چه در شنی گرفته و در کوههای فروخته
چنانکه در کلاهای تخت هر چه در طبیعت و در طبیعت غیر باینکه در شنی را که
برده کلا خود فروخته و غیر بیده چنانکه در شنی باینکه در شنی
که مردم بیان لغزنده مطلقا و نام باینکه در شنی و در شنی و در شنی و در شنی
خواهد قطب الدین بنیاد کلاکی جمیع هر چه در شنی و در شنی و در شنی و در شنی
اصح آنست که جمیع بفتح مطلق جای لغزش است و از آنجا که نیز گویند بیده و
و شنی و بیده مفتوح و بیری از علوفه برای معجزه و سکون حای میده و لایم و
در سیده و فاخته و بعضی مشک مخصوص نیز آمده و در شیر از نیزه از
چنانکه در دلی مردم برفته بر سکنی لغزنده و از آنجا که هر چه در شنی و در شنی
میده گویند بیده بادی بی آواز که از دیر آدمی برآید و بعضی باینکه بادی است
مطلوبه التلطف به این که گویند حسن بضم جیم فارسی و حسین مهمل بلام و
که بیده و شنی یا بادی است و باینکه بیده بلام و حسین مهمل بلام و
بعضی که بیده بلام و در سیده مشک بزرگ که بر کلاه و شنی و شنی که
بانی تقسیم ظاهر جیم و سیده بیده بیده بیده بیده بیده بیده بیده بیده

یکی بگذران
بازند نظر

و این

طرف

و باب بر کرده بر جان و این

بهم و فقه بر کاد و سر

صاحب کشف اللغاب بر ادب پنهان گفته لیکن هیچ است که خدا

بر دوین است دارد و لفظ خجل در کتب عربی مثل فاعل و مفعول است و معنی

لفظ یا صواب فاریسی است و در سالک که حق را می بیند و محرم و استمال

آن است که می کشیدن بیای بارسی و خا و سبب مهمل که بعضی معنی کا به معنی

نیز مرده شدن نوشته اند و بعضی بر چیزی گفته اند و بعضی بر علی

چین شده باشد آورده و در کشف اللغات بچندین

بدن جور را در پنج و اشتقاق گفته و تحقیق آنست که بعد از پنج است یکم و آن

معنی این شدن است و چون یکدیگر نیز بین شده لغت مجازا به معنی نیز آمده و دیگر معنی

حدا شود و یکی و دهانی که سوده کف کند و بناری سوزان

یسم سین مهمل و فا با و رسیده و فای و هم یکی آلتی که از آهین مثل چپ که از روغن تلخ

در امثال آن بر آرد نشاء بفتح فوقانی بعد از پنجم و پستو یکسر بیای فاریسی و سین مهمل

زده و فوقانی بوده رسیده کذا فی الرسالة لیکن پستو بیای موحده و در صفحه آن و اخلا

رشدی بیست مرتبان که جلب و لبق و قهر عرب آن و قوسی و سر و بی معنی که می

کوچک که روشن و و شتاب بدان کشند آورده اند و در جهانگیری معنی جوی که است

بدان شود و اند تا حدی که بر آید و الحال تحقیق پوسته که قول اهل اقوی است

و گفته بفتح کاف که تانوی و فای شده کذا فی الرسالة لیکن در قاموس گفته

اقوی یکسر است و آرد خشک که بر دست و پخته و آله سازند تا غیر جسد

بر رسم بیای فاریسی و فای مهمل زده و سین مهمل مضموم و در سالک خرنبره و نندانه

و اضلال آن که اندرون آن ترش و ضایع شده باشد آنست بیای موحده موقوف

و ضایع میوه و سین خود و پلا در بهندی میوه ایت که بسبب ویرماندن ضایع شده باشد

و در کتب میوه مثل خرنبره و نندانه که آب با و بیشتر رسیده و بر چین و ترش شده

باشد که در بعضی مواضع نویل نوشته اند لیکن جوهر لفظ دلالت بر معنی دوم دارد

سید محمد باقر
بنده طبع لیس کافیه فارسی و علم زده
پیشانی است
بیم حورین نظریات چه

کلوریکان که به یک مشت باشد نیز در کلنج بجه کلور هم کللی و زواله که دست
چنانکه در کتب - در سال ترم است برای دفع غلبه خون و بلو
فصلی است که قافیه ملام زده و فاضل اعجازی در این مصلحه در این نیز گویند که در
و بعضی معنی در ملامش بند است و صاحب بهار هم گفته قلمت طاهر صی است
بعضی چیز که از عبارتیم چون توانی مخلوط التلفظ بها پیدا سیده که غلبه است
و در کتب و در هندی یا تقدیر بنواست بهر سببی جو ششوی ریزه که در بعضی ادبی
مدا شود و در فارسی و در ایام جمله بوزن سرو و شش بتانی خبره
در ملامش و فتح ای جمله در سال ترم است از آن
بن بهر هم لیکن نیز ملامش است بلکه و بعضی
ملا و عجب است که این مرد قرقی و دین هر دو
تبع و تحفیف خون و نشاید خون طرعه آنکه کفی القاموس
است پسید که کلور به سعادت بعد از مسدود شدن خانها که بود
فید کنند و لا و لا و لیکن مخفی نیست کلی که بدان خانها سفید
کنند و چون است یکی سفید طالع بزردی که آنرا پند دل و دوم سفید باند که
بهری خوانند معلوم نیست که لا و یکدام معنی است اگر لا و و سیم کل یک است
خانها که ای است بهر حلقه ایسمان یا موی که جانور شکامی در آن بند شود
رنگه برای جمله و پای موحده و قافیه لیکن در قاموس رتبه رسانی است که در
چند حلقه باشد که چار یا پانزده ای بند بود و بهر صورت غیر سید باشد و اگر آن
مخفی است که است و اگر گویند رتبه بعضی حلقه مطلق نیز آمده گوئیم برین تقدیر
علم خواند بود و اگر بهر مضمون چند یکی چند شاخ و اند و خرمن و بیان گفته
مرد و آنست که نوزان ایون و بعضی به معنی حلقه بکسر ح

علی بن ابی طالب اندازند امیر و چون زنجیره

پوش

بیای مجهول و نش

بدنی پس چو به نمایان بر میان بند ما

پیدا رسد بار بینه فرجه کسب فاد سکون را و نه در وجه سپین و قاعی
فرجه بدارج است و در کار کسب میکنند بدان خون صفرا پس این غیر یونانند
و غیر از این بجهت بای موه و جسم و خون باشد و نیز یونان در رساله پندار
نکرده و اما زکوة بر چشم و غیره چند شیاف اما در قاموسی و کشف اللغات
یونان کتاب او بهر این چشم و غیره و بعضی که در رساله است در کشف اللغات
آورد و چنین تمهید قول قاموس است یونانی در رساله کلمه است که در راه بقصد آنکه
از پیشی دور پیش لغت و بهر و بهر و بای معجمه و بهر و راجی مجله لیکن پوش غلط
تجارت است در مستند است و غیره همچو آن پوش است چنانکه در بهر و بای و بهر و بای
که کلامی در این کتاب است و در اصل نیست است و ظاهر قول
آنجا صراحت در و غیره شیاف و غیره پس این لغت بهر فعل است در رساله رویداد
و نیز صحت بضم و لفظ و کسب بر وجه و در رساله این لغت نوشته ام و در رساله
پیدا در رساله کلامی که پیش از این در رساله سر بر زنده و کسب این بر زنده
سمد است و در این کلامی که گویند لیکن بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
که لازم است و بهر که مانده مشقه در رخت و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
پیدا بای مجهول و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
که سابق مرقوم شد و در آن کلامی که آمد که بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
کلوز بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
بای فارسی و خون زده و در آن چندش بدل و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
بهر که بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
چیزی بود و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای
و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای و بهر و بای

ماصب... ر و طای...

جو... غصه... بولمی... وزای... در حاصه... مست... کونی... سبت... نقیاس... قرحه... خواند... چشم... نشانی... لیکن... موا... لیکن... بعضی... بنده... قاموس... گفته... و از... که بر...

یہ کتاب دہرے تاج کاست میں

بسم الله الرحمن الرحيم

وہ میں مجھے کیوں کہتا ہے؟ اور غلط فہمی سے متنبہ ہو

مستطور: نیز در این باب نوشته و در بنام سید ابوالفتح محمد بن علی بن ابی طالب

فلسفہ ان بہت چنانکہ کہت ہیں چنانکہ قلم و رسا و ریگڑی کہ قلم بد ان پاکیزگی

فراغت بعض فاضلای مجتهد بالغ که بعد از وفات عین مهمل لیکن در کتب مستوفی و غیره

«عجز کوریت و فارسی مشهور آن تمام پاک کن در کلام معانی و عجز و عجز»

لو مشہور کہ غار سے کہنا پڑے گا کہ کج فدا و اما کہیں کج فدا ہے

بیتار میده ورتی معلوم و بعضی آثار کیو ابواو گفته اند ایمان در سال بند است

که ساعد کو نیز زنده بفتح زای مجروح و شکون خون و دالان لبین در قاموس ساعد غیر

بنیاد است چنانکه ساجد گوید و برین اساس که درین ظاهر چند عام و مستلزم در آن است

پایه گردون که کرده بجای ف فارسی نیز خوانند سرمان حسین مهمله و رای مهمله رده

لیکن در کتب معتبره سر زمان بعضی سرگشته و هر چه بپوشید و در گوشش باشد

و ملک کردون خصوصاً آورده اند و کرده هر چند در عموماً و تان مسدوف و باره

زرد که بود از برکت غیب چنانکه از جهت امتیاز از مسلمانان ده زن و ده صوملا شدند

میں نے سوچا کہ اگر میں نے اسے بتا دیا تو اسے ہنس دے گا۔

درخ کبره بفتح رای مجهول و خدا و کاف فارسی بیارسیده و دای مهمله و این خط است

کایغ کیره دست آورخی سئلی بلند کورد دست کئند ورخ کیره دست

چیزی باشد چهار تو بافته، نیز بعضی بعضی چهار تو بافته نیست بلکه اعانت

از آن پس منی در سالهای گنجینه را به پند و جبینان نیز گویند که بعد از آن

وضع میں معجزہ وزای معجزہ لیکن اس عجب سے زیادہ کماحقہ غیر محاسنات و ذرا اعمالی

۵۸. فرق بسیار است در سایه میوه که بنشیند و سایه میوه که بنشیند

برسد و در مسائل تنوعی استم فرقی و برای مطالعه و برای بسیار رسیده لیکن بعضی

این ششده سف و فارسی مستعمل آن نیز ششده رس و نو با ده بنون و نو بیرون و نو بیرون

و جبرئیل علیہ السلام

تبعہ ہمایون آباد

والله اعلم

وزیراعظم

۱۰۰

گیتا گیتا گیتا

میں نے وہ وقت بھی ایسا ہی دیکھا تھا کہ وہاں کوئی شخص نہ تھا۔

100-443887-100

نام کارزاری ابوالمجدد در مسجد جامع کاشان

موجود علی کہ در سران سخی سرخ حسبت و برین

ایک روز میری طبیعت خراب ہوئی اور میں بیمار ہو گیا۔

4-11-68

بہشت کہ مراد است از گاہ و سلسلہ بیست و پنج جہاد یکتا بہر نام

۴۴۵. تفسیر کافی مذکور در فقه

10/10/1964

در سبب لغت مرقوم درو لایم و درو لایم

سر درند، مریض که خون جگر و امه یا اکثر اندامها و

مجلسه ۱۳۴۳

جای سہیلہ و موعای و عیال و سرے

تا اینجا بنویسید و بنویسید تا اینجا بنویسید

وہ فطرت ان لوگوں کو خود بخود سکھاتا ہے

100

در روز سه شنبه ۱۳۰۲

نذرک لیکن بیس خود را فصل ہدی معنی کف شد و لذت

١٠٠٠

و یسجد و بسم بر روی زمین

و شریک بمذکورہ عیال و خوار است یا حسین و خوار است

شترہ جو رسالہ کلہا آباد کے معتمد رانا فی علی پورہ مساحتہ

وكانت في ذلك الوقت من اللغة العربية

رواۃ ابن ماجہ و یحییٰ بن حمزہ و یحییٰ بن زکریا

میں نے ان سے ملنے والی دیر قلموں سے ان کی

1944

طريقه

مشاوره و مشاوره لازم است

نقد سخن بر میان نیت

و اغلب در سخن

در روز و در شب

و در وقت بخت

ظلال

من و من و من

همچو پندار من و من و من

معرفت بعد از سیلیک

خطا باشد و خطا باشد

و تا در خطا باشد

و نیز باری دیگر اطلاق کنند

بکسر کاف نیز خوانند

و در بعضی موارد

خوانند چنانچه

کنند و تا می شود

تغییر نماید که بعضی

تمام دارد پس این

یکسره است و نیز

فواصل که ترکیب

ک ک جای خالی

است مبدل برنج

بفتح قاف لام

شش شیر و کار

حروف یکسان

و غیر آن در

پیدا گویند

تاریخ ۱۳۰۲

آید خفا - مستطاب

[illegible]

دریغ تقاضا در شیر

کس که
و غلام
محتاج باب کرم یار
حرفه با علم و کافی گفتن
رسالت را شفی گویند
بر کلامه و در حارسی
نرسد و انکار مثل نری
ایستاد برید که در و اس
زده و فیه و معینه
موجب معنی مثل قاصد
و صحیح فاعل معمله
که از تلخ و درختان
علم اریان یا میوه
بغضانی و لون بوزن
بر معنی آورده قابل
آند و حار و بیابان
از جنسی بسیار چشم
مطلب بفتح سین
بر و در ساله آید
مهد و بفتح آید
یا عضو و دیگر
که در حساسی
نماند که اگر
تغریب پس بر هر

مهاجران سر جمعی است که تیر در آن باشد و در صورتیکه کسب بر آن باید پس این از
حقیقت تر کس است که تیر در آن باشد و در صورتیکه کسب بر آن باید پس این از
عالم چنانچه و قیاس که مرغوب است و مشهور است بفتح دارد و درین صورت که تر کس کسب لفظ
اگر لفظ آمده باشد هر دو معنی باشد و فتح از جهت تخفیف بود و ترقی و در سال دیوار
و در ترقی ترقی بر افتادن و غرض خورده باشد و رشت بفتح را، مهمل و سکون غلب
معنی لیکن ترقی اعم است و رشت اخص و هر دو باین افتاده نیست یا آنگاه
رشت و اختلاف است بعضی خاک و گرد و بعضی آتش پیزی که از چرخ فرو ریزد
و در جایی به دیواری که سر قف بر افتادن باشد کف و در بر و در دیوار که خاک
بدن سفید کننده اغلب که این تخفیف و بعضی است و هیچ دیوار که بجا نماند
چون تازیان باین بافتن ترقی و تیر و مشهور است و از آن نیز خوانند بفتح و آن
مهمل و بای موحه بود و رسید و این حجره و این بفتح نیز چنانکه در رساله
است ترجمه اجزای مشهور که عبارت است از بلیله و بلیله و اما طریقی بویاها
این در حرب تر پهلای است و در حاشیه سنی که بد آن مردم گفته کار را خف کنند
و در کردن انداخته کشند خاقه بجای معجزه و قاف و لیکن تسامخ و لفظ فارسی
موافق آنچه خود و خدیایان های عقی را الف خوانند چنانکه مکرر کند شفت و چون کما
در کلوی بعضی رسته انداخته بکشند مراد ف خاقه رسته است که در کلوی کسبی
انداخته بکشند کما و رفته است پس لفظ صحیح مراد ف خاقه به الفسی باشد و الف
خف کردن بسیار است از جمله است حال کشیدن که درین عهد کلاج یافته که آنچه
در نظم آنرا فانیه گویند لیکن در هنری اهمیت از شتر و نظم بسیارند بیای فارسی
و فیل تازی و بعضی مهمل بالف کشیده و فتح و او و لون زده و در آن یکبار در حاشیه
بالشت کشید و در و شین معجزه و سیاه و کسب و او لیکن کشید لفظ عربی است عایشی
بعضی معانی که سواد آن در آن خود به عربی نیامده و فارسی آن بطریق خود آمده و مانند
و بالشت تازی و سواد تازی است و تندی معجزه و الف فارسی و بای معجزه

بعضی چنان سموع سه به بعضی چنان است که گویند و نه لگو بقول
بافرعی از هندوستان این کبریا پشاوره چ یافته اول از فریب بکن
آمده بود بعد از آن هندوستان در قاجا گرفت بدین شیوه طبعی که در ایام و شت
شیر کم یافته باشد و بدین بسبب لا غرور کم قوه مانده شیر زده پس بهیچ زده بیار سید
و رای مهله شود کرد اگر که در این پوز جای خادسی بود و رسید و نه ای معی و در
ر حله نشسته نشین منقرط و نه ای بدین معنی آورده لیکن در کتب مشهوره و قدیمه
این لفظ نیست و نه ای آورده که نه ای دین برای مهله بیار سید و قاف
در قاف بعضی بی موجوده و نه ای معی باللف کنبه و قاف خوانند خوبینم خا و قافی
بوا و رسید و نه ای نیز و نه ای قاف بی بو و رسید و نه ای نیز و نه ای قاف
نیز در عالم توافق کسانین است اینقدر بیشتر که در فارسی جداست و نه ای
مخلوط تلفظ تو شک و در رساله گفته اند که برای خواب کنند زیر افکن نیز
گویند خا و یجیشین معی و نه ای بیار سید و لیکن در بعضی کسری و سر و نه ای
معنی قاف است و بالا پوشی باشد ظاهر ا مصنف بالحبس لفظ خا و گویند که معنی تو
ست اشتباه سر و نه ای آنگه است و گویند که بعضی معی حید و بالا پوشی نه ای و نه ای
و کنبه و کنبه اند و در قاف پوشی خا و گویند معنی خا و معی حید و نه ای که در
نه ای که در نه ای قاف تا نه ای خواهد بود و نه ای در نه ای که در نه ای که
خا و نه ای بر محل حاصت نه ای تلخون و نه ای جامع شود و نه ای نگاه بر نه ای است و نه ای
که در قاف تا نه ای و نه ای موجوده مشد و نه ای حید و نه ای لیکن این غلط صحیح است
چرا که تو نه ای که نه ای باشد خود که بعد از نه ای و نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید
خون که از نه ای قاف نه ای بر آمده و نه ای و نه ای که در نه ای حید و نه ای حید
سنگی که نه ای نه ای و نه ای که در نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید
لیکن نه ای نه ای و نه ای که در نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید
که در نه ای حید و نه ای که در نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید و نه ای حید

[illegible]

بوده رسید و کلاف کوبید و این دو
و تازی و سوسنی و ...
کوبید و بپشتی چنانکه ...
روغن کوبید و بفتح حای مهله و هم و خط است بیل خصوصیت ...
روغن شتر شفت و جو و قیو و راغیز کوبند و نیز در قیو بس است کل حامد و از ...
صل در بنموده و روغن کوبد و طلا و شوق کرد که روغن کوبد نمی بند و بس ...
مجموع کلن و بفتح ...
و دیگر جودف نه به مخلوط المتعده بنابر این این تابی حنیفه مقرر کرده شدند
تایید شکی که بدین و دریا و افع شود و جلیه بای موصه و یای مجهول و درجست
بالفعل و درده و بای موصه و موقوف و خای نیم و او و معدله و سیر و ...
و خوقانی و آنجو جودف مسین و تا عفت و بتازی بریزه کوبند تا ...
لب پینه و رشتی که اندک سن سانه پله پس بفتح بای فارسی لیکن ثاب
در نهی چیری است که در سن سانه و سن را بعضی بذا رسی کتب گفته اند
و در اکثر کار چرمین و شیر بطور و بختی آمد بشینه نیست و پله پس و در کتب
معجزه بشینه بود و بطبر که در ویش من پوشند و این ظاهر ایمان است که بینه
کل خوانند و مصنف ظاهر به تحقیق موبد الفضل و کشف اللغات این را
ثابت تصور کرده یکس خط است تا در رساله خانه از جوب که برای یکا بدافتن
را به باب و غیره سازند طارمه طارمه و مهله لیکن طارم بفتح را و ضم این خانه
که از جوب سدر نقطه خود طارمه و در ایست تاک را نیز کوبند طارم کوبند طارم
نموده طارم تاک را تا آنکه از آنجا نیز کوبند و این صفت باشد که بدافتن و این
در بود بای کرده جای علی و سازند پس طارم نام باشد این تا آنکه بپزد
و این را در دهنه نشاندین یک و این نشان بفتح سکست شتر بفتح نین
نیم و سکون غین فقه دارد و بای مهله چنانکه در موقوف اللغه است بفتح
کافی و رساله ...

در این مبحث دو دوم و تباری و نعل و دستان بفتح و در و سکون چنین
کافی آنکه موسس می در رساله دیو و دیو که در کلاه و علف سازند تنویر لغوی
و نون بر سه سینه و رای مهله کتب معتبره تنویر لغوی است از حلال و حلقه
ز در نکر و غیره و نیز پوششی که طندران مانند لنگ بر که بنده و مطلق که
در جنب آسیا سازند و چون آب تنزی در آن ریخته و بهیسی آسیا خود آسیا
بگوشش آید معلوم نیست که معنی شبنمی که از رویه می آید در رساله و این فوکن
صفار لبها و مهله و فلهمند و رای مهله لیکن صفار لبها این است و همچنین
آشپزانه و این فروش چو که فروسند و این با کسیره خوانند و شهرت دارد
در طرافت و این فروتو بفتح فوقانی اول و دوم و سکون رای مهله و آب
موجده بواور سیده باضافت تا نیز است چنانچه در در معروف و فله کله
خورد و تباری چرا گویند بفتح جیم و رای مهله بافت کشیده و دال مهله بافت و یک
بیم بودن یک استخوانی که در میان بنگاه پا و ساق واقع است تبار
کعب خوانند بفتح کاف و سکون عین مهله و بای موجده رشتا لنگ کسری
معبر و لغوی قانی با بفت کشیده و لدم مضبوط و نون و کاف فارسی و بکول
بیای موجده و جیم تازی بواور سیده و لام است و هم چنین زبون و دردی که
بغاری که خوانند بفتح کاف و رای عجم و در تبارت معرب این شیک بفتح بای
موجده و نون بیای سید و کاف و صاحب رشیدی بنسبیک بر ماهه بین
آورده ظاهر اخطا است پس کسی در رساله باو یک در مقدمه بر آید بی صدا و اثر
همس بیای کسور و میم زده و عین مهله نیز گویند تسن بضم فوقانی و عین
مهله لیکن در قاموس است الهمس الصوت الخفی و کل خفی برین تقدیر اعم باشد
تسکن است و این است قد که تباری متازف بضم میم و فتح فوقانی و بهره و کسر
زای میم میخنده و فا گویند تکرار و شکنده و بحر که کسره یافته و سکون
و رای مهله و اکثران نام باشند که تک بضم کاف تباری و سکون نون و دال و کاف
گویند تکرار و در رساله خود به خود را از پیشانی اندون و جا کسره و و جیم با بفت کشیده
لیکن در قاموس و غیره و جا بفتح زدن بعیت و کار و آورده و در فارسی اگر ضرب

هست چنانکه ثبوت آمده توسط علامی باشد و نوشته دار که پر از تپه کنند و در کوه
بر خیزند کوه تپه بختین و فوقانی و نای موقوفه این مرکب است و نه کوه و تپه
از چوب که نه کوه باشد و چوب درخت و نه کوه باشد بدین نام موسوم شده
و او کوه معروف است بمجمل چنانکه در رساله آورده و نیز تحقیق که کوه بفتح
ادی است چنانکه بجهت بعضی است و دلیل این آنست که هندی کوه گویند بفتح لام
و الف بدل و او پس از توافق لسانین باشد و این اول و اول است
درین فقره از و کو دیگران قابل برین خواهند بود و در رساله نشانی هندوان
بر پشانی کنند از صندل و غیره مشغله بفتح قاف و سکون نشین مع و عین و
نیمه این لفظ ترکی است و بهر دو قاف شهرت دارد و نیز لکان یوشی که بر پشانی
چسباند و یک طرف سگ مر و اید و آنرا بومی میگویند بفتح بی باریک و این
ظاهر مخصوص هندوستان است و برین قیاس نیکی که نیز زور است و در پشانی چسباند
و نیز نیکای زبان هندی بمعنی شرح کفایت و کمال فارسی آنرا دوستی میگویند و او
و سکون سیم ممل و فوقانی بیار رسیده خوانند و در رساله تلفظ کردن
بخود نمائی که آنرا ططراق نیز گویند و شش بای مفتوح و نشین مع لکن تیب تاب
در پوشاک و عباس خود و مرکب سواری باشد و ططراق اعم است و تلفظ لکان
را در عرف حال فارسین تقطیع خوانند بفتح و طای ممل و عین ممل و وزن تغیل
و سندان در و فتر دوم سراج اللمع مرقوم است و در رساله باز درخت کرل
که آنرا آن سد زید و کوه پهلان بیار رسیده و خای معجب بود و رسیده و بدین بفتح و ال
ممل و سکون بای موحده و ففتح لام لیکس و کتب معجزه عربی و فارسی این
لفظ نیست و بدین را که بدان هندی و یا مجمل بمعنی باز درخت مذکور بزبان هندی
بنجاب آمده چنانچه فهمیده و الله اعلم سینه پشته خود و بزرگ بفتح بای موحده و در
ممل و سکون نون و و این و بکاف تازی و بعضی بزرگ بمعنی خورد که کوچ
میر گویند نیز آورده اند و در روی که از اعضای یکمرتبه خیزد و خد بفتح خاوم
و خله و اصل بمعنی جزئی است سرتیز که جای خواهند و بجای خود در مذکور آمده
و در عینه حالی تیر کشیدن گویند بفتح قانی بیار رسیده و سندان در و فتر دوم

سراج اللغة بر قوم است بودا در دیار جو یکد بر لب و یو ار مای شکست
تا یقین نامیر مانده کز لند تهر ان قوال کیر و پا ویز بیای فارسی قدان مهر و
مهر و بیای معجزه لیکن مدکته معتزله بایدیر ذاب معجزه بوزن جاکیز و انجیر
بمخ جالب منکونه و بعضی مطلق معان گفته اند و ان معجزه بهر جهت چه مرکب
از پاره و نیز معجزه در بابا اما محمد الدین علی قویس برای تازی آموخته و در صورت
قلب زبانی خواهر بهر تقدیر آنچه در رساله است خلاف کتب لغت
است بهر حال در رساله ریز مظهر و فکلیس و خوف نیز گویند و معان و کتب
آنست که مسغال اعم است از تظیری و در رساله کل و رخت بل و تازی
عایت خوشتر نکی و پنج تن سیاه بود و شبیه باقن سبز کل پیه بیای فارسی لیکن
توفیق آنست که در خط فارسی است و انیکه در مشعر و غیر مشر و علیه الموعده آمده
بنابر مر و رست علمی است که در رخت مذکور فارسی ندارد و مخصوص چند و ستان
است و چون قوسی از ان خارج بود و پاره را بمخ و رخت جدید مشک آورده و این
بیت امیر مذکور و هر چه گشاده است و رخت بل و عرقه چون باقن شیره لیه
چون کل بید مشک یا کمر بید یزد و بد بقیاسه پاره را بمخ مذکور دکانی که در وین
خط است محض است و خط الحیم الهی و در رساله بر و معجزه منکوبت
که اندرون آن خط جمله و یکم بیرون آورد که تیر بطاف تازی و فوقانی و بالایی
معروف التف بفتح نزه و لام زده و فتح فوقانی لیکن باللام است بر تادهای
منکوبت نیز از خطی آمده و در خط کو صیح کشیده بوزن پشینه تا گردیده تقسیم
و او بر فوقانیه اگر بقیه هم که گویند بود کتانی بر فوقانی پس مقدم باشد اما کل
قلب است اگر آمده باشد بهر تقدیر بغیر فون نیست جاده و تیر بغیر قوم صغری
الوس گویند بضم الف و خم لام و ستاین مهر و انیکه در هند و بختان و این ولایت
بذل معجزه و خفیه شهرت کوفه و اتباع آن بعضی از شعرای ولایت که بنده
آمده اند و در کلام خود آورده اند تصرف با خلط الشبان است و خط صیح
اصلی نیست جدا و در و در و منکوبت با شوی باشد که بالا بوقت غسل بهر آن
پاک کنند و تازی نشخ بفتح فون و سکون شمع معجزه و خا خوانند خطی صفا

[illegible]

و بتانی بسیار خوانند ظاهرا معرب است بدانند و در کردن گرد که بر جامه ایشان
نشینند و آنرا افشاره و نیز گویند اخراشین و اولیدن برای فارسی تغییر
جما کند و صورت دارد یکی و در کردن خا و خیر و خاشاک و اما این آنگاه
زمین و فرشت و اختلا آن و این را بعد از سی رختن گویند بضم و در کردن
کرد و خا و جز آن بد جامه و غیره هر چه زمین بجا بدن جامه مذکور و این را فرشت
خوانند و شادون ظاهر اخط است و در پیش خفا شدن است بنون و اغلب یک
لیف واقع شده و در رساله آنکه بادشاهان اقطاع ممالک و امصار را
و غیره و بنده قبول بقوتانی بوزن قبول لیکن قبول بفتح است و بنویسم شهرت
دارد بدانکه جاگیر که در ظاهر لفظ فارسی است ... اصطلاح مخصوص و فائز و در بار
سلطین است و قبول لفظ ترکی و طرز و طور هر یک جدا است اینقدر است
که در وفات اهل جاگیر باو شاهزاده یا بنویسند بخلاف امرا و نوکران دیگر
که اطلاق لفظ جاگیر بران کنند و در ایران بجای جاگیر لفظ اقطاع آرند شفیعی
انرا که بدیده و یک نوعی است با قطع من است و رختی که از چوب
آن سواک سازند از کتب بفتح طر و دای مهله لیکر بحال صح و رخت مذکور و
وام در فارسی غیر آمده و در رساله آنکه شبکه و ده حکم بجای فارسی
مکسور و بجم فارسی و فتح کاف لیکن اصح هر دو بجای موحده است و جایی را که بکار
از شبکه بالکانه گویند بجای موحده و لعم موقوف و کافستازی و نون و بعض
در اول باو فارسی گفته اند و در رساله مسیاهی که بسبب زیاده سودا بوشه
پدید آید و آنرا نفسم بفتح فوقانی و سکون فاء و فتح سین مهله و کاف بفتح کاف
تازی لیکن جهای در حروف فحی بجم فارسی و همچنین کلف بفتح فحی از کتب
لغت تصحیح رسیده و جهای بجم مخلوط التلظت بها بمعن عکس که در آب و این
افتد و آوازی که در کوه و کهنه و امثال آن پیدا می شود و بعضی تا چهل روز
گویند زجه برای تازی و بجم فارسی لیکن جم غلط عوام هندوستان است که
برای معجزه بر آنها و شوار است و تازی نفسا خوانند بضم نون و فتح آن و سکون
و سین مهله بالف کشیده و در دست نامه پاره و قافه بجای شطرنجی است

و در سال اول بهل مضموم و فای مجمر و در قافوس است که با بقیه اول است و معرب
و تحت هاء و از کثر اللفظ بفتح جامه الیت سفید و غوبت که صاحب تحت تحت
میدارد اصل تحت دار است و پیشانی مغرب است در بنصورت غیر جام است
و تحقیق است که با هم کسر هم است تخفیف جیام یکس هم و کنانی و سندان در
دفعه دوم سراج اللفظ مرقوم است که در سال اول مرد بزرگ کوشش تازی انالی
بضم هزه و دلال معرب است لیکن در حرف طالی بنویسند که کما مشهور است در
در سال کونده که در پیش شک و کون کونا و شکم بین و در و باشد و مسافران
اکثر با خود دارند که در کوزه بازم کاف تازی و زای مجمر لیکن در کتب معتبره
کوزه یعنی طرف مذکور است و از آن شک بضم فوقانی نیز گویند و بهندی نوشته نماند
به جبهی شجویه پاکوزه خورد که در میان آن شعلی مشک سازند تا ملک و گرم
در آن نرود بلکه ریشیدی کوزه بود و تخلیط کرده و کوزه برای مجمر و تصحیح نموده
در سال جنین و انما که تازی حکمش خوانند بعین بهل شک بضم شین مجمر
و کاف تازی لیکن در کثر اللفظ شک شکم گفته و از قافوس شین مستفاد میشود که آن
از راه فریم بود در بنصورت آن چیزی باشد که بهندی آنرا است بجای موده
و تازی بهندی خوانند و نیز شک بضم شین مخفف بشک بضم کاف و معصوب و ناخن یا
و در آنست چنانکه بدو آید و بمحضت و چین شک بضم اول است و نیز جهری
هم است از چین روی و بنام و بر شک بضم است و در آنست نیز اطلاق آن آمد
تمه و بین آب و غنایب از زخم و نیز چشمه و آبی که در کنار رود و غلظت یا تالابی که در
طاری باشد تراوشش گویند و بدینجه آب بهین جای موده و را در بهل بوزن با کثرین
است هر دو و بجه که از شکم تولید نموده و بنامهای مجمر بوزن فریاد تازی توام
بفوقانی و سکون و فتح هزه و یم خوانند و در ساله نوعی از طعام که
اول یازد و در معن و در ظرفی کنند و بدست مالند تا جانده آن شود و مشکودان
کنند و در پاتیل و در آید تا در قوام آید و فروخته بفتح الف و سکون فارابی بهل
دوره معروف و شین مجمر لیکن در معنی لفظ افروخته و طرز بختن آب اختلاف
خیار است لهذا ریشیدی بعد اختلاف گفته که ازین معلوم میشود که هر حلوا و ناخن

نیرین را فروشم طعمی منحصراً در هر ملک علیحده
در وقت فراوان آن شود و در ویدیت اینین و در هندوستان شکر و در بعضی
مذکب نفعیم و در آن سکون نون و کاف و اسی و بعضی مذکب کلید چنان گفته اند
که کلیدان یعنی قفل جوهر را بدان کشایند چه آید آوردیم خود حق شنید و غیره و
جز نکاجانک تر نکات مذکب اول یکم تازی و دوم بغوغانی و در اصل جرکت و مذکب
آوار به خوردن و دو جسم سخت است یکی از قلذات جسد نفع و سیان
مهل و در آن جگر کرمی که در بها و کرم پیدا شود و پنهان و نفس نماید کرم شب چراغ
و کرم شب تاب و چراغ و چراغ و بتازی حباب بضم حاء مهمل و سکون بای موحه
و حای دوم نیز مهمل بالغ کشیده و بای موحه جملانی آیت که شکر و کاه و کوه
و امثال آن هر چه خورده باشند باز بدانی آورده نیک نمایند و خود بر بند نشواری
بضم نون و سکون شین معجزه و خا و او و سعد و در و نشواری کبیر معرب آن بادانی
جوه کبیر جم و رای مهمل منفرد در و در حصاره سبوی سفالین سرکش ده
نوا این بغین معجزه و او و مجهول و لام بیار رسیده لیکن غولین و غولک و غوله
و غول هر چهار معنی کوزه چرم گرفته است که تنخایان در و در آن اندازند اگر چه کفین
معنی مذکوره مطلقاً و بمعنی ظرف مذکوره تنخایان بجا از هر تغیر غیر
سبوی سرکش ده است مانند در رساله اصل شدن ترازو بیکت جانب سب
بار چریدن لیکن چنانکه مطلق میل است بطرفی و چریدن در اصل بمعنی راجع
شدن است بلکه این نیز مجاز است چنانکه در سراج اللغه نوشته اند پس بمعنی
چنانکه بنامند مگر آنکه گویند حاصل معنی است چنانکه هر یکی سیاه که بر روی آتش
کند بخوسه بعین مهمل و و او معروف است اگر چه در کشف اللغات بدین معنی آمده اما
بمعنی اول است لیکن در تاج مای دریا لیکن و خوی اول است چنانکه از قاموس
مستفاد میشود و بضم اول است و نیز جلد یا جامه یا ف که بتازی حاکم بجای مهمل
نیز گویند و ظاهر جلد یا مخفف جود است که بدین معنی در فارسی نیز آمده است
در رساله آن پوست که بایچه پیرون آید مخفف بضم سین مهمل و تشدید لام لیکن نه
عام است و پوستی که همراه بچه بدر آید خالص شدن مرضی معروف که مشک و اعضا

[illegible]

در باره و ختی در رت بفتح زانی معجزه های مهله و سکون
فارسسی لیکن در کتب زنگ و ختی کسی که آتش جوب آن تا حدی باشد از آن
حصای زنی و تیر سازند و در صورتی غیر از آتش جوب بند
ویر می اندازد از جوب بد گوشتی و تیر می سازند آنچه در رساله اول
جاء که خود خوب روشن شده باشد غافل از این معجزه و سکون دلم و سینه مهله
لیکن در کتب غافل از این معجزه و سکون دلم و سینه مهله
معلوم میشود که هر حاصل معجزه است و آن هر یکی است جنسی آوند اندر آن
و آن که آتش باشد معجزه است و آن هر یکی است جنسی آوند اندر آن
پیر و شیع معجزه مفتوح و سکون فاد و سکون نوز و کاف فارسسی و نیز در
هندی معجزه است که کند پیر و دوزین جوبی که در رساله انگشتی که کفش
به یا پاره دوزی کند پنبه دوز جوبی فارسسی مفتوح و آن بی لیکن پنبه بوزن کند
ست و در اصل معنی پارچه است مطلقا و پنبه دوز کسی که پارچه بر کفش و جابه
و خرجه و امثال آن دوز و چنانکه در کتب لغت است پس پنبه دوز است و آن
چوبیکه بر کون کا و در لب و قلبه نهند و آنرا جعبه بضم جیم تازی و غلام مع و لباد
بضم بای موده بالغت کشیده خوانند نه بفتح چنانکه در رساله است
خون یعنی معجزه و جوه نیز آمده و چون نزدیک بهم اند ظاهر توان
و نیز جوا یعنی قرار است و در فارسسی بافتن جوب و در رساله
حلف که مزارعان بر گناهان رعایت سازند و در اینجا برای محافظت
کازه الکاف تازی و رای معجزه و سبیل لیکن مهله و لبی فارسی و مفتوح لیکن در
کازه اختلاف بسیار است و حقیق آنست که حقیقت معنی مخفی است که برای سایه
شاخه های وخت و غیره بر آن گذارند جهت آرام جان و مسافران
در بنیاد یا برای پنهان شدن چنانکه حیاه و در هنگام صید جانوران و بعضی مطلق
سایبان و خانه مختصر مجاز پس غیر جوب تیری باشند جوب تیری معجزه مطلق خانه گاه پوش
خوردست بوضع مخصوص هندوستان و خصوصیت آنکه مزارعان بر کشت می سازند
خطایت و اغلب که این قسم خانه گاه پوش مخصوص هندوستان است اینقدر نیست
در کار

کلیه گیاهان که در این مملکت می رویند در این مملکت بسیار برایشان برده
و در این مملکت را در آن کسی که در این مملکت می رویند و در این مملکت
آنکه موی بسیار دارد و در این مملکت می رویند و در این مملکت
نیک کند و در این مملکت می رویند و در این مملکت
و تنگ غیر در این مملکت می رویند و در این مملکت
در این مملکت می رویند و در این مملکت
که در این مملکت می رویند و در این مملکت
باشد از این مملکت می رویند و در این مملکت
در این مملکت می رویند و در این مملکت
از دانه زرد می رویند و در این مملکت
دانه دارد و در این مملکت
آب می رویند و در این مملکت
بر سر برای تازی و در این مملکت
و در این مملکت می رویند و در این مملکت
تختی و در این مملکت می رویند و در این مملکت
معمول در این مملکت می رویند و در این مملکت
بسیار در این مملکت می رویند و در این مملکت
و در این مملکت می رویند و در این مملکت
چرا که در این مملکت می رویند و در این مملکت
دارد و در این مملکت می رویند و در این مملکت
بسیار در این مملکت می رویند و در این مملکت
بسیار در این مملکت می رویند و در این مملکت
در این مملکت می رویند و در این مملکت
از این مملکت می رویند و در این مملکت
در این مملکت می رویند و در این مملکت

و او را کس بفتح الف و سر کون و ر و د و ای مهله بالف کشیده و کاف و کاف
 بتازی در بر و به بضم جیم و نه و و سکون بی مهله و هر دو جیم گفته و هر دو
 مجهول کس و حرکت شدن دست و با بانی و تازی جبین و معنوی اول را
 فاعل بفا و جیم و دوم را در جنب بفتح رالی مهله و سکون عین مهله خوانند و بی مهله
 مالتی جیم که هر چهار را جمع کرده بندنند و دند و لبت این بر کشف اندازند تا بعضی
 از اشیا یا ماکول و مبلوس و غیره بدان در میان آن نهند و بعد از آن بفتح جیم فارسی
 و رای مهله و سین مهله زود و نیز چندی که نثار چنانی بر سر و پر بندنند
 وقت بخشش غله و رو کران و کنایه سیاه نثار و غله میگیرند تخم بقو قانی
 و صوم و فتح خای و نیم و فتح بغانیز و هو الله صم و لبت گوید و جردان بفتح جهول
 و جیم و فتح بد و فتح نیست بلکه فتح معنی جا و درست که پیش کشند تا پیوه و نثار
 بر زمین نیفتد و تخم بقو قانی تصحیف شده صحیح بیای فارسی است و بفا مبدل آن
 و در رساله بقیه خوردنی که از خورشش کسی فاضل آید غاب بغین معجزه و
 و بای خود ده لیکن تحقیق آنست که غاب لفظ عربی است بمخف کونست کندیده
 و قول شمش فخری درین باب معتد علیه نیست و تفصیل این در سراج اللمعه
 و فارسی صحیح این پس خورده است جوهری در رساله چون دو کس با هم غنچه
 هر کدام جوهری و دیگر را باشد هر دو و لیکن جوهری عام است هر دو کس که هر یک
 کاری باشند اطلاق کنند و هم آورده خاص و لفظ صحیح صفت است و هر جای که
 آب در آن جمع شود بسیار گلان بنود و الا تا لبت است استخراج و استخراج
 مهله و فوقانی و در صطخر معرب این لیکن جوهری و فادیه بفتح جیمی آب گفته اند
 و غالب که هر دو یکی باشد و توافقی است مثل است پس بمخف جوی بود و حسیبی
 در رساله جوی و و شاذ که خوشه های کوفته که در خرمن باشند بدان رساله
 برهواند ازند تا غله از گاه جدا شود و سکون بسین مهله مکسور و کاف مفتوح لیکن
 در چهارمگیری سکونی که سه شاخه و چهار شاخه یا چهار شاخه و چهار شاخه خوانند
 و آنرا اشته و توانشته و یک نیز خوانند و بتازی بدنی و بهندی و نهایی نماند و
 صاحب رساله بفتح اول گفته اما اقوی اول است و بهندی متعارف کوا یا را که افصح

[illegible]

در حکایت خون و جیم تنی به دور رساله اگر سبب سوختن یا رفتن خون در بدن
دور شده باشد یا نه تا در خون باقی بماند و در جلد با ویم بهر دو مفتوح میگرد
معترضه خود کسره اول و فتح جمع و سکون و او و هم فتح آمده و جلد در رساله
طبیعی چنانکه در آن نوشته اند و حکایت بسیار نیز خوانند منتی بفتح فاء سکون
نویسند و نویسنده را در کتب دیگر مثل سیاهی یا شنی بحدف الف
مخفف تن آمده و بعضی است که میگویند یا حیدل یا حیدر لیکن در نسخ شریف
هنگام کسر ایل لغت تنی بعضی و غلط بر آنست که گفته اند و در شنی و بعضی چوبی
آمده و طایفه دیگر که غلط بیان بر افشاندند لیکن قول رشیدی قوت ندارد و نیز
چنانچه در فارسی آمده یکی است که عالم توانق است این چنانچه در جلد
طایفه دیگر که سر کج باشد که یک بلفاف و سکون زای میگویند لیکن جالبه که در کتب
در نسخه آخر ام کرده و در دست کند از غلط استره به نیز ایشان و بوقت اصلاح
بر آرند و از آنک بعضی بعضی مطلق کار و کوچک و قلم تراش نوشته اند که بگویند
آن کج باشد و آن اشعار بعضی از متاخران مطلق کار و معلوم میشود چنانکه
در سراج الفقه نوشته ام و چاکور را حقیق خوانند و این ظاهر الفقه که است
لبس چاکو غلط محسوب شد و ستان باشد یا نه در رساله چوبی هر یک که
میان آن از رسیان در نور یا جرم با فند و از خاک خشت و آتش آن بر کرده
چنانکه نوشته اند و از جای بی جا بر نذر بر بفتح پای مهله و نون زده و نون
جای موحده و رای مهله لیکن چنانچه در عرف هند بیان بعضی نسخ در جلد
ست در کتب دیگر و بیشتر کلی به لغت که برده و سر آید و غلط و ضعیف کنند
و خاک کل را بان کشند و بعضی آنرا بنقل گویند بکنایه و غلط از و بفتح
طایفه و در موزه خیر و در موزه بی بعضی نویسی اند که گفته اند و میتوان که این معجزه
بود و نیز که در جبل بلام جندی نیز در دست و در کتاب سنی است و در آن در
که لفظ فارسی است و آن در رساله و تحقیق و اما چنانچه در آن نوشته اند و بلی
نمونه زفاف به آنکه در و ال مهله لیکن آنچه از کتب لغت منیل قانوس
و غیره مستند میشود و از فتن و تنی است چنانکه شوی نه بخند و حاجب کمال

در رساله نشانی که در باب س منزه بجهت نشانی بر اجزای
و جز آن و بازی روشن نشین و بعضی روشن شای مثلثه خوانند بحاجیم
و منن لیکن در کتبه اللغة دوم همین مهله و روشن نشین معجمه همین معنی است
و از قدح و سبب نیز همین معنی می شود و غای مثلثه تصحیف است و بدلیل
افراز و پین که بدان تغییر نران بر جاده نقش کنند بسجی بفتح بانی موده و سکن
سین مهله و جیم لیکن بسجی شخصی بسجی کنند و دست افرازند که قالب
این دو دفتر دوم سراج اللغة مسطور است و بعضی از شعرای قاهر
میت که بنده آمده اند از روی تحقیق لفظ چهار در و روشن شود آورده اند
اگر وصل تو نقشم بجا می نشیند زبوسم چه نام کنم اطمینان و یک تر از این
ظرفی سترنگ پس شکم که سپا بیان با سبب چرخ و نزدیک خود دارند جعل
یکم فارسی روشن معجمه چون حروف هر دو لفظ در لفظ نزدیک هم اند
ز عالم توافق باشد و از این یکسر نمره و بانی موده و رای مهله بیار سیده
عواقف پاک در رساله چرخ و لفظ کلام محاذ لیکن در منتخب اللغات محال
بزرگ و ده بزرگ همچنین چرخ کو زنگ آواز و پندی چاک گویند چنانکه
ماه و بازی خسوف خوانند چهار چرخ و پندی محض کاه و ضار هر دو معجمه
بوزن ناقص چهار سبب سیر کی سیر و روشن که بعد از گذاردن از پارچه بانه نقل
بنای مثلثه مضوم و فاکافی از رساله لیکن در قاموس اعم است و از یکم و ده
و در سراج آنچه تنگ نشین و در کتبه اللغة زبور و رشت هر چیزی اطمینان
مال هر واحد است و در رساله منتخب آنکه از راه در فتن و ریا افتد لفظ
یکسرون و سکون فاو طای مهله لیکن در کتبه اللغة فقط آله است و در قاموس
بفتح و کسر جدیدی و آنرا نیز کت جگت خوانند و مطلق دانند که بر بدن پیدا میشود و
منتخب یعنی مطلق آله اقوی نقل دوم است و بدلیل که بکار و در چشم آید چنگ
بیم فارسی و منن معجمه لیکن چاکسو خود و لفظ فارسی چاک که در کتب از رده همین
مسم و از چشم چشم و چشم نام اول و دوم بیم فارسی و منن معجمه و در سیم
غای معجمه نیز ظاهر و دوم مخفف سیوم گویند بدانکه در لفظ چاکسو احتمال تو افتر

ساین قویست با ...
 ویم یاد ...
 رساله برکت ...
 خطاست برورد ...
 و سنگ ...
 عنورد ...
 فر خود ...
 و بعضی ...
 در رساله ...
 را نیز ...
 کتاب ...
 بدل ...
 چنانچه ...
 است ...
 جهت ...
 است ...
 خانه ...
 قد ...
 بنظر ...
 آمده ...
 مستحق ...
 بفتح ...
 نه ...
 و لفظ ...
 خانه ...

و اولی یار و او معروف سرش بعین در او بهر و مهله می معروف
و شین هجده مولف گوید بعضی در وقت بمعنی خال که از نی و غلف سازند و بعضی
بعنی چهار عدد سه گفته اند و بهر که امله چهار است و چهار در صورت خطی کل کی
اشتباه افتاده و پنج یکی سهند ندارد و در کثر اللغه حکم اریس کی و خشک در قاموس
بکارش بنانی که چون درج تحمل پیدا شود و اثر افشک که او اند و معانی دیگر برای
آن آورده بهر قسم بمعنی که صاحب رساله آورده نیست باینکه لفظ بهر سابق
نه پس مکرر با خود من حیث اللغه و بهر در رساله بهر یک بار یک بار و بعضی
در اثر انوشته شای مثله و و در کثرت تحقیق و کثرت لغات عربی نیز بهر خوانند
و بهر بعضی و اول مهله و بین و او معروف لیکن بهر بعضی در بندی تر انده جوب
گویند و بهر یک بار یک سوختی چیز دیگر است و و در کثرت بمعنی ثانی است نه اول
نیز باشد بصورت پهل که گشتی بدان رانند چه تحقیق و جیم و ما هر دو فارسی
و ظاهر و در یک بهر اند از عالم توافق باشد لغات و در بندی چه باشد و بیان
خوانند بهر شخصی که از چشمهای او آب و چرک و مژگان او ریخته میشود و حنج
بهمه فانی سی بوزن پنج بهر و در کثرت کومی که دوغن بران ریزند اکثر بالی هم
و غنیه برای مهله و او مجهول و حین و نون و تحتانی مفتوح کافی السیران
نقی که با نانی میگوید محبت کند و معنوی مخصوص خود با هم سنانید بازی سحاح
سین مهله و حامی مهله شد و وقاف بفارسی قدیم سعتری بفتح سین مهله
و سین مهله و فوقانی و رای مهله بسیار سیده و در معروف حال طبق زون گویند
و سینه سعتری در سراج اللغه نوشته ام و در سراج با نوری بحسب و در
خانها چسبید و کفرسی نیز خوانند چلیا سه لیکن نجاست چلیا سه از حشیت شرح نیست
زیر که هم معنوی ندارد و اگر چه موافق خود بهر بندیان نجاست است غایتش مکرره
طبیعت است مطلقاً و در تحقیق چلیا سه اهل لغت بهر اختلاف بسیار است
و باقی آنست که بمعنی جانور مذکور است و بهر چسبیدن و بازی از فوق بفتح هم
و رای معجمه و در سیده و قاف خوانند و بهر سقف اشکوب بشیخ معجمه و قاف
و رای بوزن چار بوب اشکوب وزن بدو مخفف آن و در رساله پیرده که در نشانی

او معوضه آنکه در این طایفه ای علقه قرار

مکدازند و واقع در

ای در دوازده لیکن در قاصدین این طایفه که در غراب بیت کال قسطا و اوست
مقدم بیت و قسطا طایفه پرده و در بیت کال قسطا طایفه دوم است
آن هم است که در قسطا طایفه اول است و طایفه بندی در آن کنند و این طایفه
زیرا که از آن طایفه است که در قسطا طایفه اول است و طایفه بندی در آن کنند و این طایفه
ستون بلندند و سقف خانه پرده که در نشیمن باشند و در کشتن لقا
رواقی پنجاه خانه پرده که در نشیمن خلیف کشتن و پنجاه مطلق خانه

در رسل جفتی که تا آنکه انکسور و بیارده و غیره بدان اندازند بر م بای موصد
و مفتوح و سکون را و مهله لیکن چهری اعم است و آن چو بای باشد و بایم بندند
و در میان آن خانه های مزج کنند و تفصیل آن زده و آید الف و اله و جفتی که برای
تا آنکه انکسور و بیارده و نشیمن ایم که آنرا چهری گفته باشند و نیز برای خیار نکند
ساختن چهری هر قوم نیست پس غیر بر م باشد و نیز در رساله است که چهری
آنست که دو جوب طایفه و بر زمین فرو برند و جوب دیگر بر آن خند تا بوتران
و جانوران بر آن نشینند و آنرا ده نیز خوانند و او ده بفتح و آن مهله و در موصد
نیز خطابت چرا که در نهی این چهری میگویند بلکه چهری آنست که جوب جوب یا بی در
عرض و طول با هم بندند و یک جوب یا چهار جوب ایستاده و نمایند خواه که برادر
بر آن نشینند خواه بیارده و آنچه مانده است بدان بر آن دهند و دو جوب که این چهری
هرگز نخواهند بلکه اگر برای جانوران شکاری مثل بانو باشند سازند بنده و کرینند و ده
اوه بیت جدا بوشه خایک چون بجایه رسد و این دو بد شواری از جامه جدا شود و هر
بفتح نمره و سکون جم و تا فلان و مفتوح چنان باشد و در رساله چهری موصد
چهره و ده بآید مسله و نه بفتح همین مهله و دو معرفت و خنن معجز نیز گویند و ده
و بعضی غیر رطل گفته اند که آنرا بریان کرده میخوانند و بعضی بر عکس این گویند
پوششی که زیر آن گذارند بعضی کوبه و ده مسیده که تا زلف تازی و او
مجهول و خالنی با لنگ کشیده و برای مهله سا باط بسین مهله و بای میوه و ده و ده
یا نقطه و نیز چنان خانه زبوران که شان بفتح شین معجز نیز گویند و ده مسیده و ده

و انهای

سورج سیر و میوه بزرگ بنام و صده شش
در کتب و تیره لغت زنگاری که می نوی
در هیچ در مصنف بخوبی که بدقت تا توانا لغت نام ترجمه
ورسی و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
که بوسیله نخستین و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
فادو را باید در شرح نیز اینها مخرج است و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
در قام است الوصله بالصله و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
درین صورت هم باشد آری و در سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
در کتاب مذکور در این اتحاد است و بالالب می مستعار و دیده نشده و ظاهر این
نیز اعم است از جمله این بر شیت خود دیده و تباری مستغنی بعضی می و سکون می
و توفانی و لام و قاف چنانکه در و در سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
زوی فرقه بغا و رای مهمل و در کشف اللغات فرقه چنانکه در سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
و هر هم زون انگشتان تا هوشی بدید آید و درین دو صورت و در ویکی آنچه مذکور شد
و دوم به زون و در انگشت تا زون می بدید آید و درین دو صورت و در ویکی آنچه مذکور شد
و انگشت زون گویند بفتح الف و سکون نون و در قاموس است فرقه اللغات
مع با ای حرکتی یکی آنچه که نشت دوم که نشت آومی بد و انگشت
و نشت چنانکه بد و آید نشت زون بیون بیار رسیده و لام و کاف بیار رسیده
و نشت و سکون فاد و ال و رای مهمل مبدل او در بوا و حاله در ایران عمومی
دو و و توبران ملک بکاف خوانند و توبران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
و جوب تا باران در خانه بیاید و توبران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
و تلوک بفرقانی نیز خوانند و تلوک بیای فارسی و تلوک بفرقانی هر دو تعریف
است و صیغ بیای فارسی و هر دو کاف است و درین معنی محاسبه بالافانه است که
غرفه گویند چنانکه در سراج اللغات مرقوم است و از کتب معتبره تحقیق رسیده
که در بد معنی طره و الان است و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ و سید و تابران از انگلی بزرگ
چنانکه در تبری که یک که درین معنی بیاید و تلوک بفرقانی هر دو تعریف

و باری و وفاد بر دودرم عاف و

بزرگ، چنانکه دقت محاسبه که کوشش و امانت

بستر و آنکه بعضی کوشش بستر را نام شغلی محسوب

نیز از خوابات اهل تاریخ بنظر می آید و الله اعلم چنانکه در جافوردی

که در روز نه بنده موش کور و بعد از غلظت خای صخره و سکون لایم و در

خوابند چنانکه در رساله جای ذیابله ای درین که بنده گاه پانی است موصوف

و سکون و در و صلا و بعد از این انحصار الطریقت و موصوف ایتم بلکه بنده گاه

و کثیر اللغه اصل آورده و اوصال جامع و غایب استی این معجزه در آن است و بعضی نقل می کنند

بر آنکه بنفشه بد را و مهور و در رساله که در سبب سوزش یا خشکی قطر عطر بکاف

در راه مصلحت و هیچ مضر و طبعی لفظی که بر دو لفظ در گفت متعبره فارسی و عربی که

است چنانکه در ادبی و خوشبو که نقل و شوی و شود و کار و در آنکه در اول و اول و اول

بورن کلامه و میانی است نه بزم نه و سکون منیع مع و اولی خوانند که در رساله

کلامه یعنی چرخه حوله که به اندام و همان رسیده برضی که درین مع و فاسد لیکن چنان

احم است ازین و غیره که در مع و در رساله و شریف اللغه غیره نیست و به چرخه که در رساله

افزار است که در آن بنده و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

موصوف و لایم و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

چون به یک است نه در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

کشف و بعد با سخن خوانند که در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

المطهر و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

کار در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

کلامه و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

و است و مشهور در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

جنوب و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

اجار خوانند و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

ما اعلم که کانی و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله و در رساله

[illegible]

سنة ولان زيار

ولام و سحران در جسم و شجریان خون و سکون در جسم فارسی

شعبہ معارف کات و سکولن تون و حیم تازی بکون سوزا ناسیو

اذا لم يردوا اليك حيدر لا يمشوا بها ولا تنكح نساء منهن وورثك الله فخره بطاوع وكره

الحمد لله الذي جعل هذا الكتاب من كتب الهدى والرشاد

علا بر آفتاب است چو در صندل و جوی و سنگی گردد که بسامان نور با لایق آن کس بر

بابه گشت و از آنکه نیز خوانند و حق از فضل را نگردد که سر به باشند عبادان و اگر دود و

در حرب عجله مازان لا وقت تماختان و اگر الحوب بوز لغامتان خوانند غلنگ بقیه عن محمد

موضوعاتی و لغوی و کاتب فارسی و در مقام کسی است العجز باله یک خسته معرفت علم و ادب

ميرزا الباقية الحنفية المعروفة على الراوي فيقولان متنازبان بيان على حاشيته الحنفية ١٢١٠

شکل نیست و نیز در فاموس د علامه دو جریب کسود و در کثر الفقه هر جریب میان جریب و میان

و باید جرمی که از جوب باشد چنان که در صورت اول بانکه استیسا عجیب به دماغ منتهی شود و در

این در خاموسس العجایح البصیح من کل ذی سمیت کالعجایح درین صورت اعم حیة مدرسه

جزرات سطحه مانند نیر که از آن مسکه گرفته باشند رخسار لغور او خواهمی نزدیک ماه فادسم

در سبیده که وجه اعطای او را مل لغت رضوان الامین یعنی نوشته اند که هر صمد یعنی حسن و حسن

سیاه و ترش که بقره فرست مانند و صاحب اختارات قراقرط گفت و نه خود را

باز موعده صحیح است چنانچه در نامه الهی لعباد حقوق و دست بر نیازی که اطفال رسالت و انوار کبریه

رسانند و بکشند همه بیای فارسی و سکون و الحکم در میان قاطع میسر از جمله طالع

الحال بران ریسمان پیچیده مگر از اندرین تقدیر معجزه کند چنانکه

معنی بازید باشد که در رند، الله تعالی باشد و در رند، الله تعالی باشد و در رند، الله تعالی باشد

بعضی باریج باسد که در هندی لائو بتای هندی و در فارس سیمای یقوتانی خوانند ظاهر است
فست مذکور در عهد و لاسنهم سیمای هندی و در فارس سیمای یقوتانی خوانند ظاهر است

فقط حکم اراک و سندی بر می خیزد جزو است آ و در صورتی که

ط جبرک اراکه و رهندي بمخه چرخ سته آورو و الله اعلم بکافه دست نون

صفت بر سر تن هم بفتح بای موحد و و تبارزی قصصه بفتح کاف و سکون صا

خیم بی بقط و در رسام دفعه نفعه و الی و غیر معجزه آورده و ز قاصد شفاء
 شود که دفعه شکر در رسام دفعه نفعه و الی و غیر معجزه آورده و ز قاصد شفاء

مینمود که دفع شکستن ستر است تا آنکه از سبب آن بدایع پوسد و بپراشد

0791

[illegible]

بمعنی واد سکون فوقانی و رای بهاد
کرد انگشت ابهام تیراندازی کنند و بگوید سینه میخورد
سبب غایتش بدین موافق آنچه خود آنرا با انگشت و
مختفی داشته باشد آنرا بالف خوانند مثل چلی بداند انفسم لغوی
بدو فارسیان آنرا بهای خستی تلفظ کنند مثل منکاله و مالوا و روبا
هندوستان است آنها بنکاله مالوا و ده پد گویند و چنانکه بسند از
و محاوره اهل زبان به نبوت رسید پس در هندی انفسم لفاظ با بهر معنی
غلط باشد و در فارسی بالف و آنچه در عهد عالمگیری این قاعده برهم خورده
و در وفاتو بنکاله و مالوا و غیره بالف می نوشتند و غلط و نشان غلط
در تحقیق است بهر چه که ازنی بافتد و بردارد ازنی تا کس در نیاید و گاهی
می آید پرونی درونی بر آنه بیند چنانکه در فارسی و اصل رسالتی
بزیاده تخانی و قاف آورده اند و سینه چ و در و فرودم سران
ست و ظاهر لفظ ترکی است و در رساله حلقه زرین یا سیمین بی یکنی کردن
قد انگشت پوشند فخره که بمعنی کشت تازی و جم فارسی و چون حلقه سازی
کنند که بازی گویند و دران بازی که در خاک توده ما که آن حلقه بر آید که کار
گویند و فخره آرد و گویند انگشت بی یکنی کردن بازی کنند بعضی گویند و حرف
که به کاف و جم میزند و بد معنی بسر الجاف تازی و جم میزند و معرب که بحجم
فارسی باشد لیکن و مکنز اللغة میشتش نج و شستن چنان معنی بوزر و شطرنج
کردگانی که هم از سرب سازند بجهت قار و در قاموس که بضم تازیست که طفل حوت
را بدست گیر و گرداند چنانکه دایره بنظر آید پس بمعنی شعله محو لا باشد و ازین
اختلافات ظاهر میشود که در عربی بمعنی مطلق باز است و الله اعلم و تیر که باز
آنچه میگویند خاک نیست بلکه چند کس با هم شسته بود و طرف خوانند با طرف نهادن
میکرد و روست یکی از مردم طرف خود که دهند و همه مشتها بپشتش آویزند
یکی از مردم طرف دوم که حریف باشد و مشت را اگر بچ گویند اگر حلقه مذکور آن
مشت بر آید بازی از طرف صاحب مشت باشد و ایشان برده باشند و اگر

و همچنین باید دستها را بوج کوه
است طریق که با زنی که مغفلان نیز می کنند
از این بوج که در دولت من این بوج آن بوج و نیز تخصیص همین و درین
ست بگرم ساز میگردد از شاخ کوه نیز بدان کشته اند و این
دانند بلکه از موی دم سبب نیز بعضی جاذبه و نیز فتنه بقا و سکون فوقانی و
خانی مع نصرتین نیز در مقام بعضی انگشت نگاران که در دست و پا کنند با حلقه از
از راه حاتم در صورتی که باشد یا نه در دست و پا کنند با حلقه از
باشد و دست و در دوران شهر بدین بوی موجد و او در دست و غین
معجم لفظ بوج در کتب مشهوره نیست و به سه ساله اند که در انکشت
و غیره اند چون گفته شود بوزن در وی خلاصه که آب از وی بر آید شود
حماق بضم حای مهمله لیکن در قاموس حماق بوزن غراب و کتب معتبره
که متفرق باشد و نه بدین و لفظ صحیح آن در احسن است بدلی و خلاصه همین هر سه
همه و آن وجه است که ظاهر میشود میان باغ و کوشت باغی بسبب آن می افتد
کافی القاموس و بجای معجم چنانکه بعضی گویند خطا نیست پس در انکشت و غیره گفتن
نیز خطا نیست بلکه در سبب جرم فروشن حرام بعد از مهله و نشه بد را لیکن حرام بخف
در رتبه مشهوره نیست پس اگر از جرم بخف بر بدن گرفته پس اعم می شود و اگر از جرم
که عریض جرم است نباید باشد پس باید بدین جرم و هر که لفظ بندیت یکی باشد
از عالم تلفظ پس این جرم در سبب باور نشه و وک از جرم دراز و کمده
که در وکتب را از سوراخ گذرانده چرخه که دانند بنویسند بضم شین معجم و او مجهول
لیکن تلفظ است که باور نشه و وک است که جرمی را در بدیره سوراخ کنند
در وکتب که در آن درازند و آن در وکتب باشد برای نگار است تا در پای رسیده
در بطن می آید و در که خوانند و آن نیز جرم است زیرا که جرم برای گردیدن و وک
برود و در که باور نشه که جرمی جمع کردن تا در پای رسد و کافی القاموس و تازی
از این معجم و کسر خوانند کافی القاموس و در منتخب اللغات بضم معلوم میشود و در
مبدأ این را مقتضای بعضی بدانند بعد تجربه معلوم می شود که مقتضای این را

این جنسی است که در زبان فارسی
 کو الیاد قصه زور طرانی از آن سازند لیکن
 بهیروز که بفارسی باید که گویند ممکن نیست و طرانی مذکور خاقانی را در ذکر آن کرده است
 کرم کنند هر قدر گفت که بدان بلند شود بر زمین بریزد و از اینجا
 در رساله کچ و خور و مسین یا آهین یا چوین و آخر از قاشق نیز خوانند ملحق به سیم
 و سکون لام و عین مهله و قاف لیکن اینجا خود و لفظ فارسی است که
 خوانند و قاشق ظاهر اثری است و هندی صحیح آن را که بفتح و سکون
 وضع کاف مخلوط تلفظ بها چکر و چانوری که نور آفتاب خنیده شام و شبها
 بر آید شهر و بوزربای موحده بیار سیده و با و بالف کشیده و زای معجمه و سار
 خفاش خوانند اگر چه لفظ خفاش بفتح شهرت دارد ولیکن در ثاقبوسن بضم اول است
 شکر و خشنیدن و در خشنیدن و بتازی المعان خوانند شکاری بازه آتش و بتازی
 شزاره آتشیزه بد و فوقانی و نشین معجمه و یای معروف و زای معجمه مفتوح و
 تیر زدن اعضا که بسبب ده و هندی اعضا شود و ضربان بضاد معجمه و یای طرانی
 مانند طبعی که در آن سوراخ کنند مثل کفگیر و طباطبائی و طوطیان بر سر دیک کنند
 و در و غن و نشین و نشین بی بدان صاف نمایند تر نشینی یا بضم فوقانی و زای مهله
 و نشین معجمه بیار سیده و بای فارسی بالف کشیده و لام و الف و یای
 بفتح الف و سکون رای مهله و فتح و ان و نون لیکن در هند و ستان کفگیر
 آهینی باشد چنبل در رساله ذی که معرازه خانه پیرون کنند همچون کسی را بینه
 یارش شود و طالع به بطلم علم بضم طای مهله و فتح لام و عین مهله لیکن چنبل معجمه
 نیست که لغت کجاست یا میر ویم که اهل هندیم و دار اندوی معلای یا سیم
 نشینده ایم ظاهرا چنبل است بمعنی مطلق زن بدکاره که بفارسی مرد سینی را
 مهله بوا و رسیده و سیم مهله موقوف و بای فارسی بیار سیده و جده
 بفتح جیم و لام و بای موحده و خشنی بضم و سکون نشین معجمه و نون بیار
 گویند چنبل انگشت کبیر و خور و تریو کند و یای دولت و با کالج یکا
 بالف کشیده و بای موحده و لام مفتوح و جیم تازی مخفف کالج و لام بیار

صدد را در راه و در مهندختن سستی
عوب سواند سر بازی و خفتن لنتی انعام و مسکون خای
نکته و سیرین معجز و بغدادی شیر چشم سعدی فرماید که گنجد
پسته آفتاب را چه نماند اما معلوم نیست که این اطلاق به
من حیث العینیه است یا من حیث الحقیقه حسنی و در سالک علی مشهور و آن رو
یا در دیار سحرین در بلوون یا سحرین بعضی حسنی نظر است اما در بعضی
نستند که علی با سحرین بعضی حسنی است در صورتی که محقق یا سحرین
لیکن یا سحرین در روایت بعضی بقض سیه مستعمل بود چنانکه از اشعار متاخرین
بدیهوت میرسد و یا سحرین محقق در غلب که محقق یا سحرین باشد برین تقدیر غیر
حسینی بود و تحقیق آنست که یا سحرین لفظ عربی است مبدل یا سحرین که جمع یا سحر
آن سفید و زرد باشد چنانکه در قاموس است پس یا سحر غیر یا سحرین است
چکیدن آب باران از سقف خانه و گازه و بعمری و کیفه بودن لطیفه و
ترشح گوشت و ده کردن بفتح و او و سکون زای عجمی و فتح و او و دوم و ژ و هین
برای عجمی و دلو و مجوس و اما لیکن خصوصیت یافتن آن و سقف مذکور و لفظ
هندی و فارسی و عربی هر سه بعضی چکیدن است خواه از سقف و گازه باشد
خواه از غیر از غیر آن و جمله آب باران باشد خواه غیر آن چو باران رسد
تقلید باشد تفنگ را و دریا باشد بیداده آتش به تفنگ باشد زیر کردن و آهنگی را
که قتل در آن نهادیم باشد آتش زنده باشد آتش به شمشیر معجز خوانند لیکن چو زنا
اعم است و فارسی آتش به تفنگ مذکور و سردادن است و چون بدوق
در اصل در هندوستان نبود بعضی از الفاظ نورزم آن هندی است از آن جمله
سجف باشد چو در سالک شخص نکایان که شبها فریاد کنند تا خبر در
باشند پس اگر کجا بخت شده هارس و اگر روین بتاقی بتقدیم تخانی بر فوق
سکون تفوق چو است عارض اعم است و بتاقی بعضی مطلق یا سپان چنانکه در سرور
و حال مشهور کشتی که کاف تازی و فتح شین معجز و سکون کاف
و صمد تازی بیار رسیده و المهر ایضاً هم ترکی باشد چرا که کاف و فارسی

و در این کتاب که خوانند چو در این کتاب ظاهر مقتضای لغت است
 و بعضی خطاست در بعضی ترشی است که از آب بماند و دیگر
 ترشی ترش سازند و دوم آنکه حاض بضم حاء و تشدید میم است بوزن رمان
 و نیزه است پس در این سراد و چهره بضم جیم فارسی
 و سکون نای و رای مهمله لیکن این لفظ در هر دو زبان آمده انقدر است
 که در هر دو جاتفاوت کونه است پس از توافق لسانین باشد تفصیل این
 در مذهب قوم است و در رساله خاک روبرو رشتی بفتح رای مهمله
 و سکون شین مجمره و فوقانی بیا رسیده لیکن رشتی در فرنگ نای معتبره
 بمغ خاک و بی و خاکساری منسوب رشت بمغ که در مغبار و خاک رشتی
 بمغ خاک روبرو که صاحب این حالت باشد و لفظ صحیح آن در عربی کناس
 و در فارسی پاکار و حاله آنکه نجاسات را کشد و پاک کند و او را گوشت گویند
 کاف تازی بواور رسیده و در این دفعه کاف تازی و شین در رساله
 تازی یوانی را درست و پاکبازی کرده بر شکم بندند و بر آن شمشیر آرمایند قرصه
 بفتح قاف و رای مهمله زده و صادر مهمله لیکن در قاف موسس قرص بمغ مطلق
 برید و گرفتن گوشت با انگشتان تا آزار برسد در مضمون است بمغ حالتی باشد
 که هندی جنگلی گویند یا بمغ بریدن مطلقا بهات مخصوص که نوشته باشند
 و بیستان مطلق و تازی ندی بضم نای شلته و بخارسی چو بضم جیم
 بخارسی و چون هر دو لفظ نزدیک هم اند ظاهر از توافق باشد چو با در رساله
 و یکدیگر آن که بعبری آمانی گویند و یکپایه لیکن حقیق بضم و فتح اول و سکون و
 فتح تخانی بمعنی سنگی بر آن میکشند که در کافی المقاموس و چو لیا اتم است
 خوه از قل باشند و خوه از سنگ و خواه از آهن و در رساله حجره که باله
 حجره باشد و آزار بر پاره و در دواره و خانقره نیز گویند بر دواره بفتح بای موحده
 رای مهمله مفتوح و وراو بالف کشیده و رای مهمله کشین بر پاره بای غایب
 بمعنی خانه تالستان و عم از آنکه مالای خانه باشد و در خانه و همچنین خانقره و
 مخیا بر و مخجه و در دواره بود و تبدیل بر پاره است پس بهی او نیز میماند

در رساله دستاورد چاه و تفرقه است
که هم از اج باشد و هم از شاخ اگر کسی هم
لبس قفا و نخیته شد و بنوقه بضم دال مهمله و نون زده و نای موحده و یکم موی
در اصل نهدی بمعنی کامل است و بمعنی بند را در مجاز و تندر
در کامل اطفال نیز اندازند و اکثر عمل نهند و این است و نیز و بنوقه موی از لبس
او نخیته است کافی القاموس و بعضی شمله دستاورد نیز گفته اند
در رساله کامل مرغان که پی چند باشد از پرهای مقرری که بر سینه منسابند
شود و بوب بجای فارسی مضموم و او مجهول لیکن چون در اعم است از موی
سر آدمی و پر مرغان و بوب مخصوص مرغان است و بوج لول نون و
و او مجهول و لام تازی منقار گویند و در رساله بنوک نیز و نیزه و چها
اندام کسی را از در و این بخش بفتح نون و سکون خای معجم و سیم مهمله
لیکن قید کسی غلط است بحیوانات و اثمار مثل خیار و غیر آن نیز اطلاق
کنند و بخش در قاموس غلط نیدن چوبی است در سرین و پهلوی رده
و در منتخب اللغات سر بوب یا انگشت یکسی زدن و غالباً بخش بمعنی
مطلق چیز سر نیز غلط نیدن است بچیزی خواه آدمی غیر آن و نیز در نهدی چو کن
معنی وحشت است که بفارسی رم و رمیدن و رم خوردن است چو در
نهدی در رساله منقار زدن مرغ بضمیه را برای آوردن کیه و تازان
از طریق گویند بمعنی مطلق راه کردن است کافی المنتخب و نگاهیدن بمعنی مطلق
شکافتن چو نا آهک که نور و نیز بضم نون خوانند و در رساله تراه است
معروف فجن بفتح فاء و سکون با و جم و نون لیکن در کشف اللغات
است سداب کیابی است مثل پودینه که ذایکان برای استعاط محل خود
عورت دهند و در قاموس الفجین کند سداب چو آب ترشی که از
آب لیون سازند سیاه و غلیظ میشود و برای خارشش بکار آید و با کن
و روغن استعمال کنند و بس بفتح و سکون لام کذا فی الرساله
برکنجتن و ترکیب نمودن و تازی حریر یا بصلاد مهمله و اعراض معجم

[illegible]

عربی است بمعنی مطلق چرب است پس غم نیست چسبوا و در ساق چسبید
که شیر است چسبید و آن را شیر را نیز گویند و در این بدای
ورای مهمل بالغ کشیده و معین لیکن در فرهنگ رشیدی شیر از است
که شب را با شیر جای دهند و قدر شیر بر آن ریخته اند پس در
نگاه پدر نهاد تا خوش شود بعد از آن ناخودش سازند و آنرا در داغ میر کوند و آن
نقشه که کتب است بمعنی چیزی که از شیر ساخته باشد و حق تحقیق آنست که
لفظ عربی است و آن ماستی است که آب آنرا دور کرده باشند و در
مجموعه جغدی باشد که آنرا بنده چکه گویند پس بر چسب پوست باز کرده و نیزه
که پوست از روی دور کرده باشند و بوی آنرا مقشر خوانند خسته بفتح با مح
و سکون خای معجم و فتح فوقانی شیر منجان چشم که در گوشه چشم باغز کان
لبه شود و تازی رقص بفتح رای مهمل و سکون میم و صاد مهمل که بکاف تازی
بیدار سینه و خای معجم هر چه بهای فارسی بسیار رسیده و کعب بعین مبدل آن
بسته در ساق کوزه خور و رنگ کرده که خندوان و عوام مسلمین در موس
دیوانی بر کشند خلیفک بضم خ و سکون نشین معجم لیکن اقوی خشکند
ست بهر دو کاف اندر مخفف حاک گفته اند اما بریتقدیر بفتح اول میباید و
آن کوزه سفالین است متعش بر کنها و در شهر خلع که حسن خیر است و اصل
جهان دختر این کند پس برین تقدیر لغت فارسی نبود و مخفف حاک باشد
فارسه بوی فقیران و آنرا لاک بکاف تازی نیز گویند سرچ بفتح سین مهمل
و سکون عین صیر در ساق دستار شاره بشین معجم و بای مهمل حساب
ریشیدی گوید که شاره پارچه تنک که از بند آرنده دستار نیز از آن سازند
لیکن تحقیق آنست که شاره بشین معجم و رای مهمل یکی است و هر دو
بندی نسبت صلیت و فارسی مستعمل شده چسبید و در ساق که هر دو ریشیدی
خام که بر دوک پیچیده جفر شده بچم و عین و شین هر دو معجم و تحقیق آنست
که در بعضی نسخ خفر شده بشین و در بعضی آنرا است و در اکثر نسخ
که در بعضی نسخ خفر شده بشین و در بعضی آنرا است و در اکثر نسخ

و بعضی گویند که دست از روی دست می آید و بعضی می گویند که در رساله یار و همکار
از کتب دیگر آن باشد و از روی دست مد و ده و برین معنی بزره بضم بای از رسی
و رای مهمل سائر و رای جو لیکن صاحب رنشدید و خود و غنفت آینه و بعضی
راشته و در جهای نری و فرنگی سی و بیست و یک پاره پاره
پس بجه چنبره آن باشد و بر پاره چوب پوشیده و زکونی صوفیه که با هم سنگ
حق و با گذارنده زنده تا آتش در گیر و وضعت و بود نیز خوانند و در بعضی است
آینه را آینه و در صحت این معنی نیز تامل است چنانکه در لسانی که از پوست نبات
آنها سازند و گاهی از و گاهی علقه مار بر آن بندند و بقلبه که در سقف باشد
آویزند و گاهی بجای دیگر و دیک طعام و ضیق و غیره و آن که از رند از جهت
حفاظت و آنرا کتب بفتح کاف تازی و نون ه بای موحده نیز گویند و آنست که
رفته واد و سکون و از ویرگ نیز خوانند لیکن در کشف اللغات رسی بکسر
بجای و سر دیگری بندند و بر آن جمره آویزند و الکوره بیا و نیزند و اهل هند الکنی و
بکنی نیز گویند و همچنین است در کتب دیگر مثل و شنیدی و بهما بکسری پس بعضی
چنینکه چنانکه نوشته صحیح نباشد و در رساله جابوزرک بکنک گویند یوز بک
بکنک جابوزرک است که بعربی نیز بفتح نون و سکون یم و رای مهمل خا
و صابوزرک است و جابوزرک که بفارسی مور و سور گویند بسین مهمل
و نیز آنچه آتش بر آن ز دارند آتش کیر لیکن آتش کیر بعضی آنچه که بدان آتش
افروزند نیز آمده و بعضی که می گویند و در آن چار پایان می جسد و خویشی
کنند بفتح کاف تازی و نون بعربی قرار بضم قاف و رای مهمل بالف کشیده
و دال مهمل و فرو و د و ن الف نیز در رساله نقطه های سپید که بر اندام
آدمی پیدا شود بفتح با و ن و قاف و این عرب بهک بکاف است
چنانکه در رساله خراشیدن شخون بکسری بای و ششایدن ششین معجم و لام
لیکن بای شخون زائده است و اصل شخون و سابق ترجمه حوتها گفته
و طایفه شکر چنانکه در رساله شخون بفتح و سکون نون و جیم سائر
همه اینها بفتح اگر چه سفتی گفته در رساله غیره که سوراخ شکم را گفته اند

[illegible]

پادشاه بنو سهند در فضل بار
بنیاده بدیع در سبب دوره مثل موسس غره نیست
در رساله کرمه لفظ و وزن
ست لکن چون کار اجواء در باب خا آورده باشد
و اگر درین باب حکم نکلوا الناس یعنی قدر عقولهم بفهم سیدیان استحال لیکن از بادیه صواب
مفوض الی الکوارن سوده و از اقل از این خبر گوید فقط بکسر میم و فتح فافث فقیه آید و گوید در نصوت
را به کمر در برابر عوالم بدیان مطلقا فافث نمیدانند بلکه اکثر حدوده لفظی زرد تازی
در سبب و ضد در طواف و عین و غین و فافث و غقیق است که آوردن لفظ عا سبان محض که جماعت
از در این سبب می باشد چنانکه سابق مکرر است در آن رفته مثل لفظ مسجد که طایان مسجد چهار
مورخ و نه مناسب آوردن الفاطی است که عوام و خواص بدان تلفظ کنند و کور اصل غلط باشد
بدانکه قیاسم میجواید که قط زن تر سنده قلم یا کار و باشد اما بجلاد و قیاس قط زن معنی غلط
اعده و سندان در دهن دوم سراج الفتنه مرقوم است و در رساله مدبرین نیز گویند لید
لفظ لام و کسر با و موحده لیکن در منتخب لید بکسر معنی مطلق مذموم کفنه اما در قاموس معنی زن
نیز آورده و معنی الدیج در محصور است نیز اعم باشد و حالا مشهور به نکلوا است لفظ فوقانی و کاف
تازی و سکون لام و فوقانی بود رسیده و این ظاهر ترکی است و بهین مناسب دو طرف
ریش را که دراز باشد و از نخدان قصر نایند نکلوا خوانند چنانچه سنن حاکم و کتب دیگر می نویسند چنان
خودم که نایک لغت نوی او من بدم: خوب بجلاد و در رساله بران هندی خوب کلان
و آن داروی است سرخ رنگ میگویند بغایت رسیده و طبعش گرم است و تاز
بنام و بشرکی میرا سوده خوانند خاکسی خاکسود خاکسیر نیز یاده رای مجله و در آخر که
شهرت دارد و غلط است لیکن خوب بجلاد محقق خوب کلان بنون است و بهین آن
لفظ هندی محل نظر اگر چه معنی از ار باب فریک نیز این معنی نوشته و اغلب که به
یکی است خوب میوه آیت مشهور که سمس و بر خون نیز خوانند سر بس بکسر فتح
بهین است و تحقیق سرس است که نوعی است از زرد الوی خشک که مغز
با دام در آن انداخته باشند و بعضی مطلق زرد الوی خشک گفته اند و تحقیق
حال بهین است خود و در رساله که آنرا خودیم گویند کشت جو بنر فصل بفا و صاد
لکن فصل بدیع در کتب معتبره و مشهوره نیست و در قاموس است فصل الکرم
چون کتب معتبره اگر بدیع و باین نسبت معنی کنند و جو بنر گفته شود میتوان بود

ولفظ خود را محمد بن علی قوسی واداد و بر روی دست و غلط میداد
 پیش او و او معروله است چنانکه در این ده نوشته ام و بعد از آن معلوم شد
 که نوادمانند و معدوم هر دو آمده اول چنانکه موعودی جامی گوید برین که خود را
 کندم خاسته است و فزید کندم را بخود آراسته است و دوم بر مالک میردی گوید
 ترسم که گشتام جو فحلت بر آوردن خود شود جو برق زنده بر خود
 رساله هلد آهنی که بنزد آریان بر سر دارند و آنرا ترک نیز گویند مقفر یکس میم
 لیکن خول در نهدی بجهت خلاف است و بجهت مقفر لفظ خود بدل مستعمل شود و آن
 لفظ فارسی است چنانکه بر زبان داران پوشیده نیست باینکه
 واداد در رساله پدر پدر جد پدری نیز گویند لیکن این خطا است و صحیح جدا بر
 پدری است چنانکه قوسی و صاحب برین نوشته اند و استاده
 بدندان گرفتن کنایه از کمال عمر و زندها خواستن حسن بدین گرفتن کافی است
 و تحقیق آنست که این رسم هندوستان است در حالت عجز و زندها خواستن
 چنین کنند و خود را کما و نمایند چون کاکشی در مذہب هندوان کنایه عظیم
 خود را در حالت اضطراب متصف نمایند و این معنی در شعر غیر امیر خسرو و محمد علی
 ملیم دیده نشده و با تلاح این دو استاده فقیر آرزو و نیز در بعضی اشعار خود
 آورده و این اگر چه ترجمه لفظ هند میشود اما بر قاور سخن جائز است از روی قدرت
 نه از راه مختر فافهم و استاده و در راضعه برای مهله و صنادیحه و عین بی لفظ
 در رساله مرضی سبیه بدایع برص که در اندام آدمی ظاهر شود بتبازی قوباقا فافهم
 رسیده و بای موحده خوانند و در فن بفق و ان و سکون رای مهله و فتح و فاق و نون
 لیکن واداد و لفظ فارسی است چنانکه صاحب جهانگیری و سند آورده و این عالم
 توافق باشد و لفظ و در فن و در کتب مشهوره نیست و الله انکو خشک که مونی
 نیز گویند زیب برای معجه بوزن جیب بدانکه غالب آنست که داکه و در جیب
 تاک باشد که دال و تابهم بدل شوند غایشش داکه و در ثمر و تاک در و رخت
 استعمال یافته باشند پس از عالم توافق باشد و الله اعلم و این آنچه از کمال
 حاصل شد در عالم زر و نقره و سرب و مثال آن و نیز منی و لفظ بجهت اول

مکسر فاعلام و تشدید ذال است بمعنی دانه و آب است و مجاز بمعنی
نقص است قسمت نیز آمده و بمعنی انجور است بمعنی و بای موصوفه و آب انجور
بر باد است بمعنی بجه قلب آب انجور است و آب شکر که بتازی حد بفتح جیم
و تشدید ذال و غیره از مکسر نیست معجم و هر دو رای مهمله و نیز و مهبط
دریا که عرفات و بتازی بجه بضم لام و تشدید جیم خوانند و آب انجور که طفل راه
شیر دهد و بتازی مرصعه خوانند بضم جیم و سکون رای مهمله و کسر صا و معجم
و عین مهمله و ای و در نهدی دانی نیز گویند و چون دانی و دویه و دای نزدیک
هم اند ظاهر از عالم توافق باشد و ای سبب زنی که بچه از شکم بر آرد و بخار کند
پانزاج بای فارسی و رای معجمه بالغت کشیده و جیم فارسیه یا ماهجه و بتازی قاف
لقاف و بای موه تاه گویند لیکن پانزاج بمعنی مرضه و قابله هر دو گفته اند و بعضی
این را خطا دانند اما اول اقوی است و در این فاعله معروف که برنج از آن برآید
و شالی نیز گویند شلتوک بفتح شین معجمه و سکون لام و فوقانی بوادر رسیده
و کاف فاعله نیز بان شده بفتح کسی کین کردن و تحقیق لفظ کین در
سراج اللغة مرقوم است و انقسم مردم را دمی که چوکی گویند و بفارسی کین دارد
انکه روی چنبری پوشند تا عرق کنند مغفول بخین معجمه بوزن مغفول و اگر آب مال
آمده باشد مثل دیو از یا سقف بر سر آمده و آب انجور است که بفتح زای
و بکر بیان نماید و ترز فان بفتح فوقانی و سکون رای مهمله و زای معجمه و فاعله
ترجمان بفتح فوقانی و جیم معرب است و بعضی ترجمان نیز بدینجه آورده اند
و این را اگر باشد مخفف ترجمان خواهد بود و آب انجور که تخم دارد و میوه است
است تا نوره بهر دو فوقانی و و او معرب و رای مهمله و بتازی جوز مائل بجم
و دای معجمه و میم و کسر نمای مثلثه خوانند لیکن غالب آنست که موه و
تا نوره چون نزدیک هم اند از عالم توافق باشد و هر دو از آن زمان که بتازی
خشمه و تخم خوانند و اگر غالب نمودن خود بشناسی و سببهای تهدید و تبیه
باعتبار کما و تازی الکاف فاعله و فوقانی بالغت کشیده و دای معجمه یاریده
در رساله گفتگی از یزد بکاشفات شده باشد حقوق بخای معجمه و فاعله

و در معارف . قاف لیکن در اعم است از شکاف زمین و دیوار و ظرف
 و آثار مثل انار و غیره و مخفوق بمع خفوق است بمع شکاف زمین که فتح آن
 و است آلت آبی که فاء قدراعت بدان میرند و در و کنند و اس بدان و
 بر و مهند و باری بجل منون و جم بوزن منبه و طبعین و
 خای مجر و فاء قاف بالف کشیده و منون و سنگی و در رساله دیوار پاره که
 از قافه شمشیر آویزان باشد غریقه لیکن در قافه بعضی غریقه بعضی مجر و را و
 و فایوستی از اویم سیر و ما بین بنام شمشیر و در کشف اللغات غریقه نفس
 و پوستی که بغلاف شمشیر آویزان کنند برای آیسایش پس غریقه و سنگی باشد
 بر خنده است قسم پوست و بر خند و ستان مرسوم نیست و ستان در رساله
 ساحدا بنین که مبارزان هنگام جنگ در دست کنند و ستینه نیز خوانند
 قلیاق قفای و مسکون لام و جم فارسی ر قاف لیکن قلیاق و
 و ستان مخصوص آهن نیست قلیاق و غریقه نیز ستان و میتهای آهنین
 بران منسوب کنند در رساله فرو رفتن زمین خفت بفتح حاد و سکون سین فهد و فایلیک
 خفت فرو رفتن زمین است بخلاف و سبک که ام است و در رساله عین زن بول بضم می و این خط
 است بلکه یازن دیگر یا یازی که بجای شخص مذکور نبوده باشد و اینکه معنون غیر مذکور نوشته اند و از آن
 یازن خالص مذکور است و ظاهر از مول بمع ناز است و کج آمده اینمع ماخوذ باشد پس مجاز بود و ظاهر پوششی که
 در پیله بر کرده بسیاران با خود دارند و زانکه و قه اغند کاف فاسی د کاف لیکن فزاکند جامه روحی
 است از ابریشم بپوشانند چنانکه بولفظ دلالت دارد بران و در رساله آنکه دو کس با هم می مانند
 و به خود نهند آسیب بالغ برده لیکن تحقیق چنین فقیرانه و است که ایست رسیدن جسمی جسمی دیگر
 بچینی که از آریز باد رسد چنانکه یکی از شعرا انگشت به او می زنند و است گفت بر حسب رایت
 که آسیب بود در صورت بر خراشش نیز اطلاق آن توان کرد و بخلاف دهکها و سر اسب که بچینی
 دیوانه و شوییده مسلح است در اصل آسیب بود به او حده و میم بدل بابت پس آسیب است
 با مقدر در اسم مبدل اسباب در نفوذت سر سام و بر سام معذرت سر و سینه بود و در حقیق
 آن نیست که قلب اما آسیب گفته شد و چنانکه اکثری گفته اند و این تحقیق مخالف است که در بعضی
 اللغت نوشته ام دیگرانه در رساله و آسیب صد و دهان شهنشاه بن مجر و در فارسی

[illegible]

به شود و میرسد در رساله است که در این دو مقام و اما این نشان بخاره
 از در و نشان کند کلمات یک این خط است بدو وجه یکی آنکه در اصل صفت است
 گویند بلکه مخصوص قومی است از در و لیسان که در اینها را اداری است و حسن ظاهر
 را سبک و حرف است گویند نیز کلمات و از نیست بلکه ظاهر جهان و در سر است که در
 کوسس زدن سبک و خزان کند و کلام به هم نیز گویند چنانکه در کتب معتبره لغت است
 و در اصل زبان هنری و اما نوعی از تصانیف است که در آن ذکر توحیدی که حسن اهل مذمت
 باشد چنانکه بر زبان و آن پوشیده است و در رساله که در آن کلمات با سبک
 است بفتح بنوع مسکون و وقاف لیکن بدینجه و در کتب مشهوره نیست
 و در رساله گمان میکنند که در موسم بر شکل در مقابل آفتاب بر آسمان پیدا شود
 و تباری قوس قزح گویند گمان رستم لیکن در کتب و در اصل هنری معنی مطلق گمان
 است و در حرفی حرف معنی قوس قزح و در فارسی گمان شیطان نیز گویند
 ظاهراً قزح اسم شیطان است و بنا بر وزن پنبه برای رسیدن و غیره بنا
 زدن گویند بکسر نون و مسکون و قاف و در رساله پنجمه زدن بجای فارسی بدینجه
 آورده و بکسر نون و در رساله چارمی که از آن تن به مجد تشنج بر وزن تفوق و
 آنکه پنبه را زدن مذاف و حلج و در رساله قرخیکه پیشتر در نصف اسفل انشا
 پیدا شود مثل ران و ساق و جن بکسر حای مهله و سکون بای موحده بنا در بضم
 بای موحده و نون بالف کشیده و فتح و او و رای مهله لیکن در قاموس است
 الحان جرح کالدنیل پس دنیل باشند و بنا بر اگرچه در کتب لغت بفتح آورده
 لیکن قوی بضم است و در بنما مخفف مالغنی علییده و قیل مبدل الله و بدینجه
 که روزانه دو نظر تیرگی آرد و شب بجا بود مقابل رتوند یا بمعنی کوری و چهر
 بفتح صیم و سکون نا و رای مهله و سواد و در رساله سفالی که بر سر چراغ تعبیه کنند
 که دو و در چراغ سقف نرسد به سیاه سازد و دو و در آیه لیکن این خط است
 چرا که دو و در آیه معنی سوراخی است که دو و در جام و غیره از آن بر آید خود گفته اند
 مذمت و در رساله پسیمی که از یکجا نبه ترکی و از یکجا نبه تازی بود و در
 بفتح و سکون رای مهله و غین معجم بود رسیده سکون و در کتب معتبره از خود

یعنی قسمی از اسب هند و نیز آورده پس لغت جمع مراوف و در کتاب کدک
میکند که کتب قوم است و نیز سید ترکی و تازی بجا است مطلق اسبی که ما
و بهر زبان غیر شش هم باشند و بر نیکای است اگر شش دولتی در سال
لکه بدون اسب بدو یا یکی با خفیه یکیم فارسی مفتوح و سکون فامیکن
دولتی جفته بضم جیم تازی است چنانکه در کتب معتبره است و جوهر علم نیز
دست دارد و در کتاب آینه در کشت زار مثل صورت شیر و اشال آن
راست کنند و زلف سازند و بتازی محمل گویند بر اسب بضم اول لیکن در
منتخب اللغة به معنی جبال آورده و همچنین از قاموس مستفاد میشود
و نیز بر اسب یکسر اول است چنانکه در کتب اللغة آورده و قید این نیز میخواهد
و نیز دهنوگا در هندی یعنی مطلق قریب نظر است که از ده و در نظر می آید و در واقع
چیزی نباشد و در رساله که تار و دو تار باشد و اکثر محالان و فقیران از آن
جامه سازند مستام بضم میم و سکون سین مهله لیکن و بهر آنچه مستعمل میشود
است جامه سفت سطیری بود که آنرا دو تار و دو تار و دو تار و دو تار و دو تار
مرسوم نیست و لفظ مستام در کتب مشهور و مثل قاموس و غیره نیست
و در کتب فارسی نیز نیست و بهر آنکه در رساله جانب آدمی که وقت گذشت
در اعراض آنرا که اند عطف یکسر عین و سکون طای مهله و فاما لیکن در فاعول
عطف بمعنی جانب هر چیزی است پس خصوصیت آدمی بجا است بدانکه آدمی را
شش جانب است بالا و پایین و پیش و پس و چپ و راست و بای و بی
خوانند بجا چرا که بهر دو اصل بمعنی تهیگاه که بهندی گویند و در رساله
تره است شیردار که بعضی از زبان هند و درت و بای خود را سوزن زده شیر
نیز بای و نیز تار تا جای مذکور رنگ بود پیا پیا مغلج میم یکسر و سکون ف
میم تازی و ظاهر آنرا که باین معنی میار رسیده و شوشید بسین معجم بود
رسیده حسین مهله موقوف و فتح بای فارسی و سکون نون و اول کتاب
در نیکو داما و اینکه آینه فلامی و اما فلامی است بمعنی شوهر دختر و
ت در رساله مشهور و بتازی مجره گویند یکسر میم و سکون

[illegible]

را در کمال راجحه جتبهائی و در آن روز و خور و را در پورانی خوانند و فارسی
 را و را یاری اش که یاری معنی دوزخ که در نکاح یک کس باشد بعضی گفته اند
 ضعیف است و یاری که از زمین پیدا شود و خوب و از نیای دیگر را ضایع کند
 و بوکت بدل بیاریده و ظاهراً و بزرگ و و بوکت یکی است از عالم توافق و بعبی
 راضه خوانند بفتح الف و صاد و معجمه باشد لعل الله به و در کمال کجای مری ریش
 که زیر لب بالین روید ریشه و ریش یک و بتازی سیفیه بعین مهله و پای و و
 و قاف و بوزن مدرسه و در کمال است که اسپیدی در منزل یا پیاده سیاف
 ز و سه کرده نگاه دارند تا خطوط و احکام سلاطین و امر است بدست زود
 بجای برسد و سکندر بفتح الف و قیل کسبر و بعضی بضم گفته اند و سکون سین
 مهله و دان بالف کشیده و رای مهله مجد الدین نویسیه اسکندر در معنی شخصی
 گفته که بران اسپ سوار شود زیرا که اسپ مذکور را اسکندر خوانند و اسکندر
 بدغ دار باشد و صاحب بر زمان بفتح قاصد گفته و در سالی خریطه که قاصدان در آن
 مکتوب بنهند و انقسم قاصدان را نام تحتانی نیز گویند و کتب و رقی از نقره باطله
 یا ملمع که در زیر جواهر مرصع کرده بنهند برای جلای رنگ یا رنگ کردن فوه بضم فاء
 و او مشد و و و دق خیر نکین و سندان بر دو و در فتر دوم سراج الله تعالی
 است و در ساند و رختی کلان برکت در بند و ستان که اخلاص و پله نیز
 گویند بلاس بجای فارسی مفتوح لیکن نوشتن انقسم الفاظ ازین مودع و محل
 تعجب است زیرا که دناک و پلاس و پله هر سه یکی است و فقط هندی و پلاس در ناز
 بمعناه درشت و حسن است که فقر و غریب پوشند و تحقیق پله در سراج الله تعالی
 است و و فقط اخلاص و رکت مشهوره نیست و در رساله گیاهی که مردم عرب
 از چار جابائی بافند و تندازه بفتح و سکون نون لیکن انبری در سر و ری خانگی
 که بچهار پوشش خانه برهم اندازند و کل و کاهل اندازند و در رساله قطار
 در آن که بتازی تلب بضم فوقانی گویند جوق نیز همان حالت دارد پس در بیان
 آن باشد و با در رساله که شت پاره که شتر پاره بوقت مستی از وین
 و ششقه کسبر شش و قاف زده و شش و قاف هر دو مفتوح و

نموده است. مت از دو بای بادشاه است و تیران اکبر آباد و شاه جهان
ان وطن صاعقه بسیار باشد و نیز معنی رنجی. و رده که طفلانه از آن می شود چون
کله ترا شود تنگی نفس و کوله می گویند ضیق النفس لیکن ضیق نفس اعم است
شماره فانیچه مرض را ذات الریه اطفال گفته و ضیق النفس که آنرا به نیزه بگویند
رای مهله و بای موحده بود و رسیده لازم است و نیزه و با معنی خوشبختی و آن معنی
طبله عشار است چون به فتح و جیم تازی اما معنی طبله عطار چون به ضم است چنانکه از ناموس
و غیره مستفاد میشود و بعضی آنرا تیکه گفته اند کافی الکفر و نیزه با عام است که چون
و غیره مثل نیلور و امثال آن در آن ظاهر می باشد و به تن فرو رفتن بآب
تباری غوطه خوانند با غوشن بای فارسی و غین و شین هر دو معنی دریا در سال
بوی دان چوبیس که در آن معجون و غیره نهند و بتازی طبله خوانند بیلکه لیکن تفسیر دریا
لبوی دان خطاست گاهی ز چور و غیره نیز نهند و نیزه بای فارسی بای
مجهول معنی فریطه دارد و است لهذا کسی که فریطه دارد و باد و شش گرفته در کوچه
بک و در و بغر و شیلور گویند چنانکه در کتب قوم مرقوم است و نیزه طبله اغلب
که معنی فریطه مذکور است و بعضی دیبا و نیزه سابق طبله عطار را ترجمه داده اند و نیز
فید چون خطاست باز من و مرغ نیز سازند و تحقیق آنست که دیبا ظرف
خورد باشد و در با ظرف کلدان و هر دو از یک جنس اند و در ساله رشته های
ترز و که در کف انداخته است این که چوب تر از و است بنده و آن شش رسن
باشد علقه و لکن و س که در هندی معنی رشته که در چند ریسمان بهم آمده باشد
پس اعم باشد و نیزه علقه در کتب معتبره ستر تازیانه باشد که بهندی آنرا بهند
گویند و بهند نه اعم است از بهند تازیانه و غیره لهذا علقه بند در فارسی یعنی
کسی است که در شش برای نیلور و غیره با فند و علقه سازد و دورا در هندی بگویند
گویند و گاهی بادی که از معده آید آروغ بند و رای مهله و او مجهول و بتازی حش بهم
جیم و تیرین معنی بلف کشیده خوانند و در ساله آنکه اسب سوار و پیاده را می
نوازد و در رفتن کردن بنا جاده لیکن این خطاست و در هندی
و قید را رفتن کردن بنا می است و جاده نیزه بین قسم است و در آن

و ده منظم الطریق و لفظ جاد و را فارسیان تجدید معنی نشان داده اند
مردمان قدیم مسافرین بر زمین پدیدانموده است میال کنند و بهندی لیک گویند
رجه مورد بهندی در اصل معنی خط است و ک مسافت پانین برد و یاد و وقت
و قدیم که در خطوه بخای میوه و سکون طای مهمله و فتح داد و گویند کام لکاف فارسی
مرضی که آب در خیم همیشه روان و بتازی و معده بفتح و ال مهمله خوانند
در رساله ظریفی که از چوب کزونی سازند و آنرا چاشند ان نیز گویند که سان بفتح و ان
تازی و رای مهمله لیکن چاشند ان را از باب لغت معنی صند و فی مان گفته و آن محقق
پاشیدن است معنی چیزی که طعام چاشت در آن نگاه دارند لیسر غیر دلیا باشد
زیرا چه دلیا و ند و قه نیست پس فارسی صحیح آن سسد بود و باره گوشت کبیر
لغیم بای موحد و سکون کاف تازی و سین مهمله و تازی که گویند لند آنگاک
بزرگ حراف معنی که فروشن آمده فردی در اصل به ال هندی یکسور و لام مجاریه
نام قدیم شاهجهان آباد بود که بدل مهمله بدل است و دلی محسوب آن در رساله
پایه که تو الی چلوار کبیر جمعی و لام متناکن و و الف بیار سیده و رای مهمله و آن
خطات بد و وجه یکی آنگه و ثما معنی مطلق پیاده که تازی نیست بلکه پیاده قاضی است
که معین شود با تمام بازاید و نیز چلوار کیم فارسی و رای مهمله تصحیف است صحیح چلو
ست بجز تازی و رای میوه و لفظ عربی که چلو را مالک آنست چنانکه در سرای الف و ثمة
و نیز در رساله و قدیم چای و یکدیگر سمرقانی میان هند و سمر دیگر بر سر نه ازند و این
زبان نو است ساره بسین مهمله بوزن جدم فقیر آنرا گوید اگر چه در فارسی ساره
بمعنی نومی از فوطه سر زو نشسته اند که نه نه اند و و و نیز از زبان لاس سارند و
و سید و ستان ساری خوانند و نشسته اند لیکن نومی مست از پونک مخصوص زبان
بی و کین و سلهه ظاهر اهاست که بهندی را سیلا گویند و احتمال دارد که ساره
سیلا سیلا باشد که الف اول یا مالک باشد و در الام و الف دوم بای مختفی چنانکه
ند و غره یک الف هندی بهندی مثل نکال و نکالا و سیده باره است که لباس آن
بازند و اختلاف ساری که بزرگتر سوم نیست و بسبب غریب لفظ و در شباهت اعتبار
و الله اعلم و نه چلوار سار که تر از و که چلوار اند ان بنید و تازی

ندیده اند لیکن وندی را در دست مخصوص ترا و نیست یعنی دست که متعلق
باشد به چیزی مثلاً دست با دندان و غیره و چون آن از چوب ضروری است
در سنس و ریج نیز جدا از دهن و ده ساله و دندانی ترا از وی بود و نیز یک پله در
باشد و بجانب دیگر یک دندانی است این آویزندگان یکایک و بایستی تحقیق
آنهاست که دندانی در اصل یعنی سالی سالی است که با کل و نیز پوسته باشد و بلیست
بدان جهت پوسته باشد بعد از آن بعضی شاخه های ترا از و دست جدا از و غیره نسبت
گرفته و همچنین بعضی گیاهان که قیاس لثاف و بای موده منتهی در معرب است
در رساله تاوان عزم بضم غین معجم و رای مهله لیکن و دست تمام است و تاوان عام
زیر که تاوان دادن خدای است در عوض چیزی تلف شده و بر چیزی که حاکم از حایا
بجساب کرد اطلاق تاوان نماید و او را و خدا گویند و خا بوسی همچون ترجمان است
و فعل مذکور را گیر اندن گویند لکن فارسی میار سیده و رای مهله بالف کسب
و تون در اصل هندی و لغت معنی تعذیب و تخریر و جای فعل بدست که بفارسی
بادافرا و باده غره و باد و غیره و نیز در لغت موسسه است الغم میارم او در این صورت
اعم باشد از دهن و غم بر قرص میرا اطلاق کنند لهذا عزم بر قرص خواه و قرص دارم و را
گویند و در باد و غیره طرف جنوب و زرد با فرو وین بعضی فارسی مهله و و و مجهول
و در آن میار سیده و تون اگرچه با فرو وین باد و بعضی باد شمال گفته اند لیکن هر دو
خطا است صحیح باد جنوب است و مقابل آن باد برین که باد شمال است از جهت که
قطب شمال منور است و قطب جنوبی دیده نمی شود و موسسه در رساله دلیلی
باشد که چاک که باز گیران و سخا دورند و در هنگام بانی در قاضی شوند و سخا
ستیزه نیز خوانند تنبک بعضی قاضی و سکون تون لیکن تنبک اگرچه بعضی معنی
دلی کو چک گفته اند لیکن تحقیق بهر نسبت که باز گیران در ریج و در دهن
اهل تحقیق لهذا آنچه نزد خدای هندوستان چیزی باشد و سازم و می که در بعضی
دو پوست بود و در بغل گرفته نوازند آواز بخا و می خوانند و در
پوست باشد و مخصوص باز گیران و مسخره نیست اگرچه در باب ساز و آواز
و نیز آنچه نوشته که آنرا تیره نیز گویند خط است چرا که تیره کوسی و

وزجک نوازند و دلی از سازهای جنگ نیست و با شش خف که آب فرو رود
پایان فرقه و نیز طوفان آب و سه چیز که بنوعی تمام و درست شده است و در
صافی انگار صبح الف و سکون نون و کاف فارسی بالف کشیده و ری
مهل مغویه با صطلح و غنیزادش آن کسی را گویند که سنگ را تبار کند و انگار
سببان صبح سین مهله و بای موعده و سه تری که در آن دانه غشخاش و پنبه دانه
و بد مثال آن باشد غوره بغین و و او مجهول و زای معجز و و اما در رساله جانب
که وقت کشن و اعراض آنرا کرده اند عطف کسر عین مهله لیکن این سهو است چرا که
در نهملی ال مهله گذاشته و تفتیح آن نیز گذاشته و در رساله جو یکمه عدد
گویند و آن جاست که چون یای یک سهر آن نهند بز و آن سر دیگرش بلند شود و
چون بر دارند سر دیگر بر غله خورد و جو یکمه پوست ز غله جدا شود و باید که بای جاز
و کسر وال و نون زده و کاف فارسی لیکن و شطی جام است زیرا که بر جوی نیز اطلاق
است که رلب چاه کم حق نسب کنند و بطرف پائین سنگی یا کلوخی که آن بندند و بطرف
بار سنی و دوی بدان هرگاه خواهد که آب بگذرد و سر بالا را فرو داده و بویاه اندازند
و چون پر شود بگذرانند که چه بسا کور است ایستاده شود پس و بویاه گرفته خالی از آب
سازند و نیز چون باشد که از وی نقبه بسوی که قسمی از حوزا که اهل بند عضو
روز عید فطر از آن سازند و معنی دوم مد عربی و ششخنی است و آن از اسباب قلعه
گیری نیز در قدیم بود و معنی اول دکن بدون لفظ یا نیز آمده ابو طالب کلیم گویند
بکون نشست چو از سگداری برداشت بجوب دکن تو کوئی سوار کشد کلیم
و چهار در رساله کلوخی گفته و بزرگ که بیشتر در زمین شد بار کرده باشد و از آن بکار
که بتوان کرد و بکلوخ چه دیو معنی کلا نیست لیکن این تفسیر خطاست کلوخی که مقدار
نموده باشد نیز اطلاق کنند بخلاف دیو کلوخ که در آسان کشای که
به و از او و غیره تا به یکدست گشته شود و انشوط بضم نه و سکون
تین و شین معنی بود و رسیده و طای مهله و دیوار یک شش در خانه و حوطه
سازند و در خانه از و نمودار شود و در رساله ال و را و سین هر سه مهله بوزن در رساله
سازند و هر یک که همین قسم شش در دوازده قلعه سازند و از دوازده قلعه

برضیف و یوژی حاج ابوالمهمله و انکه بویان قذرات و خاص مکسرای مهمل
و بر و صادی نقطه قلعی دارزی مکسر و سکون رای مهمل و زای معجم بیار سیه
نیز معجم در رساله توده غلاراه پاک کرده در خرمن جو نشین بفتح نیم قاری
و نشین معجم لیکن اول بعضی افارسی گفته اند و بعضی آخر نیم فارسی
اتصال دارد و پیش بعضی پروچم تانزیت و همین اقوی است و بعضی توده
گاه پاک کرده گفته اند چنانکه پاک کرده را خرمن خوانند و صاحب رشیدی خرمن غله
پاک کرده آورده که در رساله آنچه از پرده سر و پیدا شود شعبه بضم نشین معجم و
عید مهمل و این محل نظر است زیرا که مقام و پرده و شعبه اصطلاح ارباب موسیقی
است و راک و راکنی مصطلح در باب موسیقی هند پیش نشان شش راک و سه راکنی
است و سبب آنکه شش سه و در ماده مقرر کرده اند تا حال را ظاهر نیست و برای اینها
پیر بضم بای فارسی و فوقانی مشهور و رای مهمل که بمعنی فرزند است نیز قرار داده اند و به
هم بسیار است و تطبیق دادن پروچماست با همه آلات پنجه در آن مثل بخار و سینه
و سندان آهنگر و امثال آن افزون که تبدیل اوزار بود و است و او است و افزون
آمده از زن شوهر پوه مرده و تانزی عجب بفتح عین مهمل و زای معجم و بای موحده نیز
که بنده را و چنانکه در رساله کلی بروی مایل و خوشبوی مانند گل زنبق و اکثر و اغلب در دیار
هند و ستان بود فاعول و عین مکسر لیکن صاحب قاموس فاعول و فاعله معنی
کل چنبا و قوسنی فاعول نوعی از عطر و فاعله کل چنبا و بعضی فاعله کتاب از چمن
اند و تحقیق آنست که فاعله اند است خوشبو و فاعله کل چنبا است و بمعنی کل
چنبا است و بمعنی کل چنبا که بوی خوش بوندد و تصحیف و تحریف و آنکه در اچار
و غیره اندازند و در بفتح قای و سکون رای مهمل و دان مفتوح و لدم صاحب رساله قسیمی
بقاف و بای موحده و قای مهمل نیز به فتح آورده و بفارسی پسندان مکسر
مهمل و بای فارسی و سکون نون و در آن مهمل بالفت کشیده و در رساله
بضم کاف تازی و سکون زای معجم و فاقیر بقاف بیار سیه لیکن در کوفت افغان
است صحیح بمعنی سودا است که زرگران و در نقره کنند و تحقیق آن در سراج مالان
مرقوم است و فاقیر در قاموس جزیریست سیاه که گشتی می آید از جا به آن

ست هر طریقی را که صفتی است سفید یا زردی را که در آن آن ماکه
و بهر آنکه با آنکه در آن در آن سوزن زرد و استره و آری نه زردن یا آری
جو عکس نشان آن بوقوع آید از آن بعد و برای فارسی لیکن را بنا مخصوص با زردن
سبب استره زردن را با چندان همبای آنرا چندان گویند و بعضی قیامت و سوزن
زردن را کونا بکاف فارسی خوانند دست افروز حافان و موز و وز
و سراجان و امثال که پوست را بدان سرانید و رنگش کرد و کبر و سکون و سکون
شین معجز و کبر کاف فارسی و بتاری از جنل کبر و سکون رای معجز خوانند
از زردن که در خوار بفرم معجز و او با لطف کشیده و رای مهله و اینکه در کلام سخن
کار خوار بود و معجز و او با لطف کشیده و رای مهله و اینکه در کلام سخن
که مراد از آن خود و نیل است و در عتد و از جو زیر قر که عتد و کفوف
فتاد و ما بهتاب بدان تعلق دارد و در آن سر و موشا مل است یعنی از دمای و تبار
یس و ونب خوانند یعنی سرد و در چتر بر کو بیکه ما و خور و عتاب او با زهر است
مار خوار بخای معجز و رای مهله را در رساله ناخوردن که از شیر که از شیر و جولی
و که در رجوات انداخته سازند سبک بفتح سین مهله و صم فارسی مضموم و حاکم
ست ناخوردن که از نایست و شویب زرد و در فصل شد معجز و در در نایست
سرد و در شیر که بدو و در چتر بر کو بیکه ما و خور و عتاب او با زهر است
داخل کنند و بعضی شیر از گویند و رای مهله و در نایست که در نایست که در نایست
در آن داخل کنند خواه در نایست یا در نایست که در نایست که در نایست که در نایست
غیر نایست و رای نایست که در نایست که در نایست که در نایست که در نایست
و بعضی آهوری معجز و رای مهله که در نایست که در نایست که در نایست که در نایست
آنکه به باشند و نایست که در نایست که در نایست که در نایست که در نایست
در نایست و بتاری عتاب بفتح عین مهله و شین معجز خوانند که در نایست که در نایست
در نایست شین بخون بهای موحده و موقوف و کسر شین بر دو جایز است و در نایست
خانه که فرو حش و در آن سکونت دارند و علو برای فارسی و عین معجز و نایست
ده و معجز و مطلق شین همان آلوده است بلکه اهل و نایست که در نایست که در نایست

[illegible]

در ساله نیمی که روز هفت نوزدهم است و بقیه شهر رمضان
در این ماه هم شب و روز یک است که بعد از غروب و در آن سینه غایت
مایه نیکو را به رسی بنور بقیه نون و بای فارسی بواور رسیده و رای مهله و نه
در در ساله سردی زین و زین میوه و بهر و در اطلاق کند و کند
بدرست نفع که در سوراخ رخیته آتش دهند جاشنی بجم فارسی بالغ کشته
و شین میوه و نون بیاد سیدیه و در اصل جاشنی بجم هر چه از کرم است و بجای
نیک طعام و شراب را کوچه برای دریافت خشنه و بهندی چکنای خوانند و
مجموعه ابتداء لقاره نواختن و بجا نود و از صفت مرد و اندک گمان برای
زور و بجه مقدار قلیل هر چیز بنوعی علم و غیره را جاشنی را خوانند و طعام جاشنی
در طعامی که اندک تندی و غیره می آید باشد و در اندک شین بنوعی نیز اطلاق کنند
در رنگت بجم عجمی اگر چه شهرت ندارد و ظاهر اصل بجمی است که بجم تازی است
از قیاس زیرا که در اصل هندی رنگت بجم عجمی بجم جاشنی قلیل است و اسم اعظم در ساله
دست افروزی که در دو کاران خوب بدان میوه کنند و رنده و نگویند و مشت رنده
لیکن در اصل مشوره بجم جاشنی است که بمقدار مشت باشد و بجای بزند و اطلاق
کرده اند آورده و هر دو یکی است بر قیاس الفاظ فارسیه که در آفرینهای غنی باشد
چنانکه گذشت پس از توافق لفظین باشد اما غالب که در فارسی لاصل بود
ما خود از رندین بجم فرانسین چنانکه در جهانگیری و غیره آورده اند
نماند بی نام و ریش خشکانه بجم خا و سکون شین بجم و کاف قاذی و دو نون لیکن
در کتب طبی خشکانه بجم نان کاف نوزده اند لیکن روکی روشی اتم است چرا که بجم
چرب از روغن نکرده نیز اطلاق کنند و موی تمام بدن یا اکثر روسته برای مهله
موی محمول و موی و اینک بجم موی و مار نوزده اند خط است بلکه موی اندام بمعنی
بسمه را انداز خط چنان نهیده اند و اول دلیل است که در هندی کتابی نیز بجم
موی تمام بدن است و این از عالم تو حق است زنی این ریزه و غیره که در نوزده
مخال و جز آن کنند بعد از آن بر آید شین بجم شین و سکون بای موی و غیره
ساله رسیده و در فارسی آنچه در جرس باشد آنرا اول و زبان جرس خوانند

تانی قطره ای که در ساله و نغار سی خسته و پنبه و بعضی نوری
کرده اند و از در ساله خسته شکسته که تانی کسره خوانند و در ساله
والف و واولیکن در قاموس کرده قطعه اند و جنبری و بنوا می را وینو بعضی
مبغ خشت باره نوشته اند اما اتقوی بمعنی کلکار و بیابست و یه و در باره
سنگ اطلاق کنند و نه که کاتود از مخصوص سنگ که در بعضی از اوقات
نیل نوحه و زده میرو و رای محجمه بوزن روزه اگر چه روزه اسم از نوحه سنگ است
که نوحه اسمی نیز اطلاق کنند و وزن جنبری باشد که بر سر چترانستانده و بین
چانه کشم خرد و مشت بخودی بران بگیرند یا همان بقدر کم سر چانه
بفتح سین و واهر و و مهله و فتح جم فارسی و کاف تانی بالف کشیده و دال
بیا رسیده لیکن اگر نقد باشد و رهند و ستان و ستادی خوانند و معلوم
نیست که این سر چانه میگویند یا نیکویند و نیا نزم کردن و فرود آمدن
و غیر با بختن بای خادیس مفتوح و سکون تمانی و حاء محجمه و سین مهله
در ساله نان بسیار کلان که اکثر درویشان جلای برا خرد و خاکستر
مذفون سازند و کاهی بر تابه نیز پزند حراق بضم حای مهله و رای بی نقطه و کاف
لیکن در کتب معتبره حراق آب بسیار شود و اسب بسیار رو دنده و آتش
آنچه در آن اندازند آورده رونک در رساله سوراخهای بن موی مسام بفتح
میم و سین مهله لیکن تحقیق آن است رونک بکاف فارسیه بمعنی مویهای خرد
و نازک است که در اکثر اندام باشد آدمی باشد و مسام سوراخی را گویند که غیر
بن موی بود و موی مذکور را روم و رونکی در رونک گویند و روم بمعنی شعله
مذکور مجاز است و رونک خاستن موی باندام از و هشت و غیره
فراخیدن و در بعضی از نسخ رساله قشعریه بدین معنی آورده که
قاموس است احدی القشعریه بی الاعد و در عدد بمعنی اضطراب و آزاره
است چنانکه در کتب لغت نوشته شده رونک حیوانیکه برنج خود را آلوده
نماید بر روی مهله بیا رعیده و خا و نون و در رساله راه روی که
سازند آن در اصل کبیره و و نشین معجمه که موام نهد تبصیف لیسلم

خوانند و این را لیکن سابق نیز نوشته شده که او را این معنی است که بخاطر
در مناسب نیست و در رساله کاو کوبی و نیکه کاو که شکار
کاو صحرائی است نه کوبی و شاید دست بر روی کسی زدن
که در ملام و طای مهله خوانند و یا بچه رشتی بازی است که خاک را تودو
گرد و بگری نهان کنند بعد از خاک مذکور چند بخش سازند پس چتر نهان کرده
و بگری نهانی که باشد بازی را بپروند و بتازی قتال خوانند خاک غلت
بازی که آب بدانند و بگری نهانی میزند و بگری نهانی و سکون را بی مهله و فتح
یا بی سده و لایم و بگری نهانی و بگری نهانی و بگری نهانی و بگری نهانی
کاخی را تا موس و در بعضی از جاها بدای کوبی و در رساله جو بیکه بدان
شود اند و برهم زنند تا روغن از روغن جدا شود و آنرا سوزن نیز کوبند بستر
بغی نهانی موحده و سکون سینه مهله و فوقانی و و او معروف لیکن بستو بعضی
زبان کوچک خواهد سفالین باشد خواه جوین و بستو معرب آن گفته اند
بعضی بجه خج که روغن و در شتاب بدان کشند هر چند بعضی معنی که در رساله
آورده نوشته اند اما ضعیف است لیکن از آن یک در ساقی بهر سه و جری
عرق النساء بکسر عین مهله کوچک بکاف تازی و چم فارسی و و او معروف
و این فارسی قدیم است و الحال کینکوی بند بکاف تازی و سکون نون و کا
فارسی و و او مجهول و بهما نمیکه بدان شیم و و بر شیم و موی سر نشویند
و در رساله بدیع طالوس آورده رت بفتح رای مهله و فوقانی کفانی البراز
و هر دو لغظ نزدیک بهم اند پس از توافق باشند و در بعضی از نسخ رت بکسر
و رتبه بتا بیا رسیده نیز بمعنی مذکور آمده پس این اول دلیل باشد بر توافق
مستخوان میان رت که عبارت از فقرات است ظاهر بهر نهانی است
ست تازه بضم بای فارسی و سکون سینه معجم و فوقانی موقوف و نیم
کشیده و زای معجم و رت که عبارت از فقرات است ظاهر بهر نهانی است
و مهله مضوم و سکون لام و بای موحده خوانند و بهما بکسر پلیم یا و
و بای معروف لام و بعضی پلیم بمعنی بر شیم که کرم مذکور را از آن باشد

[illegible]

در این است که موافق شد بدو و او ایست در اصل معنی کف و ریاست چه
در ریاست و پادشاهی است و غلط عوام است و در اصل بدو
در بای قارسی در ای مهله ساکن و فتح و او و زای معنی شناختن
معنی مشهور است بجای برنی حقن بجای و نیز شود و یگری کشیدن از روی تهدید و غیره شنوند
میخند گفتی که زاده خوشم کس نبرد جان معلوم شد آن شوخ چرا می شنوای
خند این آیه این که آشکاران آهین بدان کرم کشند و بتازی گلستان بفتح کاف و سکون
و فتح بای موحد فوقانی بالاف کشیده و در رساله مرسله در کتب معتبره بر معنی
کیا بیکه خلاصه اش سیف نام بود بر کشش بیشتر و اکثر بر گذار چاهه و جو بار وید
و بتازی شعر حسن بفتح شین معنی و سکون خوانند بر سیاه و شش و پد سیاه و نشان بیا
فادیه و سین مهله و تحتانی بالاف کشیده و شین معنی سزاوار و در رساله طهارتخانه
بر بام سازند کلیاس کس بر کاف تازی و سکون لام و تحتانی لیکن لفظ سند است
مال هندی جمیست و بدال مهله فارسیه چنانکه در کتب معتبره لغت آورده و این
ظاهر اما خود است از سند که معنی غایط سطر و کف دست و لفظ سند و را شجاری
فوقانی نیز دی بسیار است و کلیاس و فرنگها معنی معنی در خانه و مکان ضروری
آورده اند لیکن بد معنی گریاس برای مهله است چنانکه در قاموس آورده معنی
آبیانه که بر پشت بام سازند و ظاهر تبدیل را بلام تصرف فارسیان است و نیز
سند اس ضرورت است که بر پشت بام باشد بلکه مکان ضروری که راه بر آوردن بخت
آن اکثر بیرون خانه بود و خواه بر پشت بام بود خواه نبود که بوفلک مقیم است
و حسن اکثر زحل کیوان بفتح کاف تازی و سکون تحتانی و نیز روز شنبه که بحر است
بفتح سین مهله و سکون بای موحد و فوقانی خوانند و اغلب که نام روز سب مناسب
مباد و مذکور خواهد بود که روز مذکور بدو و تعلق دارد و سنار زر که صیاح بر مباد مهله کشیده
تحتانی و غیر معنی سند و چیزیت سبز رنگه شنکوف راول و زرقان بفتح زای معنی
و سکون رای مهله و قاف و او و معروف کافی الاساسه سبیل در زهر است قاف
مخصوصا موشش را و بتازی سم الفار گویند پیش بای موحد بیا رسیده و شین تجبه
سم کیا بیکه از پوست ساق وی رسن تا سازند و آن لادنه بدال مهله و لون

نیز خوانند خشنی بشین محو و نون بیا رسیده و چون خشنی و سر زرد و یک
شاید از عالم توافق باشد سیات مرضیکه پیش بندگان در این عالم
و بلم بیک دفعه جوش کند و بگردد آید و بعد تحقیق معلوم است
که بعضی میسرم گویند سنگ است و بعضی میگویند که آن را روی سوجه میزنند
و ظاهر سنگ را چنانکه بنده یان است و لفظ صحیح آن رو سوجه و را نخت برای
مهلکه بالف کفیده و سبب مهله و خا و فو قانی و رو سخته معرب است و ظاهر است
و در وقت کف است چرا که حرفه علت با هم بدل شوند چنانکه در سراج اللغه نوشته است
لیس سخت بدین یا نجف خواهد بود سخته در و ساله رعبه و دزد جفته سبب
و س کون فالین در میروری و غیره مطلق از غیره در نوشته اند سنگمه در ساله
غیره که بگردان وقت شام نوازند و درع با و و دال مهله و و مقفوع و حین مهله لیکن
و در اکثر اللغه کوشش طای و در اکثر کتب کوشش ترجمه حذف است و از قاموس
مستفاد میشود که مهره سفید است که از دریا با برنج آید و بشکل حسته فرماست و
برای دفع چشم زخم بسیار آید و میفودت چیزی با سنده که بپزدی کوئی گویند و اکثر
در سود و خود و بکار آید و بعضی مهره است که سنگمه باشد بلکه بمخ سفید و
که بکند عبارت از آن است که قوس من حش الاصل اسم است مهره
در ساله کل است که هر جانب که آفتاب از دو طرف از وید دارد و آفتاب
لیکن بعضی آفتاب بر است نیند و کفند و در کشف اللغات است که از هفت تکر
چنان معده میشود که هر کل بود و آفتاب بر است گویند و بعضی گویند که هر کل که رو
بافتاب دارد و آفتاب بر است و همین اقوی است و نیز چیزی که برای می فطت
از آفتاب بالادی سمر لکها داشته شود خود یا دیگری بر دارد و در هندوستان
از جمادات منطقه است آفتاب گیر و آفتابی است و در ساله پارچ و
یا شب که در و است اندازند لایقه بلام و بای معروف و فالیک منظره و بل هندوستان
همان صوفت بصا دست و آن چیزیت که جاده از آن با فند و در هند برایش زدن
اطلاق کنند هر چند بدین اخض است سوله سنگار با به این گان آرایش زنان بکار
دهند بقم و ال و های ملفوظ و هر هفت هم نزدیک است بدین معنی و در است

در این مذهب کون ساکن لیکن پسندار نعمت پس رن از شوی که یکی را نیز
سبب از این مذهب ساری و در سال نوعی از پارچه که در هندوستان پیدا شود که بیشتر
هند لیکن در دکاندست به استین مذهب لیکن در عرف اهل هند ساری پوشاک
خاص زمان است که بالایی جامه دیگر مثل تنگ بر کمر بسته بندیده پوشند و جامه
زیرین را تنگ بالایی را ساری خوانند و بعضی پارچه مذکور اصلا در هند نیست
و تحقیق ساده ساری گذشت ساکن و در سال سینه از قسم شصت و غیر
نیمه خورند حفصه خلی معجم و سکون صنادیحه و بفارسی لیکن حفصه دره
و در بعضی معروف است و بعضی ساکن حفصه بوزن کتف و تیره اعم است
از ساکن خوردنی و غیره و بعضی بغل بیای موصوفه و سکون قاف خوانند هر چه
این غیر اعم است سبب مادر زن و مادر شوی خوشی و خوشدامن و خاشاک
پوشه بجای معجم و شین نقطه دار و خشت بضم خاوشین معجم ساری خواهر زن
نازده بخا و زای هر دو معجم و نون محقق نیاز نه مبدل خوانند که محقق خواهر زن
است و این علیه خواهر زن است سبب پس خرم بوده لیکن مستعمل در ایران
برادر زن است بدون اضافت سبب شتر ماده تیز رفتار مجازه در مشتق الفا
بعضی مطلق شتر تیز رفتار است مادر قاموس بغیر عجاز و نافع مجازه و ارفع
تست و عیسیل بفتح عین مهمل و سکون و محتانی و ما و لدم سبب و در سال
حیوانی که آنرا و خفت گفته و آنرا و سازند و این طریق هنوز است فدائی لیکن فدائی
بعضی جانور مذکور نیست و نیز سبب مطلق جانور نیست بلکه هر گاه باشد
در سال آلت آهنی و راز که سنگ تراشان و در و نگران دارند و سنگ بفتح
وشین معجم و نون ساکن و کاف فارسی لیکن در جهانگیری و رشیدی و غیره
است که جان پند و آلت بدان از پنبه جدا سازند و نیز سبب بر بعضی مشهور
است بلکه اسراک بضم کاف تازی و فتح سین مهمل خوانند و سبب بضم با سبکی
باشد مدور برشته بسته بنیان و معماران بکار دارند و آن نیز کونیاست و از خاک
ظلمه ساخته و شاخه ثبوت رسید در سال زریکه پیش از کار یکم باشد
پچانه بجای فارسی و سکون تحتانی و غین حجه کذا فی الغره و کان حق

که پیمان می‌دهد و در این مهله و در اربع که از قلم طلاق مفید است در
کود سانی در اصل نهی بجهت زریست که پیش از کلام خواه طلاق
سواد و معاملات و بر زری که پیش از راک و رنگ و رقص بطول و غیره و
نیز طلاق کنند چنانکه سانی بدبائی و اطلاق پیمان بر اول و سیم مطلقانیت
هر تقدیر در باب فرشتک پیمان بهای فارسیه و بای مجهول و غیره معجزه می‌شود
چنانکه آورده اند و در کتب عربیه معجم دست زدن و رکابی و باسی و تحقیق است
پیمان بنون است سلمان بکاف فدریسه بدل آنست یا بر منس و فخر است
ن پس پیمان اگر آمده باشد بمعنی پیمان مذکور خواهد شد و اهل لغت را تصحیف
و پیمان واقع شده و آنچه در رساله بمعنی سانی است مطلقانیت بلکه بد معنی
پشت دست است بهای فارسیه و بای مجهول و شین معجزه که معرب مقدمه خوانند بقاف
و دال و میم بوزن تذکره سنان سنکی مدور گردانند و تنج و خنجر و اشال آن بدن
تیز کنند و بخارسی جرخ گویند و عمل آتش جرخ کوی کشید و شیر و فارسیه سان که
فسان است بمعنی مطلق سنکی که خنجر و کار و تنج بدان تیز کنند آره و بعضی
جرح مذکور فارسی گفته اند سانه و در رساله کیایی که بر منسان در مساجد افکنند
و از و حیر با قند و مردم مغربا فرشتن سازند و درخ بدان مهله بوا و رسیده و فالکن
سانتهرا بمعنی مطلق فرشتن خواب غریاست و درخ کیایی است که از آن بوریانند
و آن ظاهر همان است که بهندی گویند یا ستهله خوانند و در رساله بتاز
صابون گویند بر هون بقیه بای موحده و سکون رای مهله و بای بوا و رسیده و بون
و بای مفوظ لیکن صابن همان صابون است که عوام صابن خوانند صابون و در رساله
شیرینی مدور بسیار سفید قرصیک بضم قاف و را و صادر هر دو مهله لیکن در
کشف اللغه غیر صابونی آورده است و در رساله عو کندم بر یا ان کوه و غیره
فارسیه و سکون سین مهله و بوق قانی و بتازی بلقان خود بند لیکن بلقان ترکی است
کافی ایشیدی و عبری سوتی بسین مهله و قاف بوزن فعیل خوانند و در رساله
په پراهنان و مشک که خودزند و بتازی ادام بکسر هزه و دال مهله بالف کشیده و کوه
ناخورش و ترانه بوق قانی و در و بون بوزن سر نامه و بعضی ترانه بجهت

که این نور بنور را می جهله مر قشیت بضم میم و سکوی را می جهله و فتح ق
یده و نشینی دوم نیز معج بالف کشیده و سوزن در رساله باری بود خوانده
لازمی پیدا شود نشانی لغتین لیکن در هندی اصول بمعنی درست مطلق
و جمله درونی که از اعضا در حش خیزد شریک زند و سوزن در رساله آنچه هر سب بالا
فی نوبت آن اندیشه و بازی لکاف بود که باید سمانند لیکن سمانند بمعنی بالنت
و سوزن چند دیگر است و هندی صحیح سمانند معنی است و لکاف نیز در کسر اللغات بمعنی
الان است سوزن در رساله قسمی است انبساط که سمانند سازند اجیده بوزن کشیده
همچنین لیکن سوزنی بساطی است مشهور و خود لفظ فارسی و اجیده مد مطلق
جابه خواه بود نشینی باشد خواه کسر و فی بلکه در اکثر محاوره اهل زبان بمعنی پوشیدنی
مستعمل است سوزن در رساله و سمانی که هرگاه خوانند عمارتی سازند و آن بکشند
و سبک ریزند تا عمارتی گنج نشود کونیا لکاف فارسی بود و رسیده و نون و تحتانی
فایز از و گوید تفسیر کونیا برشته بنا و قول جیا نگیری است و آن در اصل محل نظر است
کونیا صحیح بمعنی تخته مثلثی است که خطوط بر آن کشند و بعضی گویند که چوب مثلث
قام از اویته بهر حال رشته و سوت غیر کونیا است در اصل بمعنی مطلق رسیان است
و سوت بفتح و وزن در عقده یکی مرد و آن مرد و یکدیگر را سوت باشند ابراج بفتح
کسره نون و بای موصده بالف کشیده و غین معج و این مبدل و بنابر است برای معج
و آن در اصل بمعنی مطلق شریک است و آه و سخی بعد و میم و و او و بکس و سین مهله
موقوف و نون بیا رسیده سوزن بهای برادر که از مادر و یکبار باشد و در فارسی
برادر اندر خوانند لیکن برادر اند اعم است چه برادر یا که از پدر دیگر باشند نیز اطلاق
در عربی اول را الا فی بفتح و کشیده لام بالف کشیده و تنای بیا رسیده خوانند
و این سوت که و وزن در ابراج یک کس باشد و بازی ضریه خوانند لصاد معج
و بفارسی اتباع چنانکه در گذشت سوزن آینه تن مخزج ساختن و خبر کردن
آشود و وزن باده و شین معج و و او و بکس و سین مهله و غین معج خرموم بضم خا سنور
برادر و سین مهله بوزن زبور اگر چه در اطلاق آن بر خرموم نشین نیز آمده و سوزن در
تجربه کرده و سب که اکثر قلندران و او با شش دارند و آن را جزل هم گویند و این بفتح و

و تشدید معده و عروق معروفه و در کتب معتبره

و بواسطه تشدید تخفیف کز او نمود و را نیز گویند و به تشدید

که در بر می مستند باشند و غار سیان تخفیف خواهند از جاده

و بواسطه تخفیف گفته که کویا معرب است و در رساله سوزن کلان و سه

مسئله بفتح میم و سین و تشدید هم خوانند و جوال و در نیز گویند غمه بفتح و می

میم و نون لیکن در قاموس کبیر میم است و غمه در کتب مشهوره نیست و صاحب

بها رجح بفتح هین از تشدید نقل کرده و فقیر آنرا از و نیز سوا

طوطی است مشهور و آنرا بهندی گویند و توتی در بهر دو جانور دیگر است

در شکر خاچین است نه توتی که کاری بآن ندارد چنانکه سابق نوشته ام شود و راستی

است خوردنی است بفتح شین معجم و کسبای موعده و غوتانی و تشدید بدل بدل

آن سه سال و در رساله بازلیست برینصودت و آنرا تازی لعب السدر خوانند

در پایه و در عرف کنار و ایران پناه می بایستند چنانکه اطفال در دیار باسفالها نهاده

بازی میکنند قرق بد و قاف و رای مهله لیکن در قاموس الفرق کعبه سدر مخطون

و عشرین و صورتها

و در صورت غیر بازی مذکور باشد

غایتش نزدیکیست بدان سوغات و در رساله گفته که چون از جای بجای آیند

آرند از مغان لیکن سوغات بمعنی بدیه مستعمل است اگر چه صاحب سروری بمعنی

راه آورد آورده و ظاهر از خصوصیت مقام دریافته و اغلب که سوغات جمع و غمه

بفتح بمعنی حصه که غازیان در هم قسمت کنند و بجای بمعنی گفته مستعمل شده پس لفظ

و تازی جمع یا از جهت معرب است یا از تصرفات فارسیان عربی دان که در بیشتر

تصرفات دارند و نیز لفظ مذکور اندان عالم نیست که رای آن لفظ دیگر هم باید باشد

چنانکه دینره صاحب این رساله است و در رساله پیشاده بهریم که در آن آمده است

باشد البته بفتح و تازی بیارسیده و نون لیکن محوس در عرف عام مردم جایز است

آبی بصورت مشک که بعضی او را خوک آبی گویند و نیز لفظ آمینه تصحیف و تحریف

صحیح آمینه بدو میم بمعنی توده بهریم و بعضی ایشان را نیز گفته اند و در سروری بمعنی

مقتضی اینست که در اصل لغت سالن رسم است از ناخوش و ترانه اما
در بعضی کلمات مانند جانور و شتر که آنرا یک مایی گویند مستفقور لیکن این محل
در بعضی کلمات دیگر است و در یک مایی دیگر و فرق هر دو جنس در هند و تبت
و آنان باشد و گمان شهرت دارد و هرگاه در بازارها نشسته همراه ادویه ها
شدند و هر یک مایی غیر مستفقور است و مستفقور آنچه در کتب طبیبی نوشته اند
جاف و رست که در خشکی پخته دهند و در دریا باشد و در قسم موسار است که بنده و
لحاف فارسی در مچول و بجر بیضی بفتح ضاد معجم و بای موحده مشدده خوانند
در مستفقور نزدیک است بگو که که جانور است آبی از عالم نهنگ و در دریای هندیم
و مستفقور گویند و دریای مصر و سند پیدا شود چنانکه در اختیار است بیعی است و شاید
که مستفقور پهلوی باشد زیرا که آنهم در خشکی پخته می دهند و مثل موسار بود و الله اعلم بحقیقت
الحال موسار بود و در رساله بودن آفتاب و برج سرطان سسی و یکروز تیر بوقانی بسیار
درای مهله لیکن تفاوتی دارد چنانکه سابق مذکور شد ساسا در رساله آمیختن
چنبری و دست زدن بی آنکه می بسوزند خوب آیدن و چنانکه بدون و اولی که
مصطلح اطباء است آن است که چیز را در آب یا گلاب و امثال آن انداخته نگاه دارند
و بتازی تقوی خوانند و در رساله التی که از جرم و کاهای از جرم دیگر سازند و زمان
مک و قحبان بکار برند شفا بخشین معجم و فالیکن شفا بخش بدین معنی در کتب مشهوره
خست آری در کلام حکیم شفا بخشین شفا بخش بسین مهند و سکون فافوقانی بمعنی
قضیب آید شده چنانکه گوید و در بعضی بیا بسفتنک باله بلند من بنشین در کتب لغت
مرادف سورا را فجا جنگ گویند و در عرف اهل زبان کیمر کانه بیای مجهول و نشین
معجم است و نیز در فارسی سورا نیز یا و ت الف خرو و مخت را گویند و در بعضی
ستاره نزدیک قطب شمالی بر کردا و میکروند و چهار رازان را اجناس الغش کری گویند
هم برای این هفت ستاره نام علیحدہ نیست که در بعضی هند که در هند و تبت
اکثر باینون و کاهای بی تبول خورد و در جنس ماناست بدین خرم اما کوچک و بزرگتر
بدان باشد فوفل بفتح فای اول و کسره فای دوم و کاهای از مار و سترنگ پر خط و
که در خست و در چهار دو و در سینه زار باشد و از کزیدن او آزاری بهم رسد بفتح

بفتح تجمانی مفتوح و سکون عین معجمه فوقایی مقصوره و سکون
بیرون نون گفته اند و این مخفف است و بعضی بجای عین فاعله را
که تانی مخفف بجای معجمه و عاده مهمله خوانند بنده بفتح بای موحده
و فتح دال و رای مهمله و رای معجمه و این ظاهر مخفف هند و زربست که ع
و جوال و وزینه خوانند است بجای آشی که از مفت و دانه غله مثل نخود کدو و غیره
و جو و ماش و غیره پزند فقط صا در عا شورا و انکو یا بدل بالف که به
بود و رسیده سیاه در رساله کشته خورده که بران نشسته یا با داده بپشتی که
و سنانند و تازی زورق خوانند سندن بفتح سین مهمله و سکون لیکن در هند
سیاه بی بشتی کوچک باشند بسیار جلد که اکثر دولت مند آن بران سوار شوند و نه ارد
نیز گویند و نیز مسدن بمعنی کفش است و بمعنی کشتی مذکور حسابک چنانکه در کتب
معتبره نوشته است سببی چیزیکه میان خان و کاروان بکار دارند ~~شیخ الشیخ~~
و غایب معجمه بر دو معجمه سح سح و تالیف مردست خود را و آرایش زمان را
گویند تقطیع سمرنگ رای که کنده و زیر زمین سازند نغم بفتح نون و سکون
خلیل معجمه لیکن صاحب رشیدی گفته که ظاهر این تغییر لجه عوام است نه معنی علوی
زیرا چه نفق در غربی بد معنی آمده لیکن احتمال تعویب است و نیز نفق بفتح نون
و غا و تلف گویند و فارسیه مقرر آن آهون بوزن قارون است و نیز سر
در هندوستان مذکور است که بغلوسی کرکن گویند و این از عهد جهانگیر پادشاه
شهرت گرفته و سبیش آنکه کرکن موافق روزمره هند بمعنی بد رنگ و سرنک
معنی سرنک است از مراعات زبان هندی کرکن را سرنک مقرر کرده اند سر
مهری است چون آن را بکشایند خون از سر رو کشیده شود قیفال بقاف یا رسیده
و فا و ظاهر اصل سرار و راست بالف که سر سر رو گویند و فقط سر
بمعنی طرف و جهت مستعمل شود چنانکه سر بالا و سر زیر لیکن سر لفظ از وفار
مستند ندارد و سبیش کثر که آزا و طی کرده باشند در ترکی قما کسر و اذ
و تشدید میم خوانند سر به بضم سین مهمله و تشدید رای مهمله و تجمانی و این سر
سر کبر اول بمعنی پنهان و ضم اول از تصرفات نسبت است کافی از ترتیب

موسسه در ساله چادر رنگی که بغایت تنگ و بلند است و پشته زان
و کره فلانوس کنند شاره بشیخه معجم و رای مهله لیکن سواد
یت بلکه معنی معنی عامه لیکن است از معصوم و قید تنگی و نادره
بسیار که سواد معجم چادر رنگی که لباس از آن سازند گفته اند و بعضی گویند که
سواد سواد لیکن حق تحقیق آنست که سواد در هند رختی است که لباس سواد
بسیار است و باریک که جامه و دستار از آن سازند سیله برای مجهول و آنچه پوش
است سواد و طایفه سیله اما سواد بدل سواد که سابق مستعمل بوده باشد
پشته نیز گذشت در مضمون است که لیکن گفتن خطاست و آنچه گفته فلانوس از آن
سازند نوع دیگر است بتازی و زبان که عرب آن رازبان است برای مهله
کشیده و زبانی معجم و تختانی بلف کشیده و نون بادیان سواد بتازی زنجیل شکور
نشین معجم و یای معروف و زبانی معجم امام سبوحی گفته که لفظ زنجیل که در قرآن مجید
واقع است فارسی است لیکن شکور زبانشد سوگند خنک شدن خودن بخا و معجم
لیکن بوی کردن شنیده بنون و آنچه بعضی شنیدند میگویند اصل لغت و محاوره
به ثبوت نرسیده و اگر چه قیاس تقییم است از عام طلبیدن و لمعیدن که ما خواندند از اسم
که لفظ عربی است بمعنی مذکور سواد در اصل هندی است که بتازی کلید خوانند و نیز
پوشش نروبان بام مانقون مفتوح نون و خین معجم بواور رسیده و لام سواد
که در مقام بلند نشیند و زبانی سواد و راه زن خبردار باشد دید بان بای موعده و
دید در سواد زبانی که میان او محبت و اخلاص باشد و بعضی گویند زبانی
که شوهرش زنده باشد موعده بنون و واد مجهول و تختانی مفتوح لیکن بهر دو معنی آمده
نامویه در کتب لغت زبانی که پیش از یک شوهر ندیده باشد و بر دیگر نرسیده و میان
شوهر و بسیار الفت باشند پیش غیر سهان باشد و لفظ صحیح هندی برای نامویه می
برتابت بپای فارسی مفتوح و فوقانی بیار رسیده و بای موعده و سکون بای مهله
فوقانی بلف کشیده سواد که در فیکه بان نذر و نقر و مثال آید و فرام آرند و بایم بپوند
گفتند تنگار مفتوح فوقانی و سکون نون و کاف فارسی بلف کشیده و رای مهله
کنشیر مفتوح کاف تازی و پیش معجم بیار رسیده و رای مهله سواد و دوپاچ

سه گوشت که از ماهی ریسائی یا ابریشمی و وزند و زبان پستان

نپاوه جندای آرا بر شست نمیدند تا لیسال بزرگ شود و ایا

زمان بند و باشد و بهند می انگیزد خوانند باز رنگ برای منقوطه مو

منقوح بنون زده و کلاف عجی لیکن سینه بند خود لفظ فارسی است و از نوک جند

سینه بند طفلان و زمان است چنانکه در کتب برمان قاطع است و در بعضی نسخ

در لفظ انگلیز گذشته سینه بیا بیای مجهول جانور یک بر از امش خارها باشد لیکن

بقدر و در کتب چرخ و چون کسی قصد او کند خود را نگاهد که خارهای بند کور از بند

بر آید و معری قنقد بضم قاف و سکون قاف و ذوال معری خوانند چنانکه حکیم فارسی

تازی دشین معری و مهله خاد پشت و سیه بیای معروف و در بعضی احوال سینه

مبغ شیر است که بر عربی اسد گویند سینه سنی یا خیکی و بر یکین و غیره هم نوازند

و مولو بسم بوا و رسیده و لام بوا و معروف و غیر شایع جانور که بدن آدمی و پاره

کنند و بران حجامت نمایند و گاهی نکنند که بضم کاف تازی و تشدید موحده و بنه

معرب آن لیکن کیم اعم است از شایع و در سینه او که در حجامان دارند

در رساله قاجاری که از طلا و ریاحین و غیره مدید و متعیشی و کلا بتوین و اتصال آن سلبند

و یادش مان و مردم و دیگر سبب کتخای بر سر بند و بر روی آنند از سبب

بفتح موحده و سین مهله بالف و کاف عربی کین سیه و تراج نیست بلکه خیز

که بر بسته بر روی آورند و بجهت طایف کشد است که سینه فلان و از آن می

نمیدارند و حالا بنود و ولتمندان را از طلا و غیره باندند یک تازه خرما و متوکلان

از طلا و غیره باشد بر خطی تیره پاره مردم و ولایت نیست و سینه که مردم

بود حاجت لهذا یکی از اهل ولایت که چند آدمی و در تعریف سینه و سینه لفظ

بهره آورده چنانکه است سینه که گاه شش پنج انگشت باشد سیر و در

چون بر عربی که چون چهل شیر شایه ای باشد سیر بود و کیر لیکن سیر و چون دیگر

یک حصه از چهل حصه بر آن که از آن نیز سینه گویند و اکثر نسخ بعضی سینه

و نمیدارم آمده و آنرا سیر نیز خوانند و عربی است و در بعضی آن در بعضی آن

سینه صغیر که که گویند یا از آن در هنگام بر آمدن کبوتر زنند و آنرا سینه

نما است و نیز خوانند شلیل بفتح شین معجم و بای فارسی بسیار رسیده
فد خورشید که در هندوستان و هندو فم که گفته اند شیده که گوید که آنرا که شلیل
نیز بگویند شلیل و بعضی نظری که گویند و تفصیل در سراج اللغة مسطور
است و بعضی گویند آن شلیل است و در قاموس شلیل کل می باشد و شلیل کل
مثل شلیل است و در رساله در میان دو علمیه همان که شلیل است بلکه شلیل
معنی دوخت مطلقا و معنی در زیر خایه بجا رسیده است گرفته در جهان و در قاموس
بکثر اللغة جائید زخمیه تا در بود پس هر یک خطی است که از خایه تا در بود
بیچرینیکه آنرا آب داده باشند بساده و بفتح ما و موصبه و سینه مهله بالف گفته
ورای مهله موقوف و دال سحر در یاد و زیاده بصورتی که آفتاب است
که بموی سحر است سحر نیز نیکو کردن بفتح کاف تازی و بای معجم و نون اگر چه که زن که
مروم و لایت است بم تاج است که سلاطین بسحر می آویختند لیکن حالا تحقیق است
که در اصل لفظ عربی است بمعنی میان سحر و مجاز تاج مذکور را حقیقتا اند و صاحب
سروری که بکاف فارسی گفته اهل تازی و پس در صورت نزدیک باز در شلیل
لذا بعضی از شعرای ایران که بجهت آمده اند لفظ سحر چون را در شعر خود آورده
چنانکه در دفتر دوم سراج اللغة نوشته ام سحر کواکب فلذی که کلوه لنگ و خیر
از آن سازند سرب بضم و بای تازی و بعضی فارسی گفته اند سینه و نیز که
سینه و طامیک از غنیه لشکر رشته سبازند و خشک نموده و در آب جوشانند
و با شکر دروغن خورند و در رساله است که آنرا حلوای یکی رشته گویند و
تازی اطره بالف مسور و طاورا و مهماتین و تخانی و در قاموس است
اطره تبسیر طعام کا الخطوط من الدقیق و این چند شکل دارد و پس احتمال دارد
که سیونین مر سوه که شریف وستان است باشد و احتمال دارد که صوای رشته باشد
چنانکه گذشت و آن غیر سیونین نیست و متحمل که با نخه باشند که در آغوش انداز
تیر هر مرضی معروف که اکثر مرض اطفال را شود چپک و بجرعی جود نای
بیم مضموم و دال ساکن و بای مهله بسیار رسیده سیخ در باب که آهنی که کباب
برتن باشند باب زن بهر و بای موصبه لیکن سیخ و بای زن هر دو فارسی است

سینه و سینه و قوم تازی برای معجزه و قاف سبب مشهور کون

هدف و در بیان قاطع شمس بفتح شین معجزه و سین مایل و

باب السن العجیبه شاه بالادرس ساله آنت که چون جوانی

هم سن و هم قد و اندام ساخته آرایند و همراه در آمد کرده بخانه عروس میزنند و بشیر کی صاحب

خوانند و شش لیکن شاه بالا خود لفظ فلا سی است و همچنین جد و سس و نیز در

نهد و ستان هند و شش در آمد و نباشد بلکه کمتر از و بود و سبب در رساله شب

باز و هم شعبان شب چکیم خجیم خجیم خجیم لیکن شب بارت و شب چکیم

خجیم خجیم است پس آوردن هر دو بخاست سینه در رساله بساط مشهور پس

خجیم و یای معروف لیکن تحقیق آنت که خجیم آن جامه است که بهندی کیس

کویند بکاف مخلوط التلفظ بنا چنانکه در سراج اللغة نوشته ام و آن معرب خجیم است

بنا و جیم فارسی در مینصورت معریش کیس بنا میل آن بود یا از عالم توافق باشد

بهر تقدیر غیر شطرنجی است یعنی لغوه در دست میوه که تازی خوج خوانند فرسک

بفتح فاد را میمه این است در جهانگیری لیکن صحیح مکرر اول و سیوم بمعنی نوعی از شفتا

و لفظ عربی است کافی المصراع و اکثر و نیز شفتا و لفظ هندی است که مراد فاد آورده شود

شکجه در رساله چو کی شکافته که کتابهای دران گذاشته سیف کنند و جاد شتابان

و جاد را دران کشیده تعذیب نمایند و متقی بدال میله لیکن مشکجه شکجه نبرین

فارسی بمعنی مطلق عذاب است و بمعنی دوزار صحافان و محمدان پس ازین مأخوذ

باشد و شاید در اصل باشد العلم عند الله و نیز مشکجه جهانی یک جواب شکافته نیست

بلکه دو جواب باشند و از دو طرف دو میل دارد و شکجه بنده و ولی کیس و پیشتر نین

اسب دوزند بجهت بستن چیزها مثل شکاده و غیره فقر الکتب لغا و غوثانی بوزن لادرا

اگرچه شکجه رند لفظ فارسی است لیکن مسمی آن در کلام رسالت آمده نه شده بترکی

نخچه بقاف مفتوح و سکون و جیم فارسی مضموم و قاف سماعی بر وزن یلنگی

رسمان تازی که معنی توافقت لغو لادم و تشدید و او و صفا گویند و در فارسی لنگی

نریاوت الف و طاهر اهر و یکی است و بندهای از جهت تخفیف چنین خوانده اند

شده الی بزرگ که کاه پنبه و خیمه و امثال آن دران بار کنند و بر شتر اندازند و غره

[illegible]

و در شوی سکر، رای شده دینز آره لیکن سبک کوزه در کتب به قهره شده
 به تشدید و تخفیف بمعنی مطلق کاست و نزد اهل طلب مقدار
 و اسکره نیز بدینصفت و سکر به معرب آن و در قاف و سس سکره
 اگر سکوره که در هند بسیار مشهور دارد اگر لفظ فارسی است که استعمال در
 باشد و الا از توافق و اغلب دوم سکر نام ستاره که آن را به فلک
 زهره و ماه و یون و تحقیق این در سراج اللغه نوشته ام و بدقت به بی موده و یا
 مجهول است و در رساله شیره درخت ریش ایل و غیره که گنبد و جزان به
 کنند و بقی بدان جمله سکوره و بای موده و قاف و در قاف و سس و بقی غزاس
 کنند و بای موده و قاف و غر بغین معجز اگر چه پسند باشد و سرش که در زبان
 پس ام باشد از سلم و حالا آنکه در هندوستان لاسا بدینصفت شهرت دارد و
 فاشند و ایم سس و در رساله فلوس و رویه که عوفش که ناما باشد و بتاز
 گویند بتقدیم بار نول و بعضی برعکس گفته اند لیکن در کتب معتبره که نهیره به
 آنت بمعنی زنا سر نوشته اند و بمعنی مذکور در هیچ کتاب نیست و در هندی این
 کدو خوانند که لاسم عین گوید سس میسر نهیره بود بهیار دوستی که
 عیاری گرفته ایم سس و تا نکلین و تا نکلین و تا نکلین در رساله سنگ
 که بر روی ادویه و غیره سس به لیکن در قاف و سس سس سس سس سس
 و در کشف الغائب سس که بدقت از سر زده و ناما سس و سس که بر آن بود و
 سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس سس
 بهر دو سسین مهمل و کند می که در این کرم مذکور بود سس به او مشد و خواند سس
 و در رساله آنت که به وزن و بدینصورت بهر با هم که سس بهی باشند و آن را هم سس
 نیز خوانند تدائی بضم قاف و دال لیکن لیکن بضم سس که از محاوره مسس
 ننه در کتب دیده شده و لفظ تدائی اگر چه به ثبوت سس ترکی باشد عربی است
 فراهم آوردن سس به درختی که به کاشی بکار و آله بهر گشت و تدائی بهر
 خوانند لیکن سس بهر بوزن مخفایا و در فارسی نیز بهی بمعنی آه سس از عالم توفیق
 باشند سس بهر و در هندی بمعنی مطلق کل و بفارسی نوعی از کلهای خفیه خفیه

دورای مهر و در عربی نیز آمده که خبهرام عرب است و مناسب هر امر فارسی
نیز در هندوستان چنین است که خلاف فئات بهم چیده و غلاب جو بهائی میا
نند و گویند اگر اصطلاح این است مضایقه ندارد و اگر لفظ عربی و فارسی
نند اینست که خط است سگفت در رساله رنگی معروف شخرف لیکن شخرف
و شخرف هر دو یکی است غایتش دوم معرب یا مبدل دوست هندی نیست که
برای او لفظ باید آورد و شورا قسمی از کلمه که باروت بندوق و آتش بازی دیگر
نکار آید بر زنی بای موعده و نای معجم حساب آب سرج که از کل حاجره حاصل شود
آید و زر و آب حساب و شتاب به هر چند من حیث القیاس نیز فارسی میتواند
شد لیکن مسند آن دیده نشده پس تحقیق از هندوانست ششیر که علامتی که بر سر
قبور شهید کنند و چراغ در میان آن نهند شوشه بهر دو شین معجم لیکن تحقیق آنست
که شوشه بمعنی توده ریک و خاک است و چون بر سر قبر توده سازند بدان معنی
مشهرت گرفته و تخصیص قبر شهید اچنانکه در جهانگیری است بچای است و شیر بمعنی علامت
مذکور نیست و آنچه نوشته مصداق آن لوح مزار است نه شوشه ششیر و در رساله
افشیره که در رسیدن میوه تر بر آید نقوع نبون لیکن نقوع بمعنی خیمه سائیده نه
بمعنی شیره که در کثر اللغة المنقوع و النقع دارد که در آب سرخند و در کشف اللغات
نوع آنچه در آب ترکند چون مویر و خرما پس غیر شیره باشد شیر کرم آب یا شیر کرم
نیم کرم که توان خورد و مگر بفتح تحتانی و سکون کاف تازی و قع دان و کاف اگر چه لفظ
شیر کرم بمقتضای قیاس هندی بسین مبهله باله که سیرا درین زبان بمعنی سر و است
لیکن مستعمل بشین معجم است بچای است و در رساله کوه که زیر لاجت
هم رسد و در دکنند و چون بجنبانند حرکت نماید مفیده بفتح میم و غین معجم لیکن
در کتب معتبره مفیده بمعنی ملوله است مطلقا و نیز غدد و خود لفظ آریسی است
پس آوردن مرادف آن بچای است غلوی و در رساله کانی که کلون کایریدان انداز
و کان کرو به نیز خوانند جله بن بفتح جیم تازی لیکن در قاموس جله بن کغلا بطالبه
الذی یرمی به و اصله بالفارسیه جله و بی کنه الغزل و در لغات فارسی رسیان
و جله بن معرب آن پس بمعنی کان مذکور باشد اما در کثر اللغات است جلاتی

و جلهتق کان که به و در منتخب از صریح به برحق بمجنی کان کرد به نقل کرد
 است قول قواموس است غول در رست که فوج بیان لشکر قلب بقاف
 لفظ تری است و بقاف و معان ایران قاف را چنین خوانند اهل
 زبان ایشان نیز بعضی خوانند پس لفظ هندی نبود که برای آن لفظ دیگر هم باید
 رسانید غول که کلوله که از کان که و به اندازند و بعضی بنده خوانند غولش
 و غین هر دو معنی لیکن غولش بشین خط است صحیح بقاف است چنانکه در نسب
 معتبره است و صاحب رشیدی گوید بیانی الام بای موحده گفته اند و نیز غول
 خود و لفظ فارسی است که هندیان مطابق ضابطه خود بلف خوانند چنانکه مکر نوشته
 شده موک در رساله کوزه که سر آن بچرم ظلم گیرند و در میان سوراخی کنند و را به از
 و تمغا جیان دارند تا زرد در آن نگاه دارند غله دان بضم اول لیکن قید چرم خام و کوزه
 خط است بچرم و باعث داده کرده نیز کشید گیرند و خود نیز از چرم باشند و تحقیق
 لفظ غولک و غول و آن در سراج اللغة مرقوم است با سبب آنکه در آن دور که
 هر چه رنگ خاکستری دارد و ظاهر اخلط عوام است در هندوستان و صحیح فاخته
 است بهر مایه که برای نسبت و را بلفا لیکه های متقی آخر آن باشند آرد و تبار
 و رقابنغ و او و سکون رای و قاف بلف کشیده خوانند لیکن در کتب مشهوره
 و رقاکو تر است و بعضی کبوتر و فاخته نوشته اند و ظاهر اکبوتر خاکستری باشد که
 هوای بود بهر حال و در تون و ورقه بعضی مطلق رنگ فاختائی محل نظر است و فرس
 در حق است مانا بهر وقت که که آنرا بهندی جهاد کو هم بهایی توان رسید و میم
 جا بود لیست مشابه بطا و سس اینقدر است که دم درازند از دگر روز و دیوان
 خاص به در شبایی بنظر آمده و آن خرطومی دارد که هر ساعت برنگی نماید اگر چه لفظ
 غیل مرغ فارسی میباشد لیکن تا حال سند آن در کلام اساتذده دیده نشده و در
 آن را با کیا به بودیم و نیز آنرا خردس بر قلمون گویند بعضی آنرا شواذ بنف
 و صم شبن معجزه و و بلف کشیده و دال و شوات بفقو قانی مبدل آن گفته
 اند لیکن صحیح آنست که شواذ و شوات خرز است و تباری جباری خوانند بضم ج
 مهله و بایم موحده و رای مهله با سبب القافه فرقه جابو لیست نزدیک کلنگ

و اکثر از کتب اکثر پیرنای روحانی که رکت باشند و نزدیک کردن و پیرنای
ز باشند که اکثر و سلاطین بر سر زنند بکونه بجم تازی و کاف فارسی
در مملکت و نون بوزن درسته و اجار بجم تازی بوزن بخاربدانکه لفظ
قزقه بندی نامی نماید که قاف درین زبان و اصلا نیست اعلا بسبب اختلاف زبان
اسلام کاهی قاف نیز تلفظ کنند و نشاء بکتری یا عربی باشند و ما را علم آن نبود و بسبب
الفاظ العربیه است و و چراغ که بجهت ساختن سیاهی گیرند و زنان
در چشم بجای سرمه کشند و دوده لیکن دوده در چشم مرسوم هندست و دود و لا
رواج ندارد و بعد تحقیق یافتند که بسیار معلوم شد که در ولایت نیز چشم کشند
و سندان در رفته و در مصلح اللفظ نوشته ام اما در رساله شکر سفید عرب
آن قدیست و آنرا نیز گویند که بفعول و نون زده چند کلمه در میان کلمه
لیکن تحقیق فیه آنرا نوشته است که در اصل هندی کبابنده و در بعضی آنست که
تجدید تلفظ است و چون در میان مخلوط تلفظ بها و فارسی نیست و تلفظ آن
و شوار کنند گویند و چند معرب آنست و در عرف حال چند غیر کبابند است چرا که
نبات و طیر و در و قلم و کس قند مطلق شکر آورد و در کشف اللفظ قند
که نوعی است و عرب آنست از شیرینی و آن بجاییت سفید و نیز در و در
بر و شکر که بجاییت سفید و در مصلح نوعی و شکر و لغوی آنست که شکر است
بجاییت سفید و شکر که گویا اطراف آن به نیز ترا کشیده اند و همین صحت
و غیر زده شکر که بجاییت سفید که از ولایت بهای دوا آید مکرر دیده شده
همین قسم میباشد که است در میان جنس و خاشاک و سر کین حیوانات و انفس
و همی که در پیغوله توخه سامند و خوار خان در زراعت ریزند تا مرغ و ج قوه کند
انبار بفتح الف سکون نون و پای موصود و رای مملکت لیکن انبار زبان قدیم
و در موصود حال فارسی گویند که کاف تازی بواور سیده و وال مملکت و موصود
بفتح الف که گویند که در موصود است و این از عید بمقدار برکت بغیر چون او را
ترجمه کنند و درین زمین کنند بادی در آن افتد بعد از آن در میان ششبره قند از آن
و ششبره نخل کشند و بجاییت لایق بود کلمه بضم کاف فارسی و نون لیکن کلمه تقدیر

بفرانوشند و کجا جا بقدر کف در است و زیاده باشد پس غیر آن در جایگاه
 نختن هر دو نزدیک است نه کلاسه که نوعی است از شیرینی طعمی است که آب
 و گرس با هم سخن کنند شخصی از پس دیوار یا پیروه یا نزدیکی است و در این
 سخنان این نرا بشنود و بواسطه فتنه انگیزی و غیره جای دیگر بگوید باری است
 سبع گویند نوش بفتح فون و تحتانی و و او مجهول و شین معجمه است یوست که مار
 افکند بطرس بفتح و سکون طای مهله کذافی الراسه است در رساله آنکه چهار پا
 گویند لیکن کلمات اعم است و لغزش مشهور چیزی که بدان مرده را بر و دارند و حق
 آن است که عموم و خصوص من وجه است فی القاموس الشیخ شیه مخفون
 یتمل علیها و الملوك او امراض و سریر المیت و مخفون اللغة و غیره است لغزش
 جنازه که برو میت باشد و اگر مرده نبود سر بر گویند بها که است که مبدل است مخف
 کلمات است و در فارسی بسیار آمده و آن را در کتب لغت بفتح تحت و سر بر
 نوشته اند و در کتب تاریخ دیده شده که چون انبیا یا خلفاء میرزا و دیگر بگویند
 ملک خط و خطی رسیدند مردم با دوشی آنجا بوجوب بدو شاه برای هر یکی هر شب
 کت بهنا کردند که خواب بران میخوابد با شنید در بنصورت معلوم میشود که در غیر
 هندوستان نیز رواج کت باشد که پس در رساله که غله در این مدفون سازند
 بشوک بای موده و فوقانی بواور رسیده و رای مهله لیکن نربان کو الیاد که اترج
 جمیع السه هند است آنرا که گویند بفتح کاف تازی مخلوط القلظ بهنا کنند در رساله
 شمشیر جوین که طفلان برای بازی دارند بونه موده بوندی نموده لیکن که اندا
 در بندی مطلق شمشیر است و با صطلح بعضی نوعی از شمشیر خاصه و در رساله از
 تنک و کوتاه کشنی کیران توپان بنوقانی و و او مجهول لیکن در بران قاطع و
 سروری توپان بوزن خرمان ازار و تینان چرمی که کشته گشته پس پوشند که است
 حذنی قلع و باغ و امثال آن ترک بفتح فوقانی و سکون رای مهله طایف
 زلفاری و سبزی که بر آب بسته شود بجایه خوک بغین معجمه اگر چه در غیر
 معجمه نیز و جوی آورده لیکن صحیح معجمه سبزی مذکور است چنانکه در شیر خاکی
 بزغسه بای موده و رای معجمه هر دو مفتوح و سکون غین معجمه و فتح سبزی

همچنانکه بطریق نظم طالع و حای هر دو مهمل و دم و بای موحده و در رساله
نموده و نیز دیگر افتاده از باده برآرد و بوجه پوز یکم فارسی و بانی موقوف
و باور رسیده و زانی هم این است در جهانگیری و این خط است صحیح
تحتانی است بجای بای فارسی ما خود از یوزیدن بعضی هستن لهذا و باده چاه خونیر
خوانند کال اسمعیل گوید چاه جوی زهر زلف کجاست راست گنم مگر آدم دل
از آن چاه زنگندان بر سر و نیز در عرف هندی بعضی مطلق خا رست و بجای بعضی
قلب مذکور نیز شهرت گرفته و در رساله خوب گفته و سوراخ کرده در بای مجرای
و کنگه کاران بگذارند و محکم سازند و آن را بگذارند نیز گویند بگذارند و بفتح کاف تازی
و ارم مفتوح لیکن کاتبه بعضی مطلق خوب که ضحامت داشت باشد شهرت دارد و بکنند
فارسی قدیم است و در عرف حال گفته و بعضی کاف تازی و مسکون نون خوانند و جوی
گویند ای گفته بای خویش بای بر دام کاتبه در رساله نقار جوبین کوس بفتح کاف
عربی و و او و سین مهمل و نون لیکن بلفظ کوس در کتب مشهوره فارسی و عربی
این قد و صفت که گشتن بعضی نظری جوبین یا کلین که بان گذارند آند پس اگر
همین لفظ را به نظر داشته نوشته است و بعضی غیر معنی مذکور و ظاهر ادر معنی کوس
نقاره نوشته اند و این عزیز آراء نقاره فهمیده و مرادف کاتبه را بگذارند و الله اعلم
و بدین بس بود و مجهول فارسی است و بلاء و معروف معرب کافی القاموس فارسی
و دوی مشهور و در شعنان بهر دو شین معجم و عین مهمل و در رساله نوعی از
از طعام خشمه بخا و شین معجم لیکن کاپی خود بلفظ فارسی است و آن حلوائی است
که در دویه در آن داخل کرده خورند و بعضی گویند قیلج آبش از دست چنانکه سرخ
گشته و ازین بیت احمد اطعمه غیر کاپی معلوم میشود جانم از کاپی و تیماج زینا
سیر شد استخوان مای دریدم در نظر شمشیر شد و لا خشمه تیماج بگفته اند پس
اگر تیماج یکی باشد بعضی کاپی خواهد بود و در رساله ملک و فی سر سید که در آب
روید کاکول کاف فارسی و و در معروف هر چند در کتب مشهوره که کاکول بعضی نی
که در میان آب روید نوشته اند لیکن بودن کانس چنین نیست زیرا که کانس
نی نباشد که سی مرضی معروف که تیزی سعال گویند بهر قافه فارسی در رساله ترشی

که مثل خرمن فعل و در کت میخورد آب که در آفتاب نگاهدارند و آب سرد
 گویند ابهامه فقیر آرزو گوید کاجی از سوم هندوستان است و در قسم باشد
 نوعی است از طعام در روغن بریان کرده گرم گرم مذابی که مکت و در روغن
 کرده باشند اندازند و چندین قطره در اندازند تا ترشی شود و بعضی در آب مالوز نرخل مثل
 بکنند و قسم به شدت که بعضی در آب مالوز نرخل و کدو و ترشی و بعضی از اصول
 مثل کز و جرجان را جویند و در آب مذکور غلیظند و نگاهدارند که ترشی شود و بعضی
 در آب مذکور انداختن هر که در سوم نیست و ابهامه در روغن شیدی مانی که از خیر ترشی
 بپزند و در سر که کنند و بجای ترشی و آچار نگاهدارند و در جرجان فاطع مالوز نرخل معروف
 که در صفایان از ماست و سر و تخم اسپند و غیر خشک شده و در سر که سازند پس
 تحقیق شد که ابهامه و کاجی یکی نیست غایتش نزدیک هم اندک و در رساله نوشته کرد
 لشکاه وقت غلیظ کردن بسبب ضعیف و خفافت بر روی آید قعده بضم قاف
 لیکن قعده در کشف اللغات بضم و فتح مردم گفته اند و سکون و و م اعتقاد کرده
 شده و ایندیده و در قاموس قعده که در کتب معتود و اصطلاح و بعضی که مصف
 آورده لفظ مقعد مستعمل است چنانکه در کتب طبی نوشته خروج المقعد بواسطه
 عضو مذکور کما در اپنی شکل نیاز که بواسطه آن اخرا نجهت بجای امار بر تانده و نگاهدارند
 نیز آید بعضی الفاظ بفتح بای ملاحظه و محکوم همانا و اصل العنصل بفتح هم در سبب
 نون نیاز موشش و پیاندر شتی و معروف که بتاری کشف بفتح کاف و کسر
 فوقانی و فا خوانند فارسی قدیم بفتح بضم همین محله و سکون فا و فوقانی
 و در حال موشش گویند کما در بعضی معروف که بتاری برب بفتح جیم و رای مملکه
 و بای موشش خوانند که بفتح کاف و فارسی و رای مملکه و تا تا فتن مینه و برب
 و مثال آن رستن و در سبب و بتاری قرض بفتح عین معج و سکون زای معج و
 ظاهر در سبب و مفر و شش خار بضم فای معج لیکن ضم ظاهر صحیح بود بلکه بفتح است
 از عالم مداد و عبادت بطریق فاسوس هم فتح معلوم میشود و کان کاسیل و در کماله
 زهر کوشش صلیح بکسر صا و مملکه و سکون میم و لثم و الف و فانی معج و لیکن
 و در قاموس صلاح معج کوشش و حرکت آن هر دو آورده که در رساله

بوی که از این سو فترت به چه کاخذ اید خجیر که بستر نما، آنچه و مسکون نون چه بیار سیده
خجیر وی تنزی که از پنبه استخوان ریشم سوخته و چراغ مرد و داخل
این سهوست نیز به کاخذ سوخته را که گنده بگوید خجیر ص بوی با
ست چند چه کف طغینه دلاست دارد و تحقیق آنت که خجیر بوزن رنجیر همان است
که در جهانگیری گفته و بندی چراغند گوید اما بوی پنبه سوخته اصلا خوانند نیست
نکته بدست چپ کار کند بیشتر از دست و چپ دست و تازی السیر
بفتح اول و سکون تخانی و سین و با هر دو میهند و در میان دانه خود که روشن
خوشبودران نگاه دارند کلامه بفتح و فوقانی لیکن قید خوشبو خطابت و تیه نور
ست مطلقا و کلان آنرا که خوانند و آنرا عارسی و به بفتح دال و تشدید با هر موده
خوانند که سبلی مجامعی در نمی که بالادی پورت بعضی از ما هیان باشد فلسم
ماهی و درم ماهی نیز گویند که بضم کاف تازی و جیم فارسی که کوشت در رساله
در مردم شهر وقت داخل شدن یا حشا یا حاکم نو در شهر از قماش نفیسی
بر بام اندازند و آذین بندی نیز گویند آذین با لف مدوده نیز گویند لیکن لفظ کوشت
بدین معنی مسموع ما مردم که هم از اهل هند نیست و در کوالتار و غیره معنی آذین بازار
چهار و نامستعملت و در کتب معتبره لغت نیز آذین معنی مطلق زیب زینت
است و نیز طاقی چند که در آرایش شهر شدند در نیصورت نه و یک باشند و متیوا
یکی باشد غایتش رسم هر ملک جداست و لفظ کبر کوشت بدین معنی مسموع ما مردم
ست آنت که در عالم قیج گویند بدان معنی که بخشیده حامهای که مقدار کوشت
و قلعه باشد که استندون ششم نیز و میش بریدن که از غیر بهین بجان کف بوزن
جیم و فا و میخوف بوزن فحیل و مفعول کافی القاموس است و بوزن جانور سیر
و رنگ که رنگهای رنگرزی دارد و در بد رخت آونخته فریاد کند و حق حق گوید و مرغ خوش
نیز خوانند و جوگ یکیم فارسی بو اور سیده و بعضی چوک بمعنی کلام گفته اند او ای
اقتوی است که کشتا ظرفی کلین که زر و سیم و غیره در آن گذاشته بوی موده و او
مجهول و فوقانی و بوقی بقاف معرب آن و اینکه خلاصی یکسر خای معجم بدین معنی بعضی
کنان روه اند خطاست خلاص بمعنی زر و سیم سره کافی الکتب المعبره است و در رساله

قسمی از حروف غزالی بدینشواوی برآمد و در شکسته نشود و آنرا ~~لنگ~~ ^{لنگ} میگویند
 و فتح آن نیز گویند که لنگه بفتح نون میسکون خای و کاف و لام یک
 اول است و نیز کشیده مخصوص چهار مغز نیست بر ابدوم سخت غیر است
 بعد از آن در رساله کاسه مسین یا و وین که در ته آن سوراخ تنگ کنند و آنرا
 بروی آب نهند پس که یک کتری بگذرد و کاسه مذکور بر نشود و در آب نشیند و اکثر
 اینکاران مانند آن کاسه در آب نشیند و در بنیقم آب بنهند بیکان که بر آب
 فایده سی و مستقیم فقیر آرزو گوید بیکان که برای دریاخت ساعت بود آن را
 بنهند و کتری گویند که کاف مخلوط التلطف بها و در فایده کبری بعضی مطلق بجهت
 خواه جرات خواه لیل خواه بیکان و در بنیصورت و در بنیصورت و در بنیصورت
 بیکان عموم و مخصوص مطلق باشد و در بنیصورت و در بنیصورت و در بنیصورت
 درین دو زبان بسیار است و در بنیصورت و در بنیصورت و در بنیصورت
 یکی بود چنانکه در لفظ کسم که در بنیصورت و در بنیصورت و در بنیصورت
 زیرا که لکها بدشتن کبری بر اینقسم آب در بنیصورت و در بنیصورت و در بنیصورت
 لنگ و پیش ماند بزرگتر از آنها و چون مردم خود در آن اساس هر دو سین مهله نیز تمام
 غسک بفتح غین محو و سین مهله و کاف نازی لیکن این هر دو زبان قدیم است و از
 بعضی لغات مسبوغ است که علاوه آنرا شب که گویند که کاف فارسی و زای مهله میبیند
 در دفتر دوم سراج اللغة مرقوم است که در رساله که بریده شده از هر چیز مثل خیار
 و با و بنان قواره بضم و التثدید لیکن در قاموس است قواره تخفیف چیزیکه بریده
 شد از جامه و غیر آن یا مخصوص است بجرم و هر چیز که بریده شود از جوانب چیزی و چنانکه
 از دگر و اگر دان بریده باشند از لغات از صدا دوست و نیز مستعمل فارسیان
 بمعنی پاره است نظامی گوید که قواره قواره شد درج و ترک نشد آن در رساله
 آنکه که مردم از دایه قطع کنند طرار بهر دورای مهله لیکن سهو است چرا که کتب کتا
 کاف فارسی است نازی پس در فصل آینده می باید نوشت که در رساله که
 جوین که بر صفحه و کن را بم نصب کند و حریز نیز گویند و بازی مجر خوانند بگوک با فایده
 منقوع و نمایی مضموم لیکن این سهو است چرا که سابق بگوک بمعنی جنبه نوشته و تحقیق آن

رین اعم است از کشته، چرا که بمعنی چوبی که در طویل بای نصب کرده اند
ماده بلکه اصل همین است و جوهر لغت و دلالت دارد بر آن و بمعنی دوم
محر در قاموس بوزن معظم یا محدث ماه است و آبی یا هم جامست
و بمعنی کوهست نوشته شهرت نور و بلکه در کتب دیگر لغت نیز نظر نیامده
در سلسله آن خط که دوم باره بر سر آن علم کشند و آن سر مشق طغیان باشد بتاری رجب
برای مهند و صم و عین لیکن رجب در کتب معتبره علامه که دانیده شود سوی حاشی
و هر چه رو کرده شود زکمی سیاه که آهس را در سر که انداخته سارند سکا پس یکسری
مهل و کاف تاری بآلف کشیده و نای مفتوح و نون که بی آنچه بدان سارند بوضع مخصوص
و بعبه مقراض گویند کار بکاف فارسی و زای می و دو کار بکاف تاری و رای مهمل
موقوفه نیز تاری و در سلسله آنکه قاعده هم گویند نوعی از سلسله جبهه نفع جیم عربی و تختای
و بای موحده لیکن جبهه متعارف حال و زبان و مغلان است سلامی است که سپاسیان
پیشند و بمعنی کناری در کتب معتبره عربی مثل قاموس و غیره و فارسی مانند سرور
و جزان نیت شاید مولف را جای دیده باشد و در بر مان قاطع است جوهر مال
بوزن خنجر سلامی است که در هند کتار گویند و آن جبهه راست بمعنی بدو شکاف و بند
بمعنی دندان غزرائیل پس در این صورت هم جبهه تختانی درست باشد بنون باشد
اگر باشد و نیز لفظ قاعده مذکور دیده نشده آری اگر قاعده معرب گفته اند که نه شود و
و آن هم بشرط آمدن است گشتی در سلسله صد و قچه که در میان آن کرده ریسما و دوک
و پنبه و امثال آن گذارند و دو کدان نیز گویند ساویس بهر دو همین مهمل لیکن در
معتبره ساویس پنبه مخلوج که در جامه نهند و در موید بمعنی جامه پنبه گفته اند و در
است پوشند و آنچه در آدات بمعنی خنجر است که در آن پنبه نهند آورده مراد از آن
جامه مذکور است بمعنی صد و قچه مذکور گشتی بنای هندی زن که دلالی بکند و زنهار
آشنا هم در آن رس مذخلاف شرح و دلاله و دو که بفتح دال و تشدید هم که در رساله
تغیر نیمی که بار و ان اموات قسمت کنند و بصورت خشت سازند بوزن زشت یعنی
لفظ خشت بدین معنی مذکور در کتب معتبره نیت و زخما و ده هم بمعنی نه گفته اند و در رساله
چرخه سخی و یا سفید و آن را بعلج نیز گویند فروبک بفتح فاو سکون رای مهمل و تختانی

مجموع وقت دو و کاف لیکن در چهار زبان و کثرت اللغات و سه
مطلق غریب است و در بعضی از کتب طبعه از بوک یوزن مفصل
گوشه نویسی در زیره بلکه علیه نیست کثرتی و در رساله گیاهی حار دوازده
ست یکی کل سفید دارد و دوم بنفس خارشتر همان است که هندی و بونفک گیاهی
با جواب گویند و آن هر دو مرغوب شتر است و کثرتی را بفارسیه مطلق حار
گویند و لهذا یکی را که برنگ کل او باشد کل خا گویند و یکی که جو سبزه کاهورانی
بوقت شستن بر جامه زنند مر خاضع بمیم و را و حای بی نقطه و فساد معجم یوزن
مضارب اما چیزی که بفارسی که یک کاف ثانوی یوزن تقصیر که بی یوزن سرن
و که نیز بر یادست تا گویند جوی است که جامه را بعد شستن و رنگ کردن بد آن
گویند و هندی و نوکری گویند خوانند و آن آلت کاهوران و دقاقان است و بکار
در مدق و مدقه بضم میم و نشد مدق و فخر اندکی در رساله حالتی است که ابتدا
تب حادث شود و آن بر فاستن پوست بر بدن و در هم پوست بخارنی تشدید
بضم قاف و سکون شین معجم و فتح عین مهله و رای بی نقطه و شین معجم یوزن
تا شایب در رساله همان شین و در که معری ناب گویند لشکرتجانی معصوم و شین
معجم و کاف لیکن معجم فتح اول است که در رساله غنوه پیله دانه و کوکنا و
اشال از هر چهار غنوه میوه اول بر آید و حال پیله نشده باشد کوزه بضم کاهان فارسی
و او مجهول و رای معجم لیکن آنچه از زبان مردم فصیحان بندست کجری چیزی است
که پیش از بار آوردن کنند که هندی نیز خوانند شود و آن مشکوکه کنار است و بر غنوه
پیله و کوکنا و اطلاق آن نیست غنورهای مذکور را دوده بد و دان هندی گویند
و نیز طحالی است مشهور بفارسیه کجری بجم فارسی خوانند چنانچه در بر زبان فارسی
افزوده اما اغلب که این لفظ هندی الاصل است که بسبب علمیت و عدم المعجم مخفی
کجری استعمل شده لهذا در اشعار بعضی اساتذہ این لفظ واقع است و بعضی آنرا
جلش شین معجم گفته اند و آن خطابت صحیح معلوم است بمعنی مطلق هر چیز در پیچیده
و لفظ عربی پس تجویر تبدیل شین معجم است نیز درست نباشد کجری از غنوه پیله
و خام که مالک نیز گویند صفحه بضم سین مهله و مسکون فاعجم کجور و در رساله

بدانکه و سنگ ثبت در نظر است کشف لفظ است و کهور
بروافتی است و بعد از مل و تدقیق بسیار معلوم شد که این بچه نازید
در روز دهم و کمانه نرسی بوزن آجانه که در روز سه آفتاب چوبین
بزرگت و هرکی شعری خوانند جنبل بقم نیم و سکون نون یکس کجکول بمغه قدح پان
بزرگت مستعمل و صهای هندزیت در فارسی بعضی کاسه که اینی گفته اند و مستعمل فارسی
حال این است آری طباطبائی است کاسه که اینی کجکول گویند و نیز جنبل در کتب لغت
بمغه که است که در بوزه که باشد و در صورتی که کجکول بمغه در بوزه که بود چنانچه بعضی
ارباب و سنگ نوشته اند جنبل بدینمغه صحیح نباشد لیکن آن غیر مرغی مصنف است
که ای جایکه متصدیان شسته حساب ابلشکر و غیره کنند و دفتر خانه و نیز کجکول
جایکه رعایا مال و اجسی خود را و آنجا شمرده تسلیم تحویل و در آن نماید سرای شمرده
سبین و ساری هر دو مهله و الف و شین و میم منظوم و این نام از عهد نوین
مقرر است و در سال آنچه از میده و شکر بصورت خرما سازند و در روغن
بریان کنند و مسافران همراه دارند بر حسان بقم بای موحده و سکون رای لیکن
برسان و کتب معتبره لغت و کتاب پدید آمده و بعضی قید خوشبو کرده اند
که در رساله محل شتر اگر اواز باشد سفوف و اگر سایه در بایند سفوف
نرمات الف و نون لیکن کجا و خود لفظ فارسی است نه بهدی تا رای آن لفظ
دیگر هم باید رسانید و در قاموس است السفوف مرکب مشهور و از سفوف
فلیس من کلام بهم خود و وانی که برای آماس و دست و پالکاد آید از انبا و برا و رای
مهله مفتوح و سکون نون و بای موحده کجا و لیکن سیمه برند العذار و برای
ند و بغایت خوشبو که دستنویز گویند شعاع لیکن در قاموس است الشام
و فلیح منطله صغیره محط بزمه و حضرة و صغره فارسیه دستنویز و در رساله
آنتست که از آرد ال نخود در و مارت و دوغ و انداخته می پزند و آن را است
نیز گویند سپید بالیکس عجب از صاحب این رساله که ماست ببار الکرمی گفته هر چند
طست داخل هر دو طعام می شود و نیز سپید که اسفید بایج معرب آنتست ظاهر آن خود
اب است نه کدی مذکور و کدی که مرسوم هندوستان است بزرگ زرد باشد نه سفید

در رساله بتاری قریح خوانند و بالضم دل مهمل و بابی است

فارس است غایش عوام هند وستان بشدیدان خوانند
عربی بسج آوردن آن در ذیل الفاظ هندی بحسب باشد و حفظ
است و آن اسم است از تلخ و شیرین و در فارسی بحسب نمزه و سکون و چم تازی
کبر و در سال اسم شکافه حیوان چون سم ما و کو سفند و اشال آن ظلف کبر
ظای معجزه و سکون لام و فالیکن قید شکافه خطاست برسم خزیرا اطلاق آن آمده
است و در سال آنچه اول پیدا شود و از آفتاب مقابل شعاع بمصر قرن لیکن در تقاب
ست الین من الشمس جسمها و علاما و اول شعاعها پس موافق معنی سوم باشد
بدانکه کرم و قرن بر تقدیر معنی سوم در لفظ نیز و یک هم باشد و این از توار است
که لفظ هندی و عربی نیز و یک هم باشند از در سال آن از شکم بسبب باد باشد
و در و هم کند قراقریز و قاف و هر دو رای مهله لیکن اگر کسی در بعضی در شکم
نه بجهت آورد مذکور را و در ساله چیزی مانده تا به از سفال که نان بر آن نیند لفظ
یابی موه و محکون رای مهله و فتح زای معجزه و لون لیکن بر بوزن اقوی کبر
است کبر کی و در سال از بعضی فرنگها در جهانگیری منقول است که در وی غیر
در متعارف بدانند هم بخانه آیند و دوند پر واره بفتح یابی موه و هر دو را
مهله لیکن کبر کی و کو یک را گویند نسبت بدرای کلان و الله در شایع باشد
بعضی از کبر کی است که فنی در آن آمد و رفت میکند و نیز کبر کی که در خود است
خواه خورد باشند و کبر کلان بود و آمد و رفت نیز شیطنت چنانکه ظاهر است پس
نیز بر واره بود و خورد که در کلان مساند بجزی آنرا حوصه خوانند و در واره
کافی الکثر الماخه رای و در ساله چنانکه سر کین و خاشاک و پلید بیاد را و جمع کند
شکله بفتح شین معجزه و لون ساکن و بعضی علام گفته اند بجای کاف بمعنی بعضی
و نیز کهری زبان بروم نواح و ملی است و فیصیح کوره است و کری بشدید را استخوانی
نرم که در زمانه کوسند و غیره باشد و آنرا میتوان خایند جزنده بچم تازی و رای
مهله بوزن فکنده و بیانی غضروف بحسب غیس و ضا و هر دو معجزه و سکون دوم
رای مهله بر واره رسیده و فاراد هم در ساله غلایت میان ما شش و حد ش

و چون در قفسه کرده بکار و دین بجایت ز به ساز و آواز اگر بخت نیز خواهد که نکند کس
کون سین مهله و فتح نون و کاف لیکن بکار و زبان جای دیگر باشد
نجد از ظاهر اینست که بهندی فصیح آنرا سکه گویند و آن که بهی است
و در ملک ما و در آن آن بکار و رسوم نیست و الله اعلم لای در رساله طریقی
بلند دارد قرغان لیکن قرغان بغین و قاف بعضی هر دو قاف بمعنی و یک سین
و بعضی دیگر بزرگ گویند در صورت غیره که باشد از غری که چون فشک
شود آنرا بچینا نند آوازی برمی آید کن ایسی بضم کاف و نون بمعنی غصه و آن
مخفف کده است و تازی بجز اولاده بکار میماند و درجه نیست اما مشتبه بدان
است که در سکه بکار میبرد و با حاشی میسب که در زردی شوخی باشد چراغ با و چراغ
پایه بزیادت ماه بعضی چراغ تنها نیز گفته اند و در عهد آنرا سیخ یا نیز گویند اگر چه این
لفظ من حیث القیاسی میتواند شد لیکن بسند این دیده نشده که کبر کبر صدای
و نون کاخذ و جامه آمار و دار و جامه نو پوشیده و خشت خشت بکسر خای و سکون شین
معنی و فوقانی لیکن کبر کبر بر هم خوردن چیزی یا بی حکم نیز اطلاق کنند پس اعم باشد
که کبر یا و غایتین چیزی که جدا از آن بر آید بگویند بفتح کاف و لام و فاء و مجهول
و صیم فارسی کرب در رساله دست افراز معماران و بنایان به شکل بر و یو ارجسته
بدره بفتح هزه و سکون رای مهله و رای معنی لیکن از ده ده سوره و کشف اللغاة
و غیره و در کتب مشهوره بهندی کما به کل لغت نه کنی کما و از کل کلان و ظاهر
خطا است و صحیح بدان معنی بزره بای موده است که مرز بهیم میدان آنت قنار
مال نیز گویند و در رساله جوی که آتش تنوره و یکدن از و بکیرند آتش کار لیکن
آتش کار و با آنکه بدین معنی در کتب مشهوره نیست می باید که آتشی یا جوی باشد نه آتش
نیز و بالا کنند تا سیر و شن شود فقیر آده کوه از بعضی زبانان لفظ صخی بفتح
مهله و سین مهله و سکون نون و کسر حیم فارسی و لام بدین معنی مشهوره چوای
مهله در فارسی نیست که معلوم نیست که زبان کجاست از میلی بدین معنی و غیره و دیگر
فلذات که بیشتر در دست و پای طفلان کنند و بعضی بکسر سین مهله و رای مهله
هوانند و بفتح و او و رای مهله و سکون نون و آتیه در دست کنند و بفتح

نما آنچه در باب اول مذکور بود و آنچه خوانند که در رساله دهم چنین که شرب و بیخوردند
و در احوال جان و جسم و او را رسیده لیکن در قادم است الشکر که محرک حیا
لیقین در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بیخوردند و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
کشدن در رساله آن حلقه ها رنگ شود که بیخوردند و در رساله دهم و بیخوردند که
معنی است و در احوال بیای بود و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
است که صیادان نزدیک دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
مطلق و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بر این تعبیه نمایند و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بر این تعبیه نمایند و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
تقصین به سبب است و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بفتح نون و قاف و یاء و کاف و لیکن در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
خف المبعیر بفتح المیم و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
یعنی که در این رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
لیکن در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
کنند شیم کل همین بیان رسیده و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
چنانچه در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بر کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
و در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
در کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که
بر کتب معجمه لغت و در رساله دهم و در کتب اللغات و کشف اللغات معنی دهم و بیخوردند که

در کتب فارسی و یکران جذف نون مختلف آن که در رساله سنگی که آهمن بدان نیز گفته اند
آنست که سنگی است خاص که مولد آن جزایر چین است و این از آن جنس و
است و آهمن بدان نیز گفته و بکار عظامی نیز آید و مشهور بدین معنی شود
بعضی ساینه و سکون نون و بای موعده با تلف کشیده و وائل و سناج معرب آن
نیز و آتی بمخ زایش سفید و سیاه آینه موجیم و بای مجهول و رای معجمه و مو
و ریش و جو و گندم و ببری کهل بفتح طاف و سکون با و لدم و در رساله تراویدن
جراحت شارید اگر چه مجدالدین علی قوسی شاریدن بمعنی تراویدن جراحت آورده
لیکن اقوی بمعنی رختن است و لفظ شار و سرشار را خود است از یونان و ظاهر و مجاز
است بمعنی مذکور و نظیر آن نهیاست و در هندی که در اصل بمعنی مطلق جریان است
و بمعنی تراویدن جراحت نیز آورده و هر چه در رساله تراویدن و استروتن کل فشک
از جنسی و شود یکی از دیگر و عروق از کافه شکنجیدن لیکن شکنجیدن اعم است از
تراویدن و کزیدن و سرف کردن کافی کتب اللغة که از کتابان کزیدن ماکیان در وقت
بیضه نهادن کز آن چیدن بکاف مضموم تازی لیکن لغوی اول است و بعضی نیم تازی
و بعضی فاندسیه گفته اند بدانکه با کس کوهی ملکیان و وقت باشد یکی در ایامی که نو
بیضه نهاد چندی روز خود بخود فریاد کند و ویم بعد بیضه نهادن که اکثر ماکیان شود
کنند که اگر آنرا در هندی بمعنی اول و کرا چیدن از ظاهر کتب بمعنی دوم ظاهر شود که
نام و رختی کلان که شکوفه زرد بسیار و بر بار دارد و در ایام شکوفه در آن مذکور
سر با شکوفه شود و مطلقا بکند و دو بهندی امتاس نیز گویند خیار شنبه را که
ماکیان که بعد بیضه نهادن بجای خود بنشیند و اگر کسی دست کند فریاد نماید و این را
در فارسی نیز گزگ گویند عاتیش در هندی برای بهدی است و در فارسی برای
فدایی بمعنی کردن کاری که تازی فعل گویند و هندیان بمعنی بحث و طالع نیز آید
از آن جهت که پیش ایشان آدمی و حیوانات و نباتات تخاصم برند و بعضی
خود پس خود شراب را قتل بدن سابق می شمارند و این موقوف بر فعل باشد
و آن تفصیلی دارد و کتب این قوم مرقوم است و در رساله سنگی است
بایم گفتن چنانکه دیگر نشود بفتح بد و فاجیم بوزن بابل و این معرب کج است

در آن و بضم کرو به رحیم جان که در دو کلمه مجیده شود فرمود که بغاوری مهمل که
یک از آن سال یکی فرمود که مشترب است بمعنی که و به یی مان و به
در آن و به چون و بر دو مشت است شایان یکی بجای باشد
در اصل و به حقیقت نیز تابع بای موصده و نون بالغ کشیده و غین معیه که
عالی القاموس نام در رساله منزه است صیقل بفتح لیکن نگورده بمنزه نیست
سفر رگ نمریت مانا بگریه که آن نیز نمریت معروف و بر دو در اکثر جاما و در کم
بر شکل پیدا شود اما نگورده صحابی است و نوعی است از گریه که در صورت او دیده و ظاهر
قشاد الحار کسره قاف و تشدید تا باشد و جای مهمل که در کتب طبعیه آورده و به
و آن را علم که گوی که در زیر بغل پیدا شود و سرور بخت که در و به هر کس در آن
افتد بغلک با و غین معنی غنیمت است در رساله با هم نزدیک و پیوسته شدن
کام آب و کشاد و غین قمرط کسره قاف و را و طاء بر دو و مهمل یکی مشهور و گنج در
شده ای استی یا خری یا اشتی که با پیاء و گنج یا تشدید بر دو و را نوبی عقبت بهم باید
یا نزدیک شود و در کشف اللغات قمرط بفتح نر و یک هم نوشتن سطر و غنیمت
نهدن کام و از قاموس هم همین معنی نام میشود پس یکی باشد و در قاموس
گنج مشهور است نشین معنی و او و مجهول و بای فارسی نه در رساله مجرب
که در کوزه کلی سازند و اینها را بر سر هم نصب کنند تا آب در میان آن بگذرد و
آن را لیک نیز گویند منک کسره و نون منوده و کاف فارسی یکی است یک کاف
تازی نبلان جهان است و عوام کالادخام هندوستان است و مشهور قلابه بفتح
بغیر الف که اندر او هم یازن نو که خدمت طفلان کنند و در او و در آن
بالف کشیده و اینک در هندوستان بمعنی خنک و در آن بفتح الف اول است
ظلمه مخفف آنست که با غلام پیر یا نو که قدیم که خدمت طفلان کنند و در او و در آن
و به معروف و این مقابل داده است و غلب که قید پیر و ریخا چا سید و کلان
مسائل باینکه که پیر نشده باشد و بعضی که را خوانند جزیر که خوب بدان
حضرت و تازی قدوم بفتح قاف و بغارسی همیشه گویند و سیاه و در آن نیز نشین
و در و مجهول و نون بیار سیده و زای معنی در رساله مجموع و او و جگر و شش و

که نامی کلوا و نخت باشد و آنرا جگر بند نیز گویند پوت بیای فارسی و وادی
 نیم و پته آن را قلیه پوتی خوانند لیکن در کتب پوت بمعنی جگر است و
 مذکور است بر آنکه که باوشان و داندندان و مردم شجاع و در نام
 و استاد و کلاه خود زنده کلک تکلف عربی و لادم مفتوح و تیری جیفه خوانند و
 در رساله قسم و وزن بر نامه و این عجیب است چرا که بر نامه بمعنی سر نامه است که بر سر
 خط نویسد و اگر ببرد و نون کان برده و نیز کلیجی خود و لفظ فارسی است و آن نوی است
 از زمان که اکثر مسافران همراه دارند و قید و غنی نیز بجا است کلام در رساله
 روده که رفته که بگوشت بر کنند چرخند بجم فارسی مفتوح و حکما ای مهله
 و فتح غین معجم و نون زده و و آن لیکن اقوی آن است که بجم تاریست و بجم فارسی
 بمعنی چراغ و چراغدان و نیز بمعنی روده مذکور در و بیج بفتح و او و سکون اجیم
 تازی و بعربی عصب بعین و صادر و دو مهله بوزن مسب و اهل ثمرند و لوالی
 به و و بوزن بکالی که نامی ثقلی که بعد از و غنی کشیدن از کجده و سرشفت و افشان
 آن مذکور و آن کجاره نیز گویند پس کنی و مرکب است از کج مخفف کجده است و آنکه
 کلمه نسبت است و کجاله بجم و آن پس اطلاق بر ثقل کجده حقیقت باشد و بر ثقل
 سرشفت و لدام و شیر و باز در اصل عصاره بضم عین و صادر و ناف کشیده و رای
 مهله لیکن عصاره اعم است از ثقل مذکور و شیر و و غنی که از چرخ مذکور به آید
 کافی منتب اللغة و نیز در فارسی ثقل کجده بر لیمه بیای موحده و رای معجم یا پاره
 و شین معجم خوانند و شراب فروشش خمار بضم خاء معجم و تشدید میم و کلام
 بضم هندی کتابی بمعنی کاسه که و کوته است و در فارسی نیز بدین معنی آمده پس
 از توافق باشد چنانکه لفظ کبی بمعنی پوزینه و اشتر بمعنی جانور معروف و دیگر
 الفاظ و بچکس باز با لغت را بدان نموده شده اللفظ آرزو و بجد الله تعالی
 حمد شاکر و سوجی بسین مهله بود و رسیده و جیم فارسی بیار رسیده نیز گویند و ظاهر
 این تری متعلق است که در سیاه که بکند و بر یازاده از بازوی بسپید باشد فلنج و
 فلنک بفتح فاء و لادم و نون زده و جیم و در دوم کاف فارسی و ظاهر اندام و فلنج
 کلی است که تبدیل جوف و ران باشد که از زمین نگیرد که در آن گیاه نروید و غنی

و درین معجم بر تمام سزاوردن کجوتر که هنوز ارستاده میسر نیست
معلم یار رسیده و بیای فاری و رای مهله که شور بای له
بجایه ماله ... و شین معجم و شوی دیسند ان در دفتر دوم
شرح اللفظ معلوم است و نیز طلب بر چه معنی درستی است که در پشت بود
و در عربی طوی خوانند که در رساله کسکه او در طین بسیار و که تباری قمار خوانند
که کل معجم کاف نازی لیکن قمار به تشدید معجم معنی کل بخت است مثل کوزه
و سو و در متون اللغات سفالی یا سوس ... و در رساله رسانی حلقه دار که بر پاک
علم و قهر اندازند و حق نفیست لیکن که خود و لفظ فارسی است که آدمی حیوانات
و کبر را به این بگیرد و بهین معنی است و این کافی القاموس بن قدر است که بعضی
مردم نمیکنند طایفه که سر برع و نکو انداخته یا لایق و نه گفته و و حق بهین
معجم بر شعر لوری و دیده شد و شاید و فارسی کلفه کنند هم آمده باشند طایفه
ایشینند که بدست و خشن بود و فقر و درون نداشتند و لفظ خشن اگر چه عربی
است بمعنی مطلق چیز زشت و با هموار که در المصراع فارسی آمده معجم
تنگ و بهین حال نماید و فقر از خشن بدست نماند و در کتب خوانند آسان باورگی
یا کلی با چرخ که در طبع آن بسیار آمده باشد و فسرده باشند بر مرده ویرمان
و جز مرده بر چهار کبستر علی و قیل بفتح نای معجم که انکشت خود شهر کبستر
معجم و عاده مهله ... و در رساله بالای کوشش که تباری شقیق خوانند و درون
سین مهله و رای مهد بواور رسیده لیکن معجم شقیق سر و نگاه است چه سر
معجم شایع است چون محل مذکور جای رستن شایع بود و حیوانات دیگر بر غنای قهر
آدمی نیز اطلاق آمده نظامی کوید سر که سزاوار باشد بتاج سر و نگاه است
یا بد نواح پس سر و تنها غلط باشد و آنرا بنا کوشش گویند و بنا کوشش اگر چه در علی
بست نهاده کوشش است لیکن بر جوی کوشش که در است رستاره و سر نه باله
کوشش بود اطلاق آمده تحقیق آن در سراج اللفظ نوشته ام و در رساله سر شیم
مجموع خطبته لیده که بدان کنشک و مانند آن بگیرند و بقی کبسر دال مهله و باقی
و در دمه و قاف لیکن تحقیق آنست که کبسا سر شیم نیست چنانست که شیم

که در فنی است در هندوستان سازند و در غیر الملک معلوم نیست که از چه حیث است
 قاضی الدقیق خاں و غیرا بمحض سه لیشته مایی کعبه اند و ظاهر در غیره
 نیامده باشد و خیمه که پیش خیمه امر و سلاطین نصیب است و بن بقیم اف
 تانی و نون زده و اغلب که کندله مقرف هندیان است و اصل کندلان است دان
 ترکی است شخصی که جامه را را کوبد برای زینت و فصل بفتح قاف و تشدید
 صا و مهمله و مای مهمله و اگر چه در اکثر کتب و فضا بمحض کاز را آورده لیکن در منتخب
 است و فضا را که جامه را کوبد و دقاق مطلق گوینده چنری کسران دایره که از عکس
 در اجزای رقیق مایی بر گردون و در موسم برسات مشبها ظاهر شود و آن را خرمن
 ماه نیز گویند ماله کسی در برسات کنار مای دیوار که نخست فرو گرفته از دیوار آور
 باشند طنق بضم طاء و مهمله و نون زده و فالیکن در کشف اللغات بفتح و ضم حلقه
 که در پیش دیوار باشد و شطافه دیوار و پوششی در سر ای و در قاضی موس طنق بفتح و ضم
 و بحر یک و بغیتین و در قرین و سد و فاضل شرف خارجا عن النساء بشرح فوق باب
 اندر حجه مو و در صورت غیر کنکنی باشد و نیز کنکنی غلایست که اکثر عبا خوردند و
 خوراک جانوران خورد و شود مثل لعل و طوطی و صاحب رساله آن کال الجاف فایحه
 و عبری زغیر آورده لیکن غیر کمال مشهور و کال غلایست مشابیه کنکنی و بنهند
 آن را چینه خوانند لهذا کاله که خرید غلایست و بمعنی کاورس آورده و در کشف اللغات
 زغیر بنی نم کتان آورده که بندی السی خوانند که اور رساله حلقه که بر چهار چوب
 در زغندوز بجزیر بدان آهیزند و قفل کنند و زرقین بضم زای محجه از سوی پنی برآید
 مویه مقدم بضم میم و سکون قاف و کسر دال نمیکن و عم است از آنکه بر چهار چوب در زغند
 یا بر صندوق و قلدان و امثال آن زغند و نیز در سروریت و قرین بغا و رای مهمل
 و دغین آن آهنی که بر چهار چوب بر کوبند و در بان نهند و قفل از آن گذارند و عودیم
 زغند و عبری زرقین خوانند و در قاضی موس است الزرقین بالضم و الکسر حلقه الیها
 او عام معرب و نیز مقدم بدینچه در قاضی موس و کشف اللغات و کفر اللغه نیست
 در رساله قسمی از کدایان که شاخ و شانه کوفند بدسته بکیه و در خانه
 و پیش دوکان مردم ایاده شاخ مذکور را بقسمی بر شانه مالند که آون و عرب

نشدند هر شود نام مردم سیده چیزی با تا بدید و اگر اهلای واقع شود سه خود را بجا آورد
که خوانی بر تا صاحب خانه و دو کاه از آن علی شمع و پشت خورده چیزی بی بدید و بنا
را بنفشه کشان از کونین این خط است چرا که بدیج فارسی است و در هر ی بنقسم
مردم را معجزه و سیکند کونین اگر چه داشتن شاف و نشانه کوسند و رنجی مرست
مض سر خود را یا اعضای دیگر را جروح سازند و جوش و و کاهیا کردند و بر در خانه نمی
که در شای هندوان و کنگر و دندی بهی جوان قوی مکیست و در کشت چترای انگیزی
و بطاری مدنی که رفته پرون از خانه اندازند اعلای بغین بوزن یا حال سدهای در رساله
خرزده است بسیار با که دو کوشش خرمک نیز کونین کوپس بفتح کاف عربی و دو و و طای معروف
و سین مهله بداند کوشش خرمک که بعضی آنها کوشش خرمک نیز کونین بسیار پا دارد و آن دو و و
بود یکی کسادی دوم کنگر به سکون و دوم کلان تر از نخستین بود آن هزار پای نیز کونین
معلوم نیست که هزار پا و کوشش خرمک کدام از این دو را کونین هر چند جوهر لفظ ولالت دارد
بر تر و کسادی و کوشش خرمک نیز لفظ کونین در کتب مشهوره عربی و فارسی نیست و آنچه صاحب
رساله کنگر به نوشته که خرزده است که در کوشش خرمک و کنگر به را پای و صد پایه نیز کونین
محل تامل است و تفرقه لفظ سو پایه بعضی عدد معروف است که سابق بسین می نوشتند و متان
بصاد و جمله مینویسند چنانکه در لفظ حس شده در کتب قوم مردم است رساله
آنچه بر سر دیو چهار تا و بعضی از جوایا سازند شرف لفظ لیکن کنگر به غلط نام هدیان آ
و هیچ کنگر به است که فارسی است کنگر به مسلی از نقره و طلا و هشتال آن که زمار و طفلان
در دست و پا کنند و دستوانه نیز کونین ماره کتب و در رساله جامه ششمین بی آستین که فقر
هند و پوشند چو خال لیکن چو خال بعضی جمله فقرای هند نیست بلکه چه صاحب کشف اللغات
نقطه و تحقیق آنست که مخصوص مضاری است چنانکه بعضی از در باب لغت نوشته اند و شعر
چنانچه قلمی ولالت و از و چه در آن قصیده اکثر اصطلاحات و الفاظ مستعمل مضاری آور
کند هر رساله جای خوب یعنی خانه و ایران و یونان و بعضی مکان دیو خیر سبب و با که
لذخ بعضی مکان است مانند سنگ لذخ و در شنیدی لفظ لذخ و معنی انبوهی است بهر حال
علی حراب بسیار و میرانی است و کنگر به خانه که ویران شده باشد پس غیر هم باشند کنگر به
در رساله خلیفه که غزایم خانان بر که در خود کشند و در میان نوشته غلام و او می خوانند

منتهی به غنیمت و نوازنده و دوان و دلم و موی کوبید سابق کنند بیج با که گذشته بهندی که
 که به و کدن بر بند بی بیج هر چند و دست مخصوص دایره مذکور نیست و مدل و روال
 خانه است و بخارا بیج دایره مذکور شهرت گرفته و در اینجا از آن خبر و اقصای
 نیز در رساله مذکور بازی است که خط باشند و یکی در آن نشیند و دیگر آن آمده بر سر او نشیند
 و پای خود را در آن ایستاده بجنبه هر کدام پای او برسد بجای او بنشیند و بهر بی مجوره
 بفتح های مهمله و چم مشد و بوا و رسیده و رای مهمله و خر سبک بکسر خای چیل چیل خوانند
 که در رساله سنکریره که در راه زیر پا کوفته شود رضاض بد و ضا و حجه و دورای مهمله نکند
 دست بند که عوام در کتختانی و در دست عروس و داماد بنند و عکس بفتح و مان مهمله و عین
 بی نقطه محض است چنانکه در کشف اللغات است و حکم هر عکس در دست بند و آن یک نوع بازی
 مجوس است و فی القاموس و عکس المجوس همچون الد سنبله لعبت بدرون و خدا خد
 بعضهم به بعض کار قبض و قده عکس و قد عکس و سبب اشتباه صاحب رساله دست بند
 و حال آنکه دست بند نیز بهیچ کلمه نیست زیرا که کلمات هر سوم کتختانی است و دست بند مطلق
 ندر دست مردان و زنان است و نیز کلمات هر سوم غیر معلوم میشود که از دلفنی و نه
 کتختانی است و نیز مانند آفتاب و در سنبله سیح و یکروز شهر و باریه و اتفاقاً این سابق کار
 نوشته شده گنگنه است و بهر بی مشط بفتح میم و سکون شین معجه و طلی مهمله کتخته شخصی
 که سیر و پای و شلغم و بقول و غیره فروشد سبزی فروش کن است شخصی که کوشش او
 شکاف است و شد اخرب بفتح خای معجه و رای مهمله و بای موحده بوزن افعل کنون در رساله
 طلی که در آب روید نیلوفر لیکن نیلوفر دو نوع است یکی آکنه روزانه بشکند و در نهدی کنول
 کونید دوم آکنه شب بشکند و بهندی کودنی و بکله و آنچه مستعمل و طبابت دوم است
 و نیلوفر عام باشد کثیر درختی که کلی سرف و سفید دارد و در خزیره و بهر بی فنی بکسر
 خوانند پس آنچه از نامم روید بر کن سفید و موسم بر شکل و در رساله است آن را
 کلاه و آن نیز گویند سمار و لیکن اغلب که کلاه ماران چتر دیگر است اگر چه آن نیز شنیقی
 از زمین روید و اما در مطلقا نخورند و در کتبی هیچ صورت کلاه نیست کنول با و مرضیکه
 چشم و اندام زد و شود ویرقان لیکن قید زد و بجا کاهی سیاه نیز میشود و کندان مرضیکه
 در کلوبی مردم بد شود و نخته کرد و خضره بخای معجه لیکن در هند وستان بدین معنی است

[illegible]

لهذا رنگ از لفظ بجهت پیوسته آورده اند و اما سر که بتازی تخفیف بکسر قاف و طایفه
 بجهت بهم هر دو بهم نیز گویند که حاجک بکاف تازی و جیم فارسی و آسمانه به تثنیائی و نون نوز
 ما بیا بیا و مرغ ز خر و س و بتازی و یک بدین مهله بیا رسید که کوک و ما و ما گویان
 و بتازی جابه و در معرف حال ایران نر را خر و س و ماده را مرغ گویند و سندان و در قهر
 و دم سراج لفظ نوشته ام و نیز کوک را بجهت سبک نرست و کوکری سبک ماده کوکری
 اسپری که پی را کب شیش و لنگدان در سواری روان باشد قیمت بسیار است چنانچه
 مشهور بنحوست چند بجم فارسی و بعضی بجم تازی گویند و آن غیر بوم است که بهندی
 آن گویند و مشهور قلعه و بتازی حسین بکسر طای مهله و سکویه ماده مهله و لون
 خوانند و نیز برای تازی و بعضی عجمی گفته اند و لفظ کوکوال که بتازی فوقانی است و اصل
 بنای هندی بود و مرکب از کوت بجهت قلعه و دال که لفظ نسبت بسته و دندی اینک
 قوسی مرکب از کوت بجهت قلعه و دال مخفف و الی بجهت صاحب آورده از مثل قوسی
 مثل ثقب است چرا که کوت خود لفظ هندی است و والی عربی و مرکب این این دو زبان
 لفظ فارسی پیدا شده که کماله تحقیق است و چون لفظ مستعمل اهل چله و ولایت نیز شده
 و آنها لفظ بتای هندی این و زبان را لفظ نتوانند درهند و ستان نیز با تباغ ایشان
 شهرت گرفته بجهت بعضی از اهل هندی بتای هندی خوانند و اینها بجهت تحقیق که نشان
 نام سره که بتازی قلب خوانند و شاید لفظ ده پنجه بدال و نا و فتح با و خاریس و نون زده
 و جیم یا رسیده نیز دیک بهین باشد و در رساله درم قلب نام سره زلیف گفته لیکن
 درم خط است بجهت مطلق در نام سره است و همچنین لفظ زلیف برای معجزه بیا رسیده
 بلکه بهر بیان هر جوهری که تعلیمی بود آنرا گویند که نخبه در رساله دست افزاری
 موجود است که در وقت انا بر سر تان نه میفشانند و آنرا ناله نیز گویند و در کتب عربی
 برای مهله و دال یک و در سروری غرد اس لضم و فتح اول است و دال تصحیف است
 و ص و او است که سیم پنبه ریزه که در مذوق بر اندام مذاق حبس و هر چه خیال
 از کنه شدن کشاید نیچ فوقانی بیا رسیده و جیم فارسی کو بی مسافت میان دست
 رشن بر او شین معجزه لیکن صحیح انش که مخفف انش که آن مقصور و ممد و در و آمو
 و آن سر انگشتان تا آرنج چنانکه در کتب لغت نوشته و بازه بیای معجزه و ناله

در بعضی اهل تختانی گفته اند اما اول اتوی است و بعد بی باغ بی باغ موحده باله
کشیده و همین مهله خوانند که منسل در رساله شلخ نو که از درخت سرزند نشا کشته
که در کوه بلبل و در غار سی بدون نون غنه بمعنی شکوفه آورده و در بعضی
بمنون غنه بمعنی شلخ و برگ نو آورده و چون توانی درین دوزبان بسیار است اغلب
که یکی باشد و لغظ ستاک اکثر بسین مهله است و چون بشین معجمه بن شود و هر دو صحیح
باشد و ظاهر اهل شین معجمه است پس شغف شلخ تاک بود بعد از آن بجای معجمه
بر شلخ نورسته شهرت گرفته پس کسر و فتح آن از عالم چرا باشد که در انکشت و بتاز
فم بفتح فاء که در رساله کوهی در رساله فقط سپید که بر ناض افند فوفه لغای
بود و رسیده و فای دوم اگر چه در اکثر لغت همین است لیکن در قاموس آورده لغوت
با بضم البیاض الذي فی رطاف الله حداد و دهنندی کوژی در اصل بمعنی خر مهره
است سفید و خرم و فروخت اکثر شهرت در رواج دارد بجای بمعنی سفیدی مذکور
شهرت گرفته کوه در رساله مرضی مشهور که انعام سفید شود و بتازی برص خوانند پس
بی باغ فارس و این خطاست چرا که برص خاص است و کوزه اعم که بر خدام اعازانه تجالی امان
و جمیع المسلمین نیز اطلاق آمده که با کوشه چشم که به طرف کوشش باشد و در بعضی نیم و کسیر
خای معجمه و آنچه سوی بینی بود موق و مقدم بضم میم و کسر دال مهله و چون عله لیسترس
ازین که در خریف پیدا شود و سبزه آن بسبزه شای ماند و بعضی از جنس آن نشا دان
باشد که آدمی بخورد آن پیموش شود و کدرم بضم کاف تازی و سکون دال در می مهله
و میم اینیکه در رسیدی گوید غله ایست که خوردن آن باعث گردش سر شود و در میان
کندم روید خطاست کندم ربیعی است و کدرم خربنی و آنچه همراه کندم روید و ن
دانه و یکربت از جمله غلات نیست که جانور مشهور کللخ و زاخ و ظا هر از این عربی است
و نیز گوشت است که از خلق آورخته باشد که بفتح کاف تازی و زای عجمی که اوید
و کافین بغای بی باغ دادن موحده بالف کشیده و تختانی از رساله بزرگ کشید چیر
از چیری که از خلدین چتر سرتیر که کوفتن و کوستن که بی باغ کوفتن یا
خواستن و آن چیر را با خواست گویند بی باغ فارس و خار بمعنی دور و مجهول
عقنو که سبزی مرفق گویند آرنج کله بخار یکدره در ایام زمستان بر روی هویدا

دو مانند و در اطراف را تیره و تاریک سازد و تا روضه بوقفانی بالغ کشیده را
 مهله و یا ی مجهول و عین و نرم بفتح نون و سکون زای میجویم و اینک در رساله بدیع
 او فون نوشته خط است چنانکه گذشت که باید در لای است که بنشیند
 نازی و سین مهله و یا ی مجهول و لام و الف گویند و چون توفیق درین دو زبان بسیار
 و ما بدل سین در هر زبان باشد واجب که یکی باشد و آنچه در قاموس بوزن خلیفا
 آورده است که معرب باشد کیف و در سانه نیاید که در ته آن فو له نصب کنند آنرا
 بر دوین شیشه گذارند تا کلاب و روغن و امثال آن بریزند و بتاری قیف خوانند
 ستوباء و سوده و فوقانی بود و رسیده لیکن کیف زبان مردم جان درام بود و ستان
 که زبان آنها کفاسن قاف نکرده و اگر همین زامرا حات میگرد و هیچ الفاظی که قاف
 دارند آنرا بکاف مرادف آن بلکه خصوصیت بقاف ندارد و بسیار حرف است
 که زبان عوام نمیدان نکرده و نیز تخصیص شیشه خط است و بر شیشه و نیکه و نه
 روش نیز گویند گذارند بجا پس بکاف بوقفانی و کاف فارسی بوزن
 نیز خوانند گنجوا جانوریکه در برشکال و در زمین پیدا شود و بتازی خراطین گویند
 و این معرب خراطین است بوقفانی چنانکه در کتب قوم مرقوم گشته شکند زبانی
 معجمه و کاف تازی بوزن سمند و بتازی شم الزیل خوانند و آنچه از شکم آدمی
 که اکثر راه مقعد و حیانا از راه دهن بر آید آن را دود و اطل خوانند که
 مرغ زرد که در آن شکلی کارند و مثالی به یایه نیز خوانند که بخوابم کاف
 و رای مهله و نون زده و جمیع کفید نهایی و کفای و سوزنی و هر چیز را که
 که بسبب کشکی دریم رنجته و ضایع شده باشد حیفت بفتح جیم تازی و نه سده
 و غین معجمه و فوقانی کسر او در سانه آبی کرم که بتازی سرطان گویند و خنک
 بفتح خا و معجمه و پنج پانزیر آمده گویند لیکن و خنک کرم است که در
 در سار باره زمین که بجهت کاستن سبزه و غیره آراسته کنارهای آن بلند
 سازند و بتازی مرز بقدم رای مهله بر معجمه گویند که بضم کاف تازی و سکون
 رای مهله و درین نظرت بر آنکه مرز لفظ فادیه است و تحقیق آن را در
 مرقوم آری در قاموس حسن معجمه زمین که دواب را و دانی جربا خوانند

آورد و در صورت اگر باشد معجب خواهد بود و دیگر آنکه کیار و کیزی در عرف زبان
و اما آن یکی است غایتش بر وجه خود و اطلاق کیزی کنند و در عرف آنها همین خواهند آمد
در کعبه و غیره و چیزی در این از روی و خدا داخل نمایند و می گویند که خواهند افتخار
بهر دو شین معجزه و خابوزن شطرنج است و تفاوت است که شش پنج معجزه که کلامی است
که عالی کرده بر از سرب شده بجهت قرار دهند و ستان بازی که دکان نیست و در کعبه
و غیره کنند کس در رساله عامه کند و بافته که در زستان پوشند و آن خبر و بضم باین
گویند فرض لیکن در قاموس است القرصه بالکسر خرقه و خطبه منسج المراه من الحیض و
معجزه کس نیست که شری معریف که تنازی فتنای کسیر قاف و نشاید مثله خوانند
با در کف و بالنگه کس موی سر مطلقا کس بحاف فارسی و بای مجهول و سین
و اینکه بعضی موی دراز که از ده و جانب سر کشیده باشد نوشته اند از خصوصیت مقام
ناشی شده و آن مخفف کیوست و تفصیل آن در سراج اللغه مرقوم است بهر تقدیر
از توافق لسانین در رساله شیر و برنج را با هم بپزند شیر با مبط بفتح با و سکون
و طای حطی لیکن در قاموس السهله متحرکه و مه نشد و الطار الدار بفتح با و سکون
مغرب بندی بهتر در صورت غیر کسیر باشد زیرا که در کسیر روغن داخل کرده پزند
اگر چه بعضی بعد داخل کرده بخورند مگر آنکه مرسوم عرب باشد و تحقیق است که بهتر است
بندی بفتح مطلق برنج بخت است و بهطه و بهته که در فارسی بفتح خشکه آمده یکی است
و آن بفتح برنجی است که در آب پزند چنانچه در شیر پزند آنرا در هندویستان بیتا
نکونید و در عرف حال مردمان نیز برنج گویند که فرقی گویند و آن نیز تحقیق فارسی
گفته و رختی که خوشبو دارد کازی بحاف فارسی و زای معجزه خط است و قاموس
کازی بدهال معجزه و غنی و بناتی خوشبو لیکن در رخت مذکور خوشبو نیست بلکه کلی دارد
که خوشبو باشد و که ریز گویند بحاف تازی و دال مهله کس شیر حیوان نوزاده که جو
زاتش نهند بسته شود مانند پنیر قره بضم نیز خوانند فله بفتح تین و بندی سوسی نیز گویند
اسلام رختی است مینو میوه مار که در هندوستان بود و تازی طبع و موز گویند و خوشنده
معدن بفتح میم و تشدید و او زای معجزه کس کس است خوشبو زرد رنگ مشهور که زعفران
نیز گویند و آن بفتح خای معجزه و لام نواز رسیده باب الحاشیه الحاشیه

از این بدال نشد و گویند دوم بدال و یای مجهول نیز گویند و در رساله در باب کسبه
روم چون نیز گویند غاده بفتح غین معجم و رای مهمله و در قاموس غاده بعین مهمله
و تشدید رای چنبری خور و تر از تحقیق آورده و مخفی از آلهت عریب است و انرا غلظت
بر رک گویند و آن غیر را به کور باشد عجم و میان دو انگشتان بتاری خصاص
بفتح خای معجم و هر دو صادر مهمله کهائی در رساله راه تنگ که در کوه باشد و بعربی نعر
بنای مثلثه و غین معجم خوانند و رب بفتح و ان و سکون رای مهمله و بای موحده لیکم
هندی کهائی سر از سر که گذشتن از ان دشواری داشته باشد و نعر و فارسیه موس
جای که متصل باشد بدال الحوب و موضع مخفی از سر و ز که مشهور است و در اللغة و زنده
میان کفر و اسلام پس غیر کهائی نباشند و رب بفتح تین و در قاموس در و از کلام
و و اسع و هر مدخلی بسوی روم تا بحر که راه نافرمان و بسکون غیر آن و در منصورت
نیز غیر کهائی بود و در منتخب اللغة و رب و روانه که در اصل بمعنی گذرگاه مانند است
در کوه تا و بر شقذیر نیز غیر کهائی باشد و بمعنی دره بود کاره کلی که برای عمارت سازند
و انرا ملاحظه و سلاطه نیز گویند آژند بفتح زای فارسی و سکون نون و دال و ساحت
آنها از نیدن بوزن که دیدن خوانند کاره در رساله کوی که جولا سلمان در وقت بافتن
پایهای خود را در آن آویزند پا چال با و جم هر دو فارسی و تحقیق است که کاره در اصل
بمعنی مطلق کوی است و بمعنی کوند کور نیامده کاهن هر حیوانیکه بچه در شکم داشته باشد
آبخن و آبستان و آبست بد و بای موحده و اینکه اطلاق آن بر ست کرده اند مجازا
کاره و در رساله جامه درخت و مسطر بافته شفت لبین معجم مکتور لیکن شین معجم
خطاست صحیح مهمله است اگر چه تبدیل معجم و مهمله با عجم و در فارسی است لیکن آمد بشرط
است و نیز تحقیق آن است که کارها در هندی چنبر سطر است نسبت به بکوی حواء
و در حسابت حواء و رتوام و همچنین صفت که بمعنی مضبوطه و محکم است مانند رکیابی
که از آن جار و بسا زنده و آتش بدان روشن کنند کج بکاف تازی مضموم و خای معجم
زده و جم فارسی لیکن کاره را آنچه زبان زد مردم کو ایلار و اکبر ایلر که افعی السهم
هندست که کاهای باشد که چیز را از آن و از بیچ آن که خرس میگویند خسانه سازند و جادو
ساختن از آن مردم نیست و همچنین آتش روشن کردن و کج بهین که در زبان فارسی

نخستین در صورتیکه جاربوب از کاندزنی ساختند و آتش هم روشن میکردند از کجا مدوم
میخورد که گنج است که آب و در سار جایی از کاندز و تالاب و رودخانه مدوم و جانوران
در آنجا آب میخوردند و در عالم است که بر طرف آب خوری و توقف و مقام و رودخانه
و حشمت نیز از طریق کنند حافظ گوید که در کتب قدیمه که میرزا آتش خورمانه و این قلب
آن خورشید است و بعربی عطن یعنی عین مهله و سکون طاعی نقطه و مهمل یعنی فتح نیم و سکون
نور و فتح که و لام خوانند که در رساله کلونیم مهمله طاعی کرده با غنچه لیکن عام است
از آن که کلون کرده باشند یا این شود ظاهر تره است مشهور که در کتب گویند که از لطافت
فارسی و هندیکیم حری معهود و ظاهر و کاندز عالم توافق است چرا که زای محمد
در هندی نیست بدل آن چه بود که در رساله عربی و خورشید جاربوب یا کلیم که اکثر دینان
و دزدان و از سبای صاغها مهمل و نشاندید و شمله یعنی معجز و حقیقت آن است
که تنها شمله بدین معنی نیست بلکه شمله الف و کاف فی القای پس کب که میخوانند و در آن
نکته چون آدم بالغ شود که بی در معلوم غایب شود و هر قیده و این سهوه است چیزی که مرده
کره مذکور را گویند که حالت مذکور را گویند که بی چون میخوانند و شمله که بی طاعی که گویند
بوفروش و عطار و حلاله یعنی و این در و شمله که کاف و ف و شمله که کب که زهر مار و در
ماراف کب که در رساله آفت که طاعی و این خود را بر باد و سار و و یلری شمله چنان
زند که با دزدان و شمله و صدای از آن بر آید و این با دزدی مخصوص الطاعی است زانکه
برای معجزه و بای موعده و عین معجزه لیکن کب چنانچه مشهور و فصاحت بهی شمله
است نازک که بخوردن آن آویزد و دهن بر نیاید و معجزه آورده شمله مستعمل و طعن
معنی باشد که در رساله بر دیک دست و با قوی و کنده شده و شمله شمله تمام و معجزه
باشد و کل بر فتح و کاف فارسی و تکل بغویان لیکن کندگی دست و پا و معجزه
تمام خط شمله نیست یعنی نو جوانی است و تکل مبدل و کل است یا بر کس که در آن
نخستین حدیث که از کدک بعد از تولد کند حقیقی که بنسب عین مهمل و سکون قاف و بی موعده
و لطف که در کتب است که سر کلین کرد ساخته همراه و در هر جا که رود آن را همراه بر سر کلین
که در کتب شمله یعنی فارسی و سکون شین معجزه و کاف تازی و بعربی جعل یعنی جمع و
فتح که در کتب خوانند که در رساله سلا که نول او بنول زاغ مانند از غنول و این

موس است را خنول صلاح و بکربست کبشی سخی است که آهنی از دو طرف تیر و نوکی سترخ دارد
پس این آهن اگر دوازده بود بشکل تنیج باشد و خوب خوانند و بنارسی عصاره شیر و اگر
خود بر سر آن دست باشد که در بغل نگاه داشته نکتیه برین کنند عصاره نیکر اعم است از کبشی
و غیر کبشی که آن را پیراکی خوانند کبشی که از کثرت کار با سخت و سطر شود و آن
شعرا نیز گویند شوخ لبین محجه و دو و مجبول و غین محجه است که از شفا و مغربا
و امثال آن بر آید و بتازی خود و بنارسی خسته داشته خوانند کتا و مان بند ابرقی و توت
حوض و امثال آن و در رساله پوشش دمان ابرقی و صراحی و غیره فدام دفا و دال و
آن چتر سر پوشیده و مقدم گویند و زن مقدم لیکن کتا پوشش نیست بلکه چیزی است
از چوب یا پارچه بهم چیده که دمان ابرقی و غیره بدان بندند و نیز در قاموس است
فدام بوزن کتاب و سحاب و سدا و هنوز چیز است که می کشند بجهت بوس بردهای خود
نزدیک خوردن آب و نیز چیزی که آب بدان صاف کرده شود و این نیز گویا همان است
لیس بجهت کشه که بند دمان است چنانکه از کشف اللغات نیز واضح میشود نباشد و در
رساله که در زمان ایام صیغی و فرج دوازده تا پارچه پوشیدنی و تن ملوث نشود و بتازی
که سف خوانند شده بضم شین محجه و تشدید لام لیکن کتا بدینجه مشهور نیست بلکه زین
و نحای بند است و نیز سله نفع اقوی است و در اصل بجهت فرج زنان است
و بجا زبانه مذکور آمده و شهرت گرفته است اگر چه کتا بسته جامه و قماش بپونند
ببای فارسی الوند و بتازی زبرج بفتح رای مهله و زای محجه و جیم خوانند کمی در رساله
کوی کوچک که کوکلان جو زبازی و در آن کنند جانج بنون موقوف و جیم عربی لیکن
در کتب لغت شش جنج و شش خانج بنون موقوف بجهت که دکان خالی که در سرب
بر کرده باشند برای قمار و بعضی که دکان کلین گفته اند و حاج بجهت مذکور نیست و نیز
جو زبازی مرسوم هندوستان نیست اینجا خبر مبره که کوژی گویند و امثال آن در این رساله
است که کیه مردم را دزدانه قطع کند طرار برای مشد و رای دوم نیز مهله و اینکه
صاحب رساله این حرف را در کاف تازی آورده سهواً العلم است چنانکه بابتی نوشته
آمده ماده خوانان بضم نزه و فوقانی بالف کشیده ماده فر و نرا فر گویند و در هند
کتبی نیز بدینجه آمده که فاسوز زدن دست و پای و اعضای دیگر برایشان

و همچنین این معنی اکثر و بند و نشان طر فیه مشرق رو به است که بهندی بود پس مؤلفین
بفتح یون و سکون و نای میگویند و کشف اللغات بمعنی نیزه زدن و تپیدن گوشتی
و در لغت صواب از این معنی بمعنی نیزه کردن و تپیدن گوشتی است هر دو قرون موافق میدهند
پس صورت است بمعنی خف آورو و نیست کند و در زبان کوئی که آب باران و ران
جمع شود و غدير ليكن غير ميخند ليكن شهرت دارد و ورقا موس قطع انداب که گذشت
باشد آن را بچیل و قویله بمعنی آبگیری آورده که در وقت و صبح با باشد پس بمعنی
نزد کود باشد و نیز در اصطلاحات هندیه که بمعنی مذکور است و بر آب گیر و غدير مطلق
کنند و لفظ صحیح آب گیر و غدير ملا و وجود است بنا کرد و یکم بود کلان حاله ای
مهمل و تخفیف لام کش در زمانه عثمان و صور تیکه و خشران از پارچه سازند لب کل
نرو ماه و دبلی انبی کنند جهت لیکن و ذوق موس بعین مطلق مثال است
از وی ارتف اللغات و غیره بدین معنی آورده اما لطیفه یا الهیه یا فابوزن لغت
است فارسی و لغت عربی پیدا شده و بعضی گویند چون سینه در میان میت احتمال
تحریف نیز هست بهر حال در فارسی بمعنی باز کی مذکور مستعمل است اما اینکه آن
و خشران سازند مشعوب است کنی و در سال یک بند تره و غیره لیکن این سهو است
چرا که خانه سابق مرادف پولاد گفته و این مخصوص از گاه و غیره است و تحقیق آنست
که یک دسته کنایه بقولادت و چند چهره بین هم بسته شل بر کنایه تباهی و ضعیف کاخذ بهم
آورد و را گویند و خانه حقیقت بمعنی مزروع ویرم زد که دسته نبشته کاخی ناقوس
سر بر دو یکی بنام خنده و کدی بضم و در ساله کاخذ و غیره باید بداند که افعال سجا
در هند و روسها کنند با فر لیکن تحقیق آنست که باور میدان بدو پرست و بادوک
منتهی رایج و کاخذ نیز همین معنی و تغایر درین هر دو به ثبوت نرسیده اند جانوران
نزدیک علیوا که سر در خود داشت کید الحاف فارس بیار سیده و دال چون هم
بسته نزد یک اند غالب کنار تو محقق باشند و آنچه بعضی بمعنی علیوا ز گفته اند و لفظ
کیدى را بدل منسوب و البته اند اصلی اند و چنانکه در سراج اللغة نوشته ام که کیدی
در ده است که انگشتان را زیر بغل شخصی کرده متحرک سازند تا آن مرد بخنده در افتد
و آن نه و علی نیز خوانند مخلوط بفتح تک فارسیه و سکون خای مخجه و لام به اول

در باب چهارم در میان ابریشم آن در جهان پنبه باشد و اهل ایران حاله آنرا که موت بمم خوانند
و سبب این در دفتر دوم در باب اولی لغت مرقوم است و حیثیت بنام و یای مجهول و سین
مجهول چنانکه بعضی گفته اند لیکن اغلب که حیثیت بنام باشد گفته که از پنبه و ابریشم بافتند
و حیثیت بنام از آن ماحوذ است که بر روی پرده سفید مثل مانند که عنکبوت سازد و در و این
شماره ی و رای مهمل به وزن سبوا ملذذ لفظ کرده که بعضی عنکبوت است چنانکه ظاهر میشود
که عنکبوت است مثل جولانند برین تقدیر مجاز باشد که اس آینه خورند از حبس طعام هم دفعه
که امس خوانند و بتازی لقمه و نمک و نواله لقمه او و سیوم لفظ عربی است و در قاموس همین
شهره دارد و فارسی که اس است بفتح و در هندی که بر پس از توافق ساین باشد
در رساله طلب کردن بنام و زادی نویدین لیکن در کتب معتبره بمغنه نام و زاری و نحوه
نوشته اند و آن نیز که گران است کال اضطراب و عجز است در حالت بازخواست یا جواب
باز و آن یا شتم که در رساله آن باشد که چون یاران بهم صحبت دارند میوه یا شیرینی در میان
آرند و خورد و درین وقت با هم سخن گفتن شجره اول و بیای موحده زده لیکن کتب اصطلاح
اهل آرد و نوعی است و شیرینی که از کج و شکر سازند و بمغنه مصنف آورده نیست
و اگرک صحبت همان است که فارسی است و عبری نقل گویند بهم نون و بعضی بفتح آورده
و همین را صحیح پنداشته اند که در رساله جامه سطر سفت که غیر نام پوشند و اغنیا ضمیمه و آن
سازند با فقه بکسر و با موحده و فالیکن در کتب معتبره مشهور با فقه بدین معنی نیست و
اینکه در هندوستان بدین معنی ضلاحتی بنام و حای مهمل و نامی هندی بیای زده نویسنده غلط
یا شتم است پس و با آنور است و لفظ هندی که سنا سودن و سایندن است که شنیده
چون چنانکه زمین چسبان برود کشتان بفتح کاف و شین معجمه است و در رساله ششم
تقدیر بنام اطفال روند غزنین لیکن کشتان اعم است از شسته رفتن و خواسته و غلطی
رفتار درین معنی برانو و دست و سرین رفتن چنانکه اطفال روند و این غیر کشتان
است و طرفه آنکه بعد از این نوشته برین چسبان و کشته کنان رفتن بگویند بلام و
مجهول و خوف تازی بیا رسیده درین صورت با آنکه هر دو جا بمغنه جدا آورده و صحیح
بمغنه دوم است و لوکیدن بدست و زانو رفتن از ضعف و سستی و بعضی گویند رفتن
مثل کشتان اطفال برین تقدیر مرادف که پستی خواهد بود که رفتن اطفال است

در رساله جنسی را بنور و در چیزی فرو بردن سپوختن و سپوزیدن لیکن سپوختن و سپوزیدن
مشترک است و در فرو بردن و بر آوردن برور از اندام و در رساله سونخ آتیا
خوب بکافی مهله و زای عجم بای موحده لیکن خدب بدینچه در کتب مشهوره نیست اما
و در پاید چوب یکی لندک و درازد و دیگر خورده که اطفا بدان بازی کنند باین وضع که خوب
نبرد از بر زمین گذاهند و بچوب کلان خورده را زنند بطریقیکه بلند شود از زمین و در
خزمتی و بیکزنند و دور و درسته جیلک و چوک چوب و چالیک بجم فارسیه بیا رسیده و لام
گویند که این در رساله چیزی سرخ رنگ که اکثر نبود در شکام هولی بکار برند و جم بفتح
مهله و و او زده و میم تازی لیکن مضوق در قاموس است و وجه کل سرخ و جوم مع آن
و همین است در منتخب اللغة کلمه کونست را بدزدی مثل باد بخان که در زیر کلوی مردم
آوینان باشد مخ بفتح عجم تازی و سکون خا و جم و جیم فارسی و خجش این معجم مبتدیان
کلام پس ترکیه اندرون ضایع و تلخ شده باشد آبر زفت بضم زای معجم و رای مهله سئون
فا و فوقانی و اگر آب زفت بمخ آب مزیرفت باشد چنانکه سمانی گفته پس تعیم
آن مجاز باشد که اگر و اما در رساله در داشتن کلام اطفا بکشت و این در وقت لاغر
شده است و گویند زین عمل تازه سازد اطفال و در بفتح و ال و سکون عین و را بر
مهله و در شرح این عمل ممنوع است کافی الحدیث لا تعذبوا اولادکم بالدعرج لیکن در قاموس
است الدعرج ایضا و الشراذم جمع البجارج کتاب کلان معتبر است در لغت حدیث الدعرج
الصاوه الشرر جل و اخر حین معتد پس بعین مهله و تقهیف است و صحیح غنی معجم
است و عبارت صحیح حدیث حین لا تعذبوا اولادکم بالدعرج کافی جمع البجارج و فارسی
بنا گوش کردن اما بنا گوش کردن در وقت نازون بود پس احض باشد کلک در نسی
در کردن است انداخته بد و طرف از رخ بند جلوک بجم فارسی مضوق و فتح الدعرج
اما در رساله با هم آمیختن چنانکه پهلوانان با هم گشتن کینه گفتن بکاف و نسی
اما کینه مشهور بمعنی کد اختن است و ظاهر اجمار بمعنی بقی آمده که کوشنا و طعن کل
و تازی ضیق بنجای معجم و نون و قاف خنده کردن بنجای معجم و با و موحده و خفه کردن بنجای
آن رساله در رساله کرم چوب حواری سبک پس مهله بیا رسیده لیکن سبک بدین
در یک بوزن نیک بمعنی زردی گشت که حافت گشت است و نیز سبک در مخفف

مهرک است بمعنی کرم کندم خوار نه بمعنی کرم خوب خوار و کرم صواب خوار اگر دیو که است
که نشت پس غیر آنست و اگر همان کهن است پس اعم باشد از خوب خوار و کندم خوار و کندم
نیز گویند کندم و در جمله حلقه است در جمله که کندم در آن داخل کنند آنچه بفتح هزه و نون
زجه و جیم و کاف فارسی و کندم مذکور را گویند لیکن کهنندی بمعنی خوار و کندم
خطاست بلکه کهن را کهنندی گویند کندم و در سوره آنکه بتازی کهنیت گویند و کندم
گویند که کندم بدان مهمله در فارسی بمعنی کرم آورده و همچنین کندش بشین معنی پس
عالم توافق باشد و کهنیت در فارسی بمعنی عسج که در آب گوگرد در نموده خشک سازند
و آتش و چراغ بدان افزونند و در هندی و بلاد هندی گویند آورده و سندی در دفتر دوم
در سراج اللغة مرقوم است که در سوره سوره کلان کندم در آن شتر و فیل و غیره
بندند و آن و برای کهنیت و آن مهمله نیز گویند جرس بفتح جیم و رای و سین هر دو مهمله
و زنی بود است از در آیدن بفتح پس مفتوح الموحل باشد و نیز جرس و در اگر چه مشهور
است که یک است لیکن از کلام کابیر متغایر معلوم میشود چنانکه در سراج اللغة نوشته است
اینجا لیکم موی سر نداشته باشد و تازی اقرع خوانند بفتح هزه و سکون قاف و رای
هر دو مهمله کای بفتح کاف تازی و کاسه سر و کجل و نیز بفتح و قافی و زای مع کوا و کوا
و در از پس زاون زجه که از باد حادث شود حس بد نیخه در کتب معتبره نیست
نیز گویند در سوره رالات جک است و آن سنگی باشد مدور که بقوه دار و نای آتش
و دانی کنند و بیشتر از آهن و شیشه بود کثیف لیکن بشکلی بفتح در کتب معتبره جزئی
که نشت آن زور کلان هم رسد و تازی نیز و فارسی منجل بلام گویند و بجم بمعنی خوب
مانند و وضع خوب مستحذات است و در قدیم نبود کثیف منجا را بمعنی مذکور متعجل
بمعنی کوله موافق اول قول ابراهیم است و آن قابل اعتماد و کل نیست چنانکه تویس
نیز گویند که کولا سنگ رعد و لفظ رعد بمعنی خوب کلان چنانکه رعد اندازد گویند و
پس و چون مانند صحرایی که در زبان دارد و تازی ضیب بفتح ضاد معنی و تشدید باد و صحرای
خوانند و آن بذهب صلال است موسما بر هر دو سین مهمله و و معروف و رای
مهمله و یوا و معروف پس افکنده آدمی و بد نیخه در فارسی نیز آورده و سندی در
دفتر سراج اللغة نوشته است که مخفف آنست پس از عالم توافق باشد کهنیت

یابودن مرغ خان که از نس و خاشاک سازند آشیاء و بتازی و کفر و کاف و کافر
مطلب که در جانوریت از موش و کبوتر که خانه را سوراخ کند و شب با برآید و کبوتر
تواند از کشتن موش کوبد و از دمنی است که اکثر بخور عبادت میدهد و بتازی
مثل بزم و در خانه خشکجا و شین و غیره و بدینچه آورده و در جها کبیری بمغی اصل
نشدنی ابط گویند که در زمین صورت و در بغل و مقل تحریفی واقع شده گه در مشا
و بتازی و ترس باغری است و بزبان کیدانی اسو بود و چون بای فارسی مخصوص
و دوا و نه و یک بهم انداز غلطم توانم باشد که شال جانیکه اسپان بیند و بتازی و کوب
خوانند یا بیا به فارسی بابی و تحتانی و کافت فارسی و لفظ اصطبل که مخصوص اسپان
است لفظ شال است بمعنی مطلق مکان و در کبوتری و کبوتری و کبوتری و آن سیاهی
بهود باشند مثلاً به بانه جو که در میان دندان اسپان و شتر آن و غیره بود و جوانی
بدان شاخته شود و نه بجم تازی و دال و نه و نون و کبوتری است با وید و کبوتر
فقیر آرزو گوید و در قاصد کبوتری است و کبوتری و کبوتری و کبوتری و کبوتری
و جمع الجمع در کبوتری است و در کبوتری و کبوتری و کبوتری و کبوتری و کبوتری
قوا قاصد کبوتری است برین تقدیر که اعم باشد چه در دوز و کبوتری و کبوتری و کبوتری
و فتح نون بمعنی با وید است و بر تقدیر دوم نیز کبوتری و کبوتری و کبوتری و کبوتری
جمع است که در رساله برزانو نشستن و صاحب این محاسبه اجماع خوانند لیکن
کوزی پانصد شتر را گویند که هنگام نشستن برزانوی آبنده تا ایستاده نشود و چای نه و
و بحرایی مقل کبوتری و قاف بوزن خزان خوانند و بندی صحیح حالت مذکور سه
است و متعدی آن بهسانا اگر چه بر آدم و دیگر حیوانات نیز اطلاق آن آمده و در
فارسی خوانانند و در عربی اناخه کبوتری و نون و خا و موش و در کبوتری و نون
بجم و ثانی شده است چون مردان و مروج و در قاصد کبوتری و کبوتری و کبوتری
و آن که بر دم چتری بیارند و بر سر هم ریزند و ضیافت کنند و بعضی گویند این
عمل اطفال است و در رشیدیت که بحرایی این را توزیع خوانند لیکن توزیع در قاصد
و جمع البحار بمعنی تفریق و تقسیم است و صاحب کتاب رز کبوتری و کبوتری و کبوتری
و مخرج آورده و این محل تعجب است و نیزه کبوتری و نیزه کبوتری و نیزه کبوتری

نشد و در بازینا خانه آمد و رفت کنند مهربان در رساله چندی در آن غله و اشغال
بر کرده بر مرکب بار کنند و بتازی عدل یکسر اول خوانند یکسج عدل و اقاموس انچه است
بنداقیست تنگ بار کنند و در کفر الملقه تنگ بار آورده و ظاهر او عرب و ولایت
تنگ که بر مرکب بار کنند و و تنگ باشد که بهم بسنه مار میگرد و باشند چنانکه در بند و تنگ
نیز بعضی جاها چنین باشد و اکثر یکی بود که در طرف آن چهر را پز کرده بار کنند و در
صورت کوه و عدل یکی نباشد و اینکه در کسر میخ تنگ آورده چنانکه گذشت مراد
از آن نیز نصف بارت است لهذا در منتخب گفته یکطرف مادر که بفارسیست تنگ که میزند
چند است که از ابریشم و ریشم سازند و آنست جنگ شیان است و غزله حان طبله
از سر و خندان رانند غلغله و غله تنگ بر دو بغا و دوم نیری است تختانی و بلجیان
بفتح بای فارسی و سکون دهم و غای میجر و نیم نیز گویند که فنی در رساله کرسی که در
ارتاق و امتد و ترک به حال مهمل و رای فارسی زده را در اصل میخ آبله است که در
رفتن راه یا کردن کاری بدست و پیا فند و بجا ز که مدکور را گویند و قید تا فتن چنانکه
آورده بجات و آنچه صاحب کشف الملقات کلمه کسر میخ میخ آن گفته نیز خط است چنانکه
چین و تنگ جامه کستردنی و پوشیدنی است که نصف کردن دور شود و کونا و در رساله
عروس نجانه شوهر زفاف یکسر یکین کونا سیست مقرر شود که بعد از کتانی چه
چند کام بگذرد و عروس ببلوغ یا نرود یک ببلوغ برسد و از آنجا که شوهر فرستند و این
از آنجاست که امینها اطفال او رسن کم کتانی کنند و دختر را زبانه بانه سال کتانی
کردن کتانی عظیم دانند و ورین منادی کنند و اما و سایه و اکثر رسوم کتانی بعل
چهره بیکر میدهند و این قسم و در ملک و یکم رسوم نیست و زفاف آوردن
چند است نجانه یا فرستادن آن بهر حال کونا و زفاف یکی نیست که در چندی
بانه بسازند و بر کاسه و والد و تار که دارند و تار را رانند تا بمانند و
و چوب نواخته شود و خرک بفتح خا و رای مهمل و تنها خضر تنها که در طبله که بید و سب
فوق این را اسفلین ببلین گویند که در رساله چیریت که از آهس سازند
تعلیل و سواست و چوب میه آنت که در بند اکثر بکیان با خود دارند و گویند که نیز چوب کیان
نست و ولایت است خواه از آهس باشد خواه از چوب خواه از ابریشم کیان

درست خلوه و گردک یلم با سنگین که کوهکان بدان قار باز شد شش خنج به شش
مهر و ... و نون یکین یعنی شش شش خنج بوزن شش خنج که گمانی نوشته اند که بر آن سب
سازند بجهت قار و بعضی گردک کهن گفته اند غرض درین لفظ اختلاف است
و فارسی صحیح آن تشبیه به نوحایی و ششین معجم است بوزن کبیره و نیز کوبی خم و از آن
که در این طالع پر کنند ششین معجم بوزن کینه که بکبر و پیرایه که اکثر زبان در هر
بای کنند و هنگام رفتن آوازی در آن بر آید بنگار بفتح زای معجم و سکون نون و کاف
فارسی کوبی و در سال کیبایی که چو آن کم شیر را برای زیاده شدن شیر و بند خوک
هر و خرغنه است و خرچوک خرغنه که بر کالیشین بین و بزرگ بود و هر چند در سر و در
معجم کیبایی آورده که خورشش آن شیر زنان افلاک لیکن در هند وستان مرسوم
نیست که کوبی برای افزایش شیر زنان خورد و تعیین بود که بی خرچوک محل
نظر است و در بعضی از کتب طبیه کوبی کلوربان است و این نیز اعلی ندارد
خادی مشهور خشک بفتح خا و سین هر دو جمله و خشک بخا معجم نیز و بجا از آن
را نیز گویند که بصورت خشک ساخته در راه اعطایزند کهن و در سال دانه است
سرخ و سیاه رنگ که صرافان و بوزن بکا بهرند صبه خفیر آرزو کوبیده و جود این
دیر از اوزان است و در لفظ اختلاف بسیار است چنانکه در قاموس نوشته بهر
بودن کهنیکی در عرب محل تا مل است تلفظی برای آن موضوع باشد خضر بعد لفظ صبه
که معنی مطلق دانه است آردی در مقام اوزان هندی کهنیکی است و زبان اوزان
هند لفظ سرخ برای آن مقرر کرده اند و معلوم نیست که در فارسی بدینچه نیست
یا نیست و بعد تحقیق ظاهر شد که به معنی کهنیکی چشم فروس است یکم فارسی
معجم و آن دانه سرخ است که خال سیاه دارد و بعرای عین اولیک گویند که کشت خرو
ترجمه آنست چنانکه از باب فرنگ نوشته اند کول کول عمارتی که بر بله می تان
سازند و مشرف باشند بر منی یا راهی عام از آنکه مسقف بود یا و از باشد تنها
یا کلبه کاهی بود بر کنار بام نصب کنند بگوک بفتح بای فارسی و کاف تازی بود و
رسیده و کاف دوم نیز تازی و بعضی بگوک بلام نیز آورده و این ظاهر نیست
است و تا بگوک بوقانی و باء موحده بهاء و سیده و کاف تازی نه و بگوک

و یک چهارجه که زیر آن ستون نباشند و این مناسبت بمن گویست که در درگاه
و از حق بصورت آنچه که چون بشکافند از شکم آن جانور را ریزه برآیند البتة یقیناً نه
و سکون الام تحتانی و در رسیده و شجره آن را شجره البقی و جانوران ریزه که از شکم
الیه برآیند اساربع بالف و سین و را بر دو مهله و بی معروف و عین مهله خوانند
لیکن شجره البقی درخت پسته نالت و آن غیر درخت کولتر است و سبب اشتباه
آن است که از کولتر نیز اینست برمی آید و در قاموس است اساربع و دو و بیض حرار و
کیون فی اصل و بی و او معروف بطبی واحد المشرع و مبروح کولتر و در رساله آنجا از
درخت ترشح کند چکد و آنرا که شش نیز خوانند صغ یفتح صا و مهله و میم و عین میخ
لیکن قید ترشح بجا است زیرا که اکثر از شاخ و درختان برآید و بهمانجا بخور و گوشت و
از آب شست و در مثال آن که بهتر کی قوت بضم قاف گویند هفت بهمانجا بوزن
اینست در رساله نوشیدنی که بجهرا وقت زادن دهند زرقه بضم زای میخ و تشدید لیکن
در قاموس زرقه خوانند مرغ است بجهرا خود را در کشف اللغات زرقه بفتح پ و زرش دهند
بجه و زرش دهنده و بعضی میخ و روی که بچکان را دهنده گفته و در فارسی گان برده اند
و این خطاست که جمیع نوعی از طعام که اهل هند پزند و آن چنان است که میده را خورده
پهن نمایند پس و توانا سازند و میان شکر و قند پاره با و میوه ها و غیره پخته و در
هم پیوند کنند و نشکنند و آن سنبوسه و مطانی نیست چنانکه صاحب رساله گان برده
زیر که سنبوسه و درون آن کاهی بگوشت پر کنند بخلط کوجه که مخصوص هندوستان است
و طریقی که صاحب رساله از راه سهو مکرر کوجهها آورده نوشته که کلچ باشد بطرز سنبوسه
آن از قند و ملز با دم و حریس و امثال آن پر کنند کلمه بضم کاف فارسی و فتح لام
و بای موحده و حال آنکه کوجهها از قسم کلچ نیست مطلقاً چه کلچ به تپوز میزند
و غن بریان کنند بوجه صاف سچاک دار که حروب نیز گویند خلوص کوجهها
کیندر با شش مطلقاً در نیاید و بتنازی ابکم یفتح بزمه و سکون با و موحده نه در انگ
نیز گویند کنگ و کولها چون بسیار نزدیک اند اغلب از عام توافق باشد و بی
و در رساله زبوری که زنان در پای پوشند و بتنازی خلای گویند پاک بدین معنی لیکن
بدین معنی در کتب معتبره مشهوره نیست کونجنا آواز کردن نقاره و دهل و ابرو و شال

غریب و غریب نیرود شاید نانی مخفول اول باشد که بر بادون و در رسد فوجی از قوس
میم که دست یکدیگر گرفته بر قصد خروج بفتح فاف و نون زده و فتح را و میچ و جیم و این میچ میچ
ست چون چه ما بهم بند که بر قوی بدینچه شهرت گرفته فقیر کم زو کویتدای میچ میچ
ست بدست بند که بجای احکام آید چنانکه سابق تفصیل آن گذشت که ناری یک
از ولایت دیگر بدو ولایت دیگر و بان کوی منگوری دیگر آید چنانکه بگویند ناری
سرنک و بعضی گویند مودی که برز میرا دلن ملک توجیه نماید تا سر انجام نموده بدو
رسد لکن عبادی مشهور که بتازی جزایش بجم و رای مهمل ببار رسیده و شین میچ خوانند
از کس بفتح کاف تانازی و رای مهمل زده و کاف خلاصی بدانکه از کس محقق گردان
است و مشهور از گردان کاف و دوم فارسی است و نه فارسی و در میچ لفظ جزایش
گردان آورده و در زین معلوم میشود که کاف دوم نیز تاز است که خط کشیده و در رسد جز
مانند کس که کوی گداز رایسان سبازند برای بازی با طفل سر کللی بکاف فارسی نتوج
و کد لک لیکن بدقیق در کتاب مشهور نیست پسر شوی از زن و دیگر و پسر زن
از شوی و دیگر که پسر باشد پسند و اگر دختر باشد و خنده بکسر و در رسد نام مرضی که سندی
بگردد و بتازی و در بفتح و ال و تخفیف و او گویند سه کج لیکن در کتب طبیه و دارمیکه
سر اومی وقت به خاصن گردد و جهان با در چشم تیره نماید و آزا بندی تیور بفتح فوقانی
و بکون تختانی خوانند و در کج میچ که در شش سرست کید و جانوری در وقت مشغول و آل
و یکی ازین جدول میگویند که در بفتح و سکون ما و میم مفتوح و رای مهمل و این را بعضی
گفته اند که مشغول است که نوزده این نوشیر و آن بهم رسیده و این ظاهر از آنجسته باشد و عهد
نوشیر و آن نداین آفتند آبا و بود که کسی مشغول و اندیده بود و آلتا زده پیدا شدند و ظهور
چ میچ نداده و بعضی گویند امر جانور است شکافی از جنس باشد و شکره که در یک از شاه
سجوطی پیدا شده و این هم شاید بدینچه است که صید کرده در آن وقت شکره شده
و مشغول از زده و فوقانی بود و رسیده و رای مهمل نیز گویند کبر و در رسد لکل سره که اکثر
جوکیان و غیرم جانه بدان رنگ کند مغره بفتح نیم و سکون غلیظ مهمل میچ و رای مهمل
و در فارسی من است المغرة طلقی امر فقیر آرد و گوید و در بند و ستاره و دو قسم است
که خامه بدان رنگ کنند یکی کبر و است که مانیت لکل از می و می کللی است که هرگز گویند

[illegible]

یه المیزم افروزند باشد

بیت فروختن می آواز

در بخت نیزم فروختن است و همچنین خط

نیزم بخت نیزم فروختن گمانی اکثر وسیله از صوابیاد و او را خاکی کوبند و نیز آردند و غلظت

بسیار که کوبند و گاهی بر صورت آدمی که در زمین چینی رویه بر روی سیاه و جود

بار رسیده و حای مهله و بعضی مردم کیا گفته اند که یک شنبه روز که تاز

فاقه کوبند لشکری بفتح لام و سکون نون و کاف فارسی است و این توافق را بین

است و تفصیل این در سراج الفقه نوشته ام طبع در رساله قسمی از بوزینه

که رویش سیاه باشد قراه کبسر قاصد و در کتب الفقه و کشف اللغات فرد بمعنی

بخت مطلق بوزینه است و در منتخب فرو بوزینه که یکی نیز خوانند و همچنین صاحب

کبری را هم فرو گفته معلوم نیست که منصف لنگور که جانور است غیر جانور و بوزینه

در کتب آورده بدانکه از طرف نواح و کن از لنگور آید که جنبه اش بعد رخته بوزینه بلکه

آنج و تمام سیاه باشد و حای از خوابت نیست البته جانور درم بریدر یا برکنده

و عبری ابر کوبند کلمه بفتح کاف تا زای و لام زده و فوقانی مفتوح است و آلت تشا

که کلان باشد و در فارسی نیز بختیج آمده و در بعضی لنگه نیز کوبند کبسر اول و در

فارسی و عربی نامهای بسیار در این مورد و در شعر سوزنی اکثر از آن مشهور است

ناخن قصب و جبره و کالم جان کبر شمشیر و لوان عمر گفته چکندر است و در

در رساله نام قلعه است بسبت مشرق کنند زهره و کاف فارسی و زایا عجمی و سکون

قول هندوان که مکان مغرب است بسبت دکن است که جنوب باشد و آن نیز در

در استوار که شب روز در آن همیشه برابر باشند و کنند ز در چهار کیمیری

نام که بنکرده ضحاک و در نترتبه القلوب و نام موضوعی است در مدور

مشرق که تباری قبه الارض خوانند و در بنکاهه بریان است و در اینجا

برای بخت کنند نیز کوبند و تحقیق آن است در سراج الفقه مرقوم است باید

کن بخت گفتن و اندر ای چکوت خوانند که در امضای مشرق است و شیخ بوز

و در لغت ده هم از دفتر سیوم اکبر نامه میگوید که هندوان متصل در پای شود و خط

استوار بر چهار طرف

حجم و ...

بندی بدوشن از کنگ در ...

زده و کاف تندی با ...

و جسم ...

و فقیر آرزو گوید چگونه ...

و در آن ...

لیس ...

و جسم ...

برای ...

و مگر ...

حالم ...

بکرم ...

تا ...

نه پس ...

تحتانی ...

غلطیدن ...

ببخش ...

احتمال ...

کوچک ...

فاری ...

بشبه ...

مروفت ...

در ...

موصوفه ...

ذاریت

رساله مظلومه امیر و بر علیه اراسته معلوم میشود. بقیه آن که ماکور
مطالع عمارت و بعضی که مصنف آورده شد بی کذب و آن عمارتی است خبر
دور که ممکن جویند باشند و اکثر بر محرق زنی که همراه شوهر مرده خود سوخته باشد
سازند و از این خبر جوینان و شناسیان است آن را سوده خوانند و ستودان
مخصوص که آن و مجوسین است ماکور برادر که بناری خاله کویند تخائی بنویسند
و غین معجم و بقای ترکی و زبان اکثر اهل توران و فارسیه مستعمل آن خالو است
معجم برادر ماکور اگر چه در اهل عربی خال است لیکن فارسیان در آخر آن دو و زیاده
کرده اند چنانکه در سنده و سنان خالو شود خاله را کویند ماکور در ساله نان تنگ که تازی
شمید کویند لوانش نفع دلم و و اول لیکن در قاموس سمید بمعجم جواربی است و جواربی
در کتب اللغه مان میده است و لوانش در کتب معتبره بمعجم نان تنگ است مطلقا
پس هر دو اعم باشند و سمرکین برهم نشست برای کوچک که سمرکین بکاف ماکور
در آبی میده بلف کشیده و سین میده لیکن در قاموس است اگر پس بلف کشیده
و المبول اللغه بعضه علی بعض بمعجم لیشک و بول هم آینه بود غیر مانند که مذکور
شد ماکور و وائی است اتفاق و نامسرزن خالو بن زبان بعضی اهل هند و وائی است
قنقه بر و قاف که از این رساله ماکور در ساله چانه مطلقا خواهد چرب که چانه
است خواه که گنیم زمین و جامه و غیره چانه آن چانه خواهد کشیده که چانه خلد بود
خواه تنگ که چانه ساعت است که بکاف فارسی و را میده بیار سیده مولف
کویند لیکن اطلاق باب هر چانه ساعت مسموع نیست بدانکه که بی بمعجم چانه ساعت
چانه بندی نیز آمده و این دو صورت دارد یکی اگر آنچه در هندی و فارسی آمده یکی
در عام توافق و تفاوت عموم و خصوص آن باشد مثل لفظ چمن چنانکه درخت و
چمن که چانه مذکور را از آن کهری خوانند که کهری حصه سیم است از روز و
چمن در یافت شود و این از عالم توغی اتفاق باشد مثل چاره که در فارسی
نصف چاروب است و در هندی ماکور از چاره و بمعجم زر فتنه بدست است
تعالی ماکور را بی است میان موبای سمر آومی فرق بفتح فاء و اینکه در فارسی
فرق سمر را کویند مراد همان خط است که در وسط سمر واقع است و عمارت بمعجم

نموده به نظیری به سبب فرق تا بقدم هر یکی که رسیده و امن و دل
در این حالت و اینکه به سبب سحر و فرق تعطف واقع شده است
سخری بده که غار - سحر و فرق را بدو آورد و خطا است در آنچه که عطف
درست نیست من حیث الحاد و آنکه اکثر فرق به سبب سحر است
اما جمع الصواب بدانکه در ملک و فرق این قدر تفاوت است که فرق به سبب
مد کور است خواه موی سترده باشد خواه نباشد و ملک در راه مذکور در کتاب
نکاح به سبب موی سترده ملک اصطلاح زمان شده که اکثر اینها موی سترده اند
نسبت به روان ملک بفتح نون خواهد گشت که با سبب خواه بعضی خواه غیر آن
و با اصطلاح جوهر این ملک نهضت است و این با سبب است یا که بتجانی بالفت
کنشده و فتح کاف تازی و نون زده و دال خوانند ملک در رساله پیرایه زبان
است که نون بکاف تازی مخ میانی سر است چنانکه در کسر اللغة است و بکاف
فارسی به سبب تازی که با و نشانان قدیم از بالای سر خود می آویختند چنانکه در کتاب
معتبره فارسی است و این صورت نزدیک باشد پس بهل که آن هم از زبور
زبان است و آن را بر سر خیزد خلاف ملک نیکاکه بر پیشانی بود بدانکه کزن فارسی
همای است که در عربی فایه شاول حقیقت است و دوم مجاز و خلیج و فارسیان
حافظ تازی را کاف فارسی خوانند چنانکه لفظ کت است که در عربی بکاف تازی
به سبب بوی خوشی و این است و فارسیان بکاف فارسی به سبب بوی استعمال
کنند بدانکه در رساله اسب که راه نداشته باشد و قطره آرد و سبک شیر
آرد و گوید تحقیق سبک در سراج اللغة معقل نوشتام و آن به سبب بهار
نه بهار که عبارت از سوم تابانند و تمام از باب لغت فارسی همین نوشته
اند و حال به تحقیق پیوسته که سبک لفظ عربی است به سبب ضعیف کافی آن آید
برین بعد از اطلاق از عالم اطلاق معنی است بر فاعل پس به سبب بهار و نهاده
بلکه به سبب که بهندی میبایست خوانند معنای بهوش از شراب است
و سبب سبکی که در کلاه که از سر کوه غلغل غلغل میبایست و دفع دشمن قذره
بسر فایه نون زده و دال مهله بایر رسیده و دای مهله متاسف و رساله شخصی

که او با احتیاج

که اورا احتیاج بود بسیار از این سخن بجا و صمد
 بوا بونته در صورت غیر متناهی با نسی با ما خا
 عون انعام و دست خود بدین که بنده را بدان نذرت که نذر کن بکسر کاف تازه در این حدیث
 شریف چه نوشته در سال او نذری بزرگ شکم خم المکره شک در حرف غیر نم است مثلاً اکثر سنده
 سنده بر طو لالی گویند و رسم را بهندی گوئی گویند و تازه در لفظ سنده یون خوانند مثلاً تشدید
 کاف در سال نذری که از ششم و ابر ششم و بر کسر آن موه نصب کنند بر سر بکر الکره دوم
 الکره اندازند تا بر میان بندند و تکبید لفتح فوقانی و کاف تازی زده و بهای موحده و نون زده لیکن متکا
 بر ششم و ابر ششم ندارد و از جیم مثل مغار و غیره بسیارند و در اصل متکا ان تکمه و مبره است لهذا
 زاین غلط اهل بد است و لفظ صحیح ان متکا بضم میم و تشدید کاف بمعنی خبر تکبید و اوده شده نه تکبید زاده
 بدان بنشینند در سال غله است مانند شش یعنی کرد و باشد و تازی کرسند گویند متکا ششم
 میم و فتح شین چه نون زده لیکن از قاموس نام درخت دانند که معلوم میشود اما اطلاق دانند
 در درخت و بر فلکس بسیار است مثلاً در سال نالی که در و غن بریان کنند جبر دک بضم جیم عربی
 لیکن در اکثر نسخ بضم فارسی است و بعضی از این نسخ مطلق نان گفته اند و بعضی نان زره زره
 که بجهت است که سازند و در برامی نالی که در ته انبان که از در جهت نوشته به بمعنی گفته خطا
 باشد عجیب در سال جو یکم بدان جامه را سبز رنگ کنند و بعضی گویند صمغ است لقمه ما و خود
 وفات و این خطا است جبر که محبیه بیج نانی است که بکار دو او رنگ برود و بدو بعربی
 و بضم خوب درخت که نالی است که برگ مثل برگ بادام بود چنانکه نوشته اند و صاحب کشف الغنه
 گویند که از اهل مذهب گویند و این نیز صحیح نیست زبان آنها نیست که فارسی و عربی گویند و زبان
 به تلفظ آن خوب نکرد و لفظ صحیح ان تنک است و تنک هم دیر نایزه در عهدی برود و زبان آن
 به نطق و رنگ محبیه قراری و دیر با بود و به نطق بر روی یکی نیست و عجیب است صاحب نسخ در هر
 نسخه کرده باری جبر بر هم بسته که بر این خبر نگاه دارند و کای برای تاک و باره دیگر
 من که و و غیره سازند بر هم بفتح با و موحده و زاده و ان را دار است که بچند در فارسی
 و دار است اکثر برای باره با و درخت تاک و مخصر در سال زینیم را بدان بسیارند
 که در خزانه رسانند که بکسر کاف و سکون با و با موحده میکن در لفظ بسیار اختلاف است
 که بمعنی زاده بر ناض و در دهقان و مخصر دار و صراف و سمار گفته اند و تحقیق آن است

دت با زبان
 زن بر خط و غیره اثر اب
 کاف
 شریف
 سنده
 کاف
 الکره
 ششم
 لیکن
 عربی
 زره
 خطا
 زبان
 نطق
 نسخه
 فارسی
 بسیارند
 اختلاف
 تحقیق

میرزا باطنی
و غیر مخصوص در کتب
بان کشنده گشته باشد عبارت است از دمایا و غیره
زلفا محض در بابت میوه
در دار باشد و کار مردم که این جهت بود و در اصول بسیار با و این شهر و غیره
بدست میار و کتب مشهوره
ست و مستحق در سبب نیز پس آوردن در این لغات این رساله بجا است و سوری در
رساله نوعی از ریش آورده که در دروغن بریان کرده مثل هرگز به بی شکر بر ندهد و بختی نام و
سکون خاوشن معجزه اما گشته بدست در کتب مشهوره نیست و در رساله جراحت و دوش
اسب مثل بقیم و لون زده و فتح با موصوفه مولوی فرید در رساله و دروی مثل بر رشت ریش
لیکن در کتب لغت مثل دارد و معنی کیا است که جهت شدن جراحتها و زخم با و باره است حال
کنند و بعضی گویند در کتب طبیه مثل تنها بدست میار و بختی معجزه دارد و ذکر کرده باشد مجاز خواهد
و میرزا که مثل معجزه جراحت باشد لفظ ریش در معنی مولوی زاده می شود و در رساله عام
کردن لغاره جنانکه گویند لغاره عام کشید لیکن در اصل معنی مطلق جراحت است و بختی جرم و بخت
نکرده خصوصاً در عام کردن بختی جرم خام هر چیزی چنانکه مستعمل است خصوصیت ترقیات
و در رایت نوعی از تعذیب است که آدمی را در جرم خام میکشند و آن را در خام گرفتن میگویند
نیز ریشی است که از پوست که از پوست ساند برای دفع مضرت برف در میان در
رساله آوندی سر کشاده که اچار و مری و دان نکا دارند و شبوبایی فارسی و شبوبی
بوا و رسیده لیکن شبوبی در کتب مشهوره نیست و در نسخه از رساله مذکور است که
آن را جیره بضم ج و سکون نون و بای موصوفه گویند اما جیره غیر مرتبان است چه جیره
بختی جرم کوچک است در صورت شبوبی باشد که او نیز دیک است بختی جرم و نام که
دوایی که بوی خوش دارد در غایت تلخی متا بضم میم و سکون سین مهند و فو تا
اما پیش از این چنین نبوت نرسیده مرگشت و در رساله و مدفن کبران و جای سوسا
و خمه بدال مهند و بختی لیکن این سهولت چرا که مدفن کبران را مرگشت بخوانند و اگر
مردار از کبران مهند و ان و البته پس مدفن اینها را نیز مرگشت گویند و نیز در خمه مدفن
کبران و بختی است و مرگشت محرق مهند و ان باشد و رایجی نقلی غریب بود آنگاه که میفرماید

۱۰۰۰

[illegible]

三

شکسته و مشکو له هر سه لغت می و مشکو له مبطل مشکو له که و او بین او مانده است
 نسبت است . تا از عالم فانی و خازن و مشکو له تصغیر مشکو له هر حال برای مشکو له
 در هندی بهم نرسد و نیز مشکو له یعنی بستن و در است بر است
 اما به خط در کتب عربی . تا کسی یافت نمیشود و معطله در رساله او در بیان
 در زنگار اسلحه زودانید و بتاری مصطله خوانند و بهند همین شرط مطلقا و این تخفیف
 بزوا واج بعضی بنزدانیده در غ که عبارت است از دو رکعت و در غ تخفیف بزوا شده
 و لفظ هندی ظاهر سهوا القلم است معطله در رساله ملک رومی است باین لیکن مصطله
 لفظ هندی نیست که برای آن مرادف بهرسانیده بنویسد و بلکه هندی نیست لفظ
 آن در ذیل لفظ هندی بجای است مگر جانوری مشهور که بتاری عنکبوت خوانند و در
 رساله دیو یا گفته و صحیح است که دیو یا عنکبوت کلان است و لفظ صحیح آن کارینه بکاف
 نازی و زانی غمی بیا رسیده و نون مطلق عنکبوت باشد و بعضی دیو یا بکر است
 تخمائی که با آن اگر ناربهر باشد تا عنکبوت و اگر مثل بوده باشد سفید لقب
 و قضی پنج قو قانی سکون فا و در دوم نون بیا رسیده مگر بی رستنی است
 که یازی عنب الثعلب و در فارسی سک انکو خوانند و در پنج و سکون و او
 و غ برای مهله و نون زوه و جیم نازی مکنس و غ غ تازه که از جغرات بر آید و بر
 آتش نگذاشته و مسکه نیز خوانند زده بضم زاء معجم و سکون بای موحده و در آن مهله
 هو را مورچه در از پای تیز رو و مجروف بضم عین مهله و جیم زوه و رای بوا و رسیده
 و در فارسی در سوار بین مهله گویند و سندان در و فقر دوم سراج اللغه معطله
 است مکه مشتبه که بر دمان و دندان یا جای دیگر که زنده بتاری و کز بفتح و او
 و سکون کاف و نازی معجم خوانند او ریوزن شور مگر در رساله سندان
 از پای که جوانان و کشته گیران بیکد است بردارند و آن سنگ برداشتن را برین
 گویند ربیع برای میانه و بای موحده بیا رسیده و عین مهله لیکن آنچه متعارف
 است فکره رچو پی باشد کران یاد و چوب که بیکد است یاد و در است برداشتن را
 سرگردانند و ربیع معجم سنگ زور و است و در هندی آن حال گویند و آن لفظ

[illegible]

شک بیاورند و بر میان آید ستون قبضه دوزخی لقب است برای شقی تیر انداز پس
 بر است پس قبضه بگیرند بدست راست سر دیگر آن را بسمان را بکشاکش آورند در
 لشکر و تحقیق آن است که بجز لفظ عربی است و نه با این سبب آن حکم بین وضع
 مرسوم هندیان میبود السعالم کرده اند و شیرازی جمل بلام گویند و سانسپ گویند
 که در مار حاصل شود و واضح تر بر مار است مار جره حکم دختری یازنی که در او استگاری
 نموده باشند و هنوز لکاح شیر مرغ بمان نمانده باشد دست سوزده بر او و میان مهند برود
 و در او معجون پخت روده نموده تا در رساله سامیه که در ایام سورت دمالی بر رسم و
 انمن میند و اگر او را بآز قبه سا پوشش بیاورند سر لیکن میند با مرسوم هندیان است
 غیر سواکن بیجا است و هندوان آن طرف و آن چوبی چند باشند که مالای آن بر یک درختان
 خصوصاً بر یک درخت آن میند و غریباً از برک گاه سازند و بکاه میند و قبه که نوعی از
 انمن ولایت است به میند نظیر مکرنا سید نهائش نزدیک هم است و نیز میند با مکرنا
 کندی است و قبه و سا پوش مخصوص شادی مذکور نیست و نیز سا پوش که مخفی است
 پوش است به معنای ساینان است چنانکه از کتب لغت مستفاد میشود و بعد از تحقیق
 به نیت رسیده که سابق در عهد قدیم مرسوم ایران بود و در عروسی تا قبه می بستند
 در اسیر آنها و در یاهین دیگر و آن را خوراه بخا و دوا و محد و دوا و بجم میگویند
 میند در رساله سرو دیوار ملکین بیاورنده مکرور و لام زده و کلمه ای لیکن
 میند سری سرو دیوار ساخته بوضع مخصوص نه مطلق سرو دیوار میند است و در رساله
 فوطه که بنام سید استار میند و بر خود کرکان دوازده گویند چندی درفش بکسر و آن و فتح
 مهمله و فای زده لیکن تحقیق آن است که درفش بجمع پاره سه کونست که بر
 علم میند و آنچه بعضی مذاب نوشته اند و در سند آن تا مل است چنانکه در سراج
 مرتیم است میند و در رساله شاملی بضم میم و این غلط است بدو وجه اول آن که
 شامل بضم خاست نه میم دوم آنکه شامل غلط است که هندی از هر کونیند چنانکه کشف
 اللغات و غیره است در رساله دانه سیاه رنگ از خشنی اس کلانتر که در بهنگام
 پاک کردن کندم بر آید و دور کنند و بعضی کعبه بضم کاف و عین مهمله و بای موده
 کونیند کعبه کندم لیکن در قاموس است الکعبه بضم تین مآثر فی من الطعام و الملکی

پس هم در دست گرفته بدین فوقانی خوشه غله است فروخته باشد و بعد از پاک کردن
 غله باریک گویند چنانکه در سری است مندر و در سله افاده و آنرا مانند که در خارج شکل
 بر آن است و در آن سر بر سر نهاده و طرف رشته باشند آن را امام و مغری گویند
 سر اگر چه در طافارسی است لیکن معلوم نیست که اسطبل کجاست و بهندی
 تسبیح را مال و در مغرور را میریم و بیای مجبور و رای مهمل گویند و مهره است زوده
 بفتح ظن را و معجم و سکوی و او در رای مهمل و در رساله تاجی که هند و امام در کاغذ
 کلهها تراشیده بر سر عروس نه کام کتخانی میزند باک بفتح بای موحده و سپین مهمل
 نین سهولت زیرا که سابق مصنف باک را مرادف سهرا گفته و در اینجا مرادف
 مورد گفته و تحقیق آنست که سهرا جبریت که از کل تقایش با سکه و مرادید
 سازند و بر سر و ماد و عروس بنهند و مورد چیز دیگر است که بر سر گذاشتند و تفصیل
 آن در لفظ سهرا گذشت و نیز بسن مورد بر سر عروس هرگز سوم هند و ستانیت
 و این عجب است از آن مصنف که با بنده مر ضیک در چشم پیدا شود و آدمی را نایب کند
 نغز با الله منها آب مرورید و این بعینه ترجمه آن است و سندی در دفتر دوم
 نسراج اللغة نوشته ام موثقه موی ریت لب و دراز باشد خواه خود و نغز
 شاریک گویند بر و ت و در رساله چوبیکه و قاتان و کاوژان جامع را بدان
 گویند شایسته محصاج گویند کندک الکاف تازی لیکن محصاج بعد از مهمل در کتب
 نیست هیچ بدون الف و قافوس یعنی چیزیکه آتش را بدان چنانین و نیز کنند
 در کتب معتبره فارسی بمعنی نان ریزه است و در رساله کیا هیرا از آن جادو
 سازند و ریسمان نیز گویند کج الکاف تازی مضموم و فاد معجم زده و جم و این
 مشهور است چرا که سابق کج مرادف کاند که نوعی از گاه است نوشته و خلاصه
 از معجم فار و ب سازند و نه از کاند و این خیلی محل تعجب است سندی در رساله
 دشته هر بر مثل دشته کارد و و خنجر و تیغ و اشان آن عموما و دشته نذاف خصوصاً
 مشته بضمیم و سکون شین معجم و فوقانی و این خطا است چرا که در بندهستان
 دشته کارد و دانه مونه نخوانند و ظاهر از لفظ مشته اشتباه افتاده که در هر دو دشته را
 گویند و نیز دشته نذاف را مشهیا گویند نه مونه و نیز مونه بمعنی مشته است و در

و جادو

[illegible]

و کما تفرغ و نون زده و جم و محاله کنده و بن بفتح کاف فارسی خوانند بخر بفتح با و م و حده و
 خا و سجم و رای مهله و نوا و رختی که اوایل ببار کلمات از جهت نیمه شده و نیز و و بنایند
 شیرین بود لیکن بوی بد دارد و درد سسر آرد و مردم بد خشک و رای خورد و قوت است
 سازند و این در اکثر انواع هندوستان است و در ایام بر شکل انحراف و آنرا مکلوند
 خوانند بکسر کاف فارسی و هم و و و مجهول کل چکان بکسر کاف فارسی و کاف تانیا
 چنانکه در برهان آورده اگر چه پیش مولف قول صاحب برهان قابل اعتماد کلی نیست
 و در بعضی از نسخ رساله و میدکی دندان از جوشش کرمان و غیره سلاق بضم سین معطی
 لیکن سلاق اعم است که بمعنی جوشش دندان و بن دندان و جوشش اعضا و نیز بمعنی جوشش
 که جوشم ظاهر شود و پلک را غلیظ کند و مژگان بریزد و دانه که در بنج زبان پیدا شود آمد
 پس صحیح بدینچه نبوده مان است که کافی الکتب الطیبه میان و در رساله خلاف تیغ و غیر
 نیام و تباری قراب بکسر کاف لیکن میان قلب نیام است یا بر عکس از عالم در یوزه
 و از د و نیز و چون تیغ در میان آن باشد شهرت گرفته میلند و رساله بمعنی چکر و بون
 نفع رای مهله و تحتانی زده و نیم بوزن و شوقن نیز بدینچه آمده لیکن رین شلید بیای
 معروف بوز و لفظ مرکب باشد از ریم بمعنی چکر و نون نسبت و همچنین شوخن مرکب است
 او شوخ به معنی چکر و کن که لفظ نسبت است و مخفف کین و میل بیای مجهول حد رساله
 مجعی که از هر جنس در آن باشند ابا باشد بضم الف و بای موحده و شین معجم لیکن لفظ
 ابا باشد بمعنی مذکر مخصوص صاحب جهانگیری است و به ثبوت نرسیده چنانکه در سراج
 نوشته ام و نیز میل مخصوص مجمع فقر است در زبان نگاه خواها از مسلمانان باشد خواه از
 هند و مید و در رساله ماور که اینکس زاوه او نباشد ماریزه بعضی ماریزه بمعنی دانه
 گفته اند لیکن ظاهر آن است که مید و مخفف مادر است که الف را از اماه ماکر
 پس لفظ فارسی است که در هندی مستعمل شده و لفظ هندی مشهور بدینچه سوتی
 معجم است و نوک که تباری ضفیع خوانند جعجم فارسی و سکون معجم و رای معجم
 سیند و در رساله دینه سوزن که بمعنی بنهار کونید قوج بضم و جم فارسی لیکن بنهار لفظ
 فارسی است بمعنی بنری که پیش رو کند باشند و آنرا اجرا نیز کونید چنانکه در کتاب معتبره
 و بمعنی سیند ماکه کوسفند سوزن را نیز کونید معلوم نیست که از کجا آورده و اینکه عربی

نه نیز خطا است و در قاموس است نه از خبری که بر همینیه اوزنند میند و بلندی اظهار
گفتند که در آن آمد و نگذاشت یا برای محافظت بود و در بفتح میم و سکون لام مهمل
و راه تیره بله ای بصر یا فارسی و سکون لام و واو الف کشیده و نون و بلدان بجز
در بعضی کتب به خوشبوی که از جانوریکه شکل گرفته بود حاصل شود و از باد بفتح زای معجم
و بای موصوفه بالف کشیده و دال مهمل و بعضی ز با به معنی گرفته اند کور نوشته اند لیکن
بصحت نه پیوسته میماند سرکین شتر و کوه سفند و غیره و بتا زنی بعیر بای موصوفه
و سکون عین مهمل بشک کبیر یا فارسی و شین معجم شین در رساله تیره ایست
که دانه آنرا بر روی دفع باد خوردند شهادت کبیر شین معجم و سکون میم و لام بسیار رسیده و
خوقانی را به سره ری گوید که در اکثر نسخ چنین است و واضح آنست که سلبید کل ثوری است
و شنبید به و ن لام که طلبه یا شنبه غیر آنست و تحقیق آنست که شنبید مشترک است
بطلبه که بهندی چنین خوانند و کل دیگر که خوشبوی بود مثل نه اما در رساله شوخ بن ناخن
در فتح بصر زای مهمل و فا و عین معجم لیکن در قاموس است رفع بفتح جرک ناخن یا جرک
بغل و پنج ران و غیره هر جائیکه بنده اعضا بود و جرک در آن جمع بود و در بعضی کتب
مشهور جوزقی بجم و زای معجم است و سبب اللفظ آنست که گوشت سر پنی ماران بجم
بالف کشیده و و زای مهمل و نون و این موافق کثر اللفظ است لیکن در قاموس
الامالی اللف او طرزه او بالان منه درین صورت مشکوک ناک کی جر و رساله
بن پنی عربین و کبیر عین و سکون رای مهمل و نون تحتانی در میان لکن در قاموس
العربی اللف کله او مامهلت من غلظه ناک کی جر و رساله اند بون پنی خیشوم
نجا و معجم و تحتانی زده و شین معجم بوا فر رسیده و میم لیکن در منتخب اللفه خیشوم
بنع پنی گفته و همچنین از قاموس مستفاد میشود درین صورت ناک کی جر باشد
که لغز عربین گفته ناک کی دو یک دور پنی اسبهران پهنه مفتوحه و سکون عین
مهمل و نای و رای مهمل لیکن در قاموس اسبهران پنی و ذکر و دورک که پنی در آن
باشند و دورک پنی و دورک چشم و دورک از خصیتین ناک کی جر باشد
و یوا اند بان پنی و تیرا بوا و فوقانی بسیار رسیده و رای مهمل نای و رساله آنکه
بعضی و رک خوانند عرق کبیر عین مهمل و رای مهمل زده و قاف فارسی لیکن تیره

در اصل هندی بمعنی رک بت و نمیشد در عربی جنبیدن رک چنانکه در منتخب آمده
 است و بمجاز بمعنی رک مسافر کجایی اطلاق استعمال کنند و رک مذکور را شمریان خوانند
 یکسر شین معجزه که متصل است بدل و رک اعم است که بر و ری و لغو و دانی مهله بسیار است
 که ترک متصل بهت بکرات اطلاق کنند و همچنین عرق پس یکی باشد تا در
 کشتیدن چهار که خطرات چهار را که از آن چهار ضرر رسد و نظر دارد و را موز لیکن
 نا خدا و اصل بمعنی صاحب و مالک گشته است چه مرکب است از نا و بمعنی گشته و خدا
 بمعنی صاحب و در هندی صاحب را نیز نا گویند پس اعم عالم توافق باشد و بمعنی
 که مصنف نوشته بود و معلم گویند و اگر کاهی آمده مجاز است و را موز بمعنی گشته بان
 و نا خدا که چه موافق اکثر اهل لغت است لیکن خطای فاحش است و بسبب تشابه آن
 است که شیخ افزری گفته است تن چو گشته است اندرین دریای زهر و باد با شش فضل
 مهت را موز مرشد کمالی که برود و را سوی ساحل است از اینجا دریافت میشود
 که را موز نا خداست و حال آنکه را موز بمعنی مایی است لغایت دلیر و جنگجو و به آدمی پس
 و مردم با گشته همراه باشند و اگر مایان دیگر قصد کشتی عرق شود مردم را بکنار رسانند
 چنانکه شیخ مذکور گوید مایی مهت نام او را موز فی الرئیدی و را موز بعربی دریا
 آنکه حلاق گویند بجای مهله مزیں یکسر گمانی میشود و در بنار سیه موزانش فایده
 در هند و ستان حجام گویند اگر چه من حیث المجاز درست میشود و اما سندان یافت نشده
 نام در رساله دست افزازی که جولا سکان مانوده در آن انداخته جامه با قند و بنار
 منج یکسر نیم و نون زده و چم گویند ماکد فقیر آرزو گوید که مال مشترک است و در فارسی
 و هندی و آن در اصل بمعنی خیر خالی است لهذا بزنی نیز اطلاق آن آمده و اینکه بمعنی
 ریش قلم نیز آمده اگر چه خاموشی منکر است اما در کلام متاخران بسیار دیده شده و
 ظاهر اجماز است و نیز خال در رساله پوستی که با چم پیرون آید سلا بسین مهله و
 تشدید هم و این خطاست چرا که خال مثل مروده چریت و در آنکه از نا فایده باشد
 و پوست مذکور را جهلی خوانند و در رساله نظار سفالین که ذکر یزید و در آن باب
 رنگ کنند و نگاه دارند و مردم جامه نثویند مرکب یکسر چم و سکون را به مهله لیکن در منتخب
 و غیره مرکب نظری از رنگ باطل که جامه در آن نشوید ناسد آنی در دست که آینه و در هندی

و در انداختن در بینی نگاه دارند و سعط بضم میم و سکون سین مهله و عین و ط هر سه مهله
لیکن سعط در قاف و سوس بضم نوون میتر بخیر است که سعط در ران کرده و در بینی اندازند
در شکورت غیر اوم باشد و نیز ساداتی مخصوص تنباکوست که اهل هند مخصوص مردم یوپی
که مشرق و غیر هند است سعط در ران اندازند و نکا بداندند و چون بپزند که تا دکیل خواهند
و نار جیل معرب آنست که در رساله جبرکی مشکک در بینی چکانند سعط و آنچه تر باشد
آن شروع بنون و عین مهله در کتبه اللغه دارد و می که در میان و بین فرو کنند در شکورت
نزدیک سینه کشته بضم که اطفال را دهند و از چشم دیگر بجهت سعه و نیز معده می شود پس
مخصوص بجز رطب نباشد و در رساله میوه بطلانی یا از آن حالت نیر و بحر کفر
بضم کاف و ضم میم و سکون ناء مانند و رای مهله و تنهایی که الف خوانده شود امر و د بضم
هزه و سکون میم لیکن ناشنایی خود و لفظ فارسی است و همچنین امر و یفتح او ن شتر
راده و غالباً در زنا شباتی و امر و تفاوت کوزه است و الله اعلم یا کسی در و ای است
در رساله مرضی که در اعضاء مردم مثل رسته پیدا آید و آن را رسته نیز گویند عرق بینی
لیکن ناز و در فارسی نیز آمده این قدر است که در مندی اکثر ناز و نیز یادت الف آید
در رساله حلقه زین که زمان در بینی کشته شود و این بخیر حلقه کو بخش است پس بد و وجه
در قاف موس یفتح اول مستفاد میشود و این بخیر حلقه کو بخش است پس بد و وجه
خطا باشد و در رساله آن است که چوبی بلند در زمان فرو برند و اطراف آن برسمان
بندند و ششلی آمده دست بر آن درسمان نازند و بر سر آن چوب بلند بر آید و بازها
عجب و غریب کند و آن را دوال باز نیز گویند ساز و لیکن این از چند جهت غلط است
اول آنکه آنچه دیده باشند چوب نباشد بلکه می گنجیم کلانی بود و دوم دوال باز قادر ماند گویند
سوم آنکه ساز و نیت ساز باشد و کتاب معتبره آورده و ساز و ریمان
در غایت استحکام که از لایف خوا سازند و اکثر در کشته نگار برند و مجرمان را بخت کشند
و در عرف حال رسن باز را ریمان باز گویند و مدین ایام بعضی از مردم ولایت آورده
و خود را حاس باز میگویند و اکثر عمل رسن ماری نمایند و شعبده بازی که دانه باران
نیز گویند و در رساله طفل بازیکر که آن را مشعبد نیز گویند و درین عبارت ضبط
و غلط بسیار است زیرا که نوا طفل بازیکر را نیت یا حلقه حقه بازان نامند و اگر مراد از باز

کتابخانه عمومی و مدرسه

ما سوار سنی و اربعه نیم دو ال و عین بر دو مهر بریده بینی لیکن اسطوت در قاموس غیر
شایع است و این بریده باشد ثقیب بلکه در کثره لفظه بمعنی پیشانی کثیف است
و نیز شتر مذکور کثیف است یعنی شکافته بینی است و الزم بمعنی کوتاه بینی در
سهر و لغت هم از قاموس برین بینی معلوم میشود و اجمع که ما خود است
از جمع بمعنی سخی از زبان یا گوشش یا دست بریده و تقاد میشود و در رساله
یا این که در بینی شتر کشند و تازی مرزخ چهار مهر و ده مهر خوانند و سه شتر و دو
و سکون را و مهر و سه این لفظ لیکن بعضی در سه بعضین گفته اند و چون بمعنی مرسل
که بعضی در همان کلام است نزدیک است اما احتمال ضعیف نیز هست و تحقیق آن در این
الفاظ معلوم است و در رساله ما در خطا باشد که چهار بار آن کشند و در یک علامت
یک و در خط دوم علامت سه و در سوم علامت سه و در چهارم علامت چهار بکنند
و این اسرار که بفتح سین مهر و سکون و ال و او و دو مهر نیز گویند خریدن جزین جری
لیکن مرده بدان استاید غلط باشد و هیچ سهر برده بر او مهر او و سهر یک بویان سهر یک
بمعنی خطا قرار آورده اند پس احتمال دارد که سهر برده نیز کرده اند مگر حفظ سهر برده کتب
مشهور و غنی و نیز سهر یک خطی که بر او قرار بر زمین کشند و بودن بخاور یا بمعنی مذکور
یعنی نیست ظاهر اسهر یک کتب است که سهر یک کاف نسبت بس خط مذکور بر این تقدیر خارج
داشتند باینست که احتمال آنجه در رساله مذکور شد نمیشود و اولی اعظم داشت زون
بر بینی و عربی و کنتج و او و سکون کاف و رای مهر خوانند و تصحیف و کز را و معنی که نزد
آدمه فی قاموس که در بدی بمعنی مطلق ناخن است و نیز ناخن اگر از حیوان دریا
حاصل شود و در خوشبو بینی کار برد الطاهر الطیب بطا و ناخن بریان
در رساله و ای است که چون بکنند عطر بسیار آید و ظاهر در رساله ناچار دیده و در
و تازی خط خوانند بای موحله و عین مهر و ال و بای موحله
بالف نشود و بای مهر که نکلان بمعنی فرو بردن جزیت و طلق اعم از چاییده و ناچار
چون نسیم و او باریدن بمعنی مطلق فرو بردن است و بی میانه بینی که در رساله
تجربیه و ناچار میسران بر آن چیده و را که کشند و بایه با نکلان شود و ناچار که در
کشتن و یا خشرون بغیر فایده لیکن در میان کتب مشهور و در کرون غلط و علف و در

[illegible]

نکردن این اتم است از سیار کردن و تخم ریختن
و در رسم حج و بر نشاء است بپایان الفاظ است که در وقت زلزله
از خطر از کوه بلند مطلقان و در طلب شفقت خود در دفع مضر است
هر دو صم بر دو کاف بیاورد و در سیار کردن که گاهی نیز کوه را زلزله
در کوهنوس طاعت بجای می آید و گاهی نیز آمده و همچنین در کشف الهمات
و در تحنن لغت یعنی در گمان نیز آورده و کلمه در فارسی بمعنی مطلق غایب
و ختم است و بعضی گمان نیست باینکه لفظ و گمان مخفف و گمان است و بدست
و این قاعده فارسی است که اکثر الفاظ شد و عریضه و تخمین شل قد و خد
و جاده و اشغال آن و اینکه در مل بند و گمان بوا و نویسنده خطای محض است یا به
تشدید یا به تخفیف و تعیاس لفظ و نیاز در اینجا می نیست این نوعی از زوال
که باز نیز در تنگ بر بزم فوقانی و فتح نون و سکون کاف تازی و کوهنوس
و تحتانی مجهول و زاده و آنچه بدانکه لفظ تنگ بصفتین و فتح اول هر دو مشهور است
اول و فتح از اهل ایران است و آن بمعنی میری است که حجم کم داشته باشد
و تنگ که جسم و می جسم است و الحق کم بود و این نزدیک است بمعنی که در هندی بمعنی
کم است پس از عالم توافق ساین با شد غایتش تفاوت عموم و خصوص بود
چنانکه سابق نوشته آمد از کالی و شفقت دم بر آوردن زمین بفتح زای
و خای بجهت رسیدن به دور رساله دانه که آن را حب الرضا و کوهنوس
لیکن نیون و در تنگ که می است که آن را مار و خوانند پس خطای محض است
و در رساله و مستانه از حاج وقف بفتح و او سکون کاف و لیکن
سابق وقف بمعنی جور و نوشته در نیون مکرر نوشته ظاهر است اما آنچه
در اینجا نوشته صحیح است و در رساله آنچه از سر و آید و در نوشته کشف
زبان و باو شایان و در کوهنوس از کوهنوس فارسی و در ای صمد و بای
مجهول و باو بالف کشیده و از آنچه لیکن بار و ز فارسی آمده چنانکه در کتب
لغت مسطور است بمعنی مطلق خبر که به هم در رشته کشند بجای که گاهی گویند

[illegible]

در سال آنکه زبانش در کفین او نبرد و بپزد و در کفین او نبرد و بپزد و در کفین او نبرد و بپزد
سستی که در تابت بهر دو فانی لیکن این سه سبب و طالت مذکور نیست
طالت و آن که گوید و در کفین او نبرد و بپزد و در کفین او نبرد و بپزد
گویند آنکه بوقت کفین تا تا غایت و درین صورت از سبب طالت
بر آن که درین برای طالت پدید آید در رساله صوب حرار کان که در
بدن مشیا کنند قلب بغم قاص و سکون لام و بدو حوله مخفی نماید که لفظ
قلب یعنی مذکور در بند وستان شهرت و اولیکن از کتب با نبات برسد و در
تا موس القلب مدیده قلب بارض الزراعه و پارسه آن این صوب
جنابان جزئی در جزئی تا قریب که در صوبه و در حال جمله و صاوی
تحقیق آنست که طالت بسیار جنابان است بخلاف صوبه آری صوبه
یعنی مذکور آمده که جنابان همان طالع غیره و در آن بیشتر کج و تاب
و غرض بهر دو وال جمله و در عین جمله نوانیدن بنون گذاشتی الرساله
در رساله صوب قلب و آن چو لیست و در آن از یک آن آماج و بر سر و دیگر و صوب
بر کردن کا و نهند شمشیر یک درین نظر است چرا که بدین معنی مل میشود و چنانکه
سابق ذکر کرده شد لیکن موافق تفسیر نمی شود و ترسیخ بای موصوف
نسبت بهر فانی است یعنی چنانکه فلک بر آن نصب کرد و بر کردن کا و بنده
و بر بالای غایه گردانند تا کا و در غایه اگر در خاد در سر و در غیره است
ز و رنگ که اند شود و نیز گویند ز و صوب و بر لی بوقی الصیف یعنی و حان
هر دو جمله و با خوند کا و بر لی بوقی صوب و باز از انفر کو خلد یعنی
در وی عهد حشیشین صوبه غالیکن لیکن در کتب معبر اغریض مطلق بر آنکس
و همچنین همیش بر غالیکن که در غالیکن که او و بدل و مخفف آن شهرت
و در آن و در رساله آن است که چون کسی طالع در آن شهرت همیشه
و بی خطر برسد بقالی را در این شهرت و تا او را بر باد کا و نوشته و در یکی
از کاشتهای یا اقصای خود که در آن شهرت بد که این قدر ز غالیکن
و آن کا و را صنف بغم بین جمله و سکون کا و بنده مخفی نماید که لفظ
لفظ

و سکون نون بدون داو و فایز سیاهند و فایز خردی برپا ده و او نوسند
این ولایت نیز بدون تختانی و سندی در و مزدوم سران الملقه صلوات
رسد و بی بیم و ترس است و در خشتی است که بازی میسازد با جمله
و در آن تختانی و فایز سیاه که در آخر شهرت ظهور دارد اصل است لهذا در اصل
بدون خلط نیز خوانند کافی انعاموس و انکثر و انکثره و بیخ اول سکون نون
و کاف فارسی و در آن تخت و وقت دویم مشهور است و انکثر و کاف است
همین در وقت مذکور و در آن تخت که بیخ صفت و در آن تخت نیز یک بیخ مذکور است
لذا انکثر و تحت آنرا گویند و الف نیز بدین شود پس انکثر و کاف و کاف باشد
در عالم توافق و در سال که ششونده افسانه برای تسبیح افسانه گویند
که کوخس میکند و بیار است تا محش بدون مفتوح و سیم و شین و کاف و کاف
تا محش بیخ نون ای زنده و بعضی صراحی کردن آورده اند و نیز معلوم
صاحب رساله از کجا آورده است طوطی از زرو نقره که زنان و اطفال در کوفه
کنند و چون بیا موده و سکون را از جمله و نون بوزن مجنون و بعضی هم
مطلق نیز از میان خالی گفته اند مانند دروازه و بار و بار و بار و طوق که در آن
کنند و در رساله شرطیکه دو کس کنند با هم و مجنون مقفایند که هر یک از
باشد چنانچه حکیم مضموم و نون و کاف و کاف نیز بدین معنی آمده و تحقیق است
که چنانچه بعضی گفته اند است کافی الیه بان و بجز بیخ کروی که بیخ بعد از تن
استخوان بطریق مهوری بنده و کاف با موده بیخ مطلق کرد است که دو
کس بنده و در باب لغت بسیار تلفظ اشتباه درین دو لغت واقع
شده و آنکه بر میان انفسان افزون خود در میان قد و در آن اندازند و ضربات
و یکر مضوضا در آن انداخته سوزند و این عبادت ایشان است جوزن لغت
جیم و سکون داو و زای محو و نون لیکن این سه است چرا که جوزن سخنی
باشد که افسون خوانند و باید که این سه صاحب این عمل را جوزن
گوید اگر چه این عمل رسوم اهل ولایت نیست و این جوزن و فارسی بیخ مطلق
سازد و با کسر مستعمل است و این سه را در بار خورشید کند و بخود نیز

در بیان کنند و ملل بدال و مهم بوزن بلیل و تحقیق آن است که در هر دراصل
نیز و حکم تمام است و بجای و بعضی بولی بای سرف و ایض در سده شصت
کدر کار با کسی کنند و بعد از آن کدر روز و طایفه و کلال و امثال آن بگویند
ر نیز و شده آتش آروز و در و اما کسی بگویند سده و بختی است که این
مختص است بر آنکه سده در هر ماه چنان است و بعضی گویند آنان سده گویند
آنکه تا روز و در آنجا هر روزی است و بیاید و بیاید و اتفاق افتد
و سده در هر یک شصت روز و در آنجا هر روزی است و بیاید و بیاید و اتفاق افتد
بند و پس هر روز یک و در آنجا هر روزی است و بیاید و بیاید و اتفاق افتد
که آنرا بگویند از پنج روز کنند و شصت و در آنجا هر روزی است و بیاید و بیاید و اتفاق افتد
مجموعه در اصل زبان هندی نیست بلکه هندوستان آن فارسی آن را بگویند
میگویند بهر حال بعضی مصاحح کرم است که در طعام اندازند و بتاری ایضا
بیفتد الف و بای موصوفه بالفائشیده و زای بجه پاکسیده و رای همله
بوزار بای موصوفه بواور سیده و زای بجه و رای همله در سده اول
بزرگ است بر طعام بای موصوفه کسور و سکون رای همله و طای همله
کدر و آورده اند تمام سده بتاری بجه و رای همله در سده اول
سده بجه بجه بجه بجه بجه و از آنکه من بنده کتب کارم

فما یسمی دهم الیه سده شصت

کتاب و وصف و ساری

و الحمد لله

و الحمد لله

بسم الله الرحمن الرحيم

(12)

ابتداء سازم بنام پاک آن بی ابدا
در راه ادراک او بر عقل و با عجز انبیا
نفس در آن کسینه بدش احتیاج
غیر او بر که باشد فاعلیت را سزا
از بی امرش عالم نرید از حجاب خشن
ذات بی نهایتا چونود یعنی محمد مصطفی
معنی لفظ خدا را بدعا می گویند
باعت ايجاد عالم مسیده هر دو سزا
سورش عشق ازل هم زلف محبوب باشد
خدا شکر بر هر چه او عدت نه همچون فی
نسبت او هم با وجود نسبت بعد بفعل
گفتم آنیک مجمل از نحو بی پرسش این نکته
خارج از حد و بروی صلوة ان احد
هم بر ال باک و اصحاب کرامت صفا
سیا صدیق اکبر بشوای اهل دین
حضرت فخر و حق مملودش عدت خدا
انکه خبر بر دی بناید اسم ذوالنورین را
سیرا یعنی کوی نهاد بجز عقل رسا
از نشسته شدن صدر ایوان غدیر
شمار عرصه حق تا حد ابد
منه ملا گردان او روح الامین بر روان
این امیر المومنین مجمع نسب انبیا
نمی عنوان را بود نسبت معنوی همان
بست نسبت مصطفی را با علی مرتضی
ملک علی و ملک می

شدن بر چهار اصحاب بی رنگ و خلعت

همچو بود در کل بدل دار و نوری

محرز حلم الهی منش فیض ازل

حالتین مصطفی از پنج متواپل

انکه بر کرد حرمش عصمت او بر دودار

غیر این دیگر چه بازند ایضاً خسر الورا

نیت جان نام پاکش بر زبان او دم

کردن سازم و فو صد گونه از آب بقا

اصل این یکتا دو گوهر کنی اوصافشان

عقل کل دارند و یوار تحیر

بر دور رسیدن عشق حق خبری یکتا باز

ان یکی و آن دیگر ستمید کرد بلا

نمک نقش پاکشان تا یخت بر لوح وجود

بوسه با بر خامه فرو صد بار نقاشی قضا

نیشو از سر کرده تر و امنان عهد رسول

مستی خفتی غلام خاصه هر چار تا

کر بی تسهیل حفظ مبتدی کردم بنحو

همچو اندک پایه خود نظم چندین مبتدا

بان تکبیری خوانده که با بی و دو و لفظ تقیم

نیت اسان نظم کردن مسد عربیه

کلمه لفظ مع دو موضوع باشد پس بدان

اسم و فعل و حرف اقام نشاند و را

پس مرکب از دو کلمه گاه میباشد معین

که خبر زو یا طلب مفهوم میگرد و توا

بهت نام آن کلام و جمله هم در عرف نحو

پس دو قسم جمله دان اسحب و فعلیه

جز و اول اسم که باشد بدان اسمیه است

جز و اول مبتدا نانی خبر باشد عا لب

جمله فعلیه ترکیبش از فعل و فاعل است

جز و اول فعل و فاعل خبر و نانی شود و را

همه بابیه علامت لام و تثنی حرف	فعل ماضی و مضارع امر باشد و ایما
اسم تسمیه بنحو ظاهر است و مضمر است	پس ضمائر جله مفقود است بنحو ظاهر باشد
ثان فلا یسری اقلت قلنا همچنین	هو هاء تانحن بنسبه قاله تا قالنا
همچنین ایاه تا ایای ایانا شمار	پس له را بصیغه ثانی همچنین تا لی
کره است و مصروفه که مکره را هم	کونی را محذوف و الی معرفه این بسته
مضمرات اعلام و موصولات علی الید	الهی الاتی و الانی و من
جایز است از الایات او تا مبتدر	همچنان ذو اللام را مدحش از مضمر
تسبیح باری مکرر اخبر شد مختلف	ای برقع و نصب و جر با جزم معرب و ان و
نام این بر جارا غراب است و حادث	بر یکی از اینها بجا می شود از من حساب
عامل اندر موصود بر قول شیخ اند یقین	حمله لفظی اند الا معنوی از وی دوم
ر پس بود لفظی و قسم اول قیاسی جمله	قسم ثانی شماعی شد بنوع اول و
ر پس شماعی سینه و نوع پسر یک	مینو و تفصیل انیک یا و گیر این جمله را
نوع اول حرف جر مشهور از اینها	کا ندرین یکسب قال می شمارد جمله را
با و تا رکات و لام و واو مندرند خلا	ر ب حاشا من عدا فی عن علی حتی الی
شرح بر یکد میگویم خلا بتوفیق اله	از برای چند معنی اند استعمال

لبس ماعاً اور خبر کا ہی اور مہر

نقد و ستودن انصاف پس ما را خبر کا می و مرید

فقدية محمد وور معنی عن بامشک

بروز مفعول و فاعل او دند در سماج استم بدان همه اسم مستوفی قطار

سید زین العابدین و سید محمد باقر

بر سر اینست که معلوم و تعلم و قرآن کاه در معنی باشد کاه و کاه

هر نوکده است را این محو است که

بیت مخصوص طور از سرور، خلافت
چون شد و سران و انصار

ما که نقش را نباشد با کائنات

لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين

تغایه عاقبت بند در معرفت

میرزا محمد علی خان قزوینی

[illegible]

سید الشهدا علی بن ابی طالب علیه السلام

در این کتاب است که در این کتاب آمده است

در این کتاب هم چنین در این کتاب

در سواد و ذکر نعم او نیست مستحق

بر وراثت ان که در ان کتب
بهر طرفه و از ماضی است بهر ابد
سعد و دوحون در کتب ماضی است
معنی الی ان بدان مجموع

بر وراثت با اسم طار اختصاص کامل
میرد از ماضی معنی کما نف تا یا
اول است که ماضی و ماضی
اول است که ماضی و ماضی

میتواند باشد چاش ادا باشد ولی
گاه و محسنی تری است حاشای
هم برین تقدیر لازم گشت اسمیه و را
بهر مفعولیه نصب تا بعد این و و را

اکثر استعمال فعلیه بود و باقیین
کثر استعمال فعلیه بود و باقیین
کثر استعمال فعلیه بود و باقیین
کثر استعمال فعلیه بود و باقیین

یا ضمیر مستقیم و مفعول فاعلش
بعد و اراضی را و اکثر بود و لیکن
بعد و اراضی را و اکثر بود و لیکن
بعد و اراضی را و اکثر بود و لیکن

اجدل باشد قلیل الی ان بدان این فاعل
کوست در عراب الی ان فاعل
کوست در عراب الی ان فاعل
کوست در عراب الی ان فاعل

پس مفعولیه مجرورش بود مفعول
گاه مرفوع الی ان فاعل
گاه مرفوع الی ان فاعل
گاه مرفوع الی ان فاعل

تعد او ماضی است لفظا ماضی معنی
از عمل مکتوف میباشد لی لحاق
از عمل مکتوف میباشد لی لحاق
از عمل مکتوف میباشد لی لحاق

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

بستنی گایا تا متوجه بیا سکنه
بعد از این ایا عشره اولیه در
بست ضم را در وقت نیز ما

مدیات منی مع ^{فعل} ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 جار حرف خبر بود دیگر نبود ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 مانع میجر و پس لغایت استفهام ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 نمر عیسی لات میجر و پس ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 جواز ما ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 معنی او استماع ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 از بی ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 ماکه ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 خبر حرف خبر به ان مستغنی از متکلیف ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 هم نقل بود و کس حرف را ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 گاه حرف شود مخدوف پس ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 است ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 که سبب بجز خویش باقی است ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 و انکه ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}
 گاه ^{نیز در معنی لام و عند و می و می}

مدیات منی مع
 جار حرف خبر بود دیگر نبود
 مانع میجر و پس لغایت استفهام
 نمر عیسی لات میجر و پس
 جواز ما
 معنی او استماع
 از بی
 ماکه
 خبر حرف خبر به ان مستغنی از متکلیف
 هم نقل بود و کس حرف را
 گاه حرف شود مخدوف پس
 است
 که سبب بجز خویش باقی است
 و انکه
 گاه

مکتبہ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند

سیکوم بنو تحقیق از قول سحابة اندرین جملوار اریوری
کو قیاس در صفت قادر بناید آمده مستحق در عطف رحمتی

از مادیان بکمال است و لکن در علم نهالیم رسم اندو در معجزه

از دیوان از بهر تحقیق اندر وقت اینقدر میکند مفتوح و تاویل مفرد جمل را

پس بجای این را کسور اندر مقام در صدمه بیدار و حال اندا

بعد حرف افتتاح و حرف تصدیق نیز بعد ضعیف و جواب است

بعد قوی کو شد ظن و لکلم معیش نیز جای کو شود واقع خبر است

گاه در کسور نصب بر دو مرتبه است گاه کامی رفع بر دو مرتبه شود

در و رایش فتح خوانی یکسان باشد در مقام فاعل و مفعول هم در است

لیکست جای واقع میشود مفعول علم بر خبر کلام داخل میشود خطا

نه بجای نام مکتورست لغت از عمل که معنی فعل مفتوحه آمد ای نیست

مقدر استعمال و کامی بنی مسموم میکند با عین مبدل غرض مفتوحه را

پس کامی معنیش شبیه است با خبر گاه هر سکت نمودن در خبر مطلقا

بر استناد یکین ای برای رفع هم که کلامی کوست جانی است نای

که محقق میشود این چار پس ملغی شوند از عمل داخل شوند ایکب فعل ای

لیکست کسور و خوش نیست جبر بکمال با علمت و کلام هم اعمال این باشد

مکتبہ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند

مکتبہ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آل محمد الطيبين الطاهرين

غیر لکن گفتند در حاله خفت عمل	شد عمل مقصود را اندر هم برای بودا
بستند بهر تملای طلب از شیان	ملکی را کو بعد است یا محالی را از حیا
نصب بود و هر گشت که گر گشت طلب	کن تمام این قول را یا لیت یا یا الصا
بس عمل بهر بری ای ذوق کردنت	ملکی را کاذب و منته است یا رغبت
یا از بهر تمی هست اسعالم او	سپس شود و وی لغات چه و طریقت
یک لعل بگو یا لام عمل عقیق او و کر	بس لحن هم لان از بر کن این جمله
ما و کافه هر که ازین ششش نمود لاض	لغو میباشد عمل یا مکرر اند که روا
بسیار آمد شعبه ما و لا اندر عمل	رافع اندر اسم و نام و خبرند بخطا
بست نصب اندر خبر مخصوص با این حجاز	بهر شان قرارش با طق است بهر آید حیدر
ممنوع نصب اگر بر اسم نقد میشن بود	یا بزه الا است یا زارند شودان بعد ما
نیت لا عامل بگردنکره انهم نادر است	بر خلاف ماکه عامل شد کنه مطلقا
بعد این لا کاه تار اند شود چون لات	از و خبر میشن بود مخدود یکجدا یا
اندرین جنبش عمل نبود مکرر اسم	نصب بر خبریه نفس هم با کتیه روا
کاه از وی میکند تجویر عیبی حرجین	رفت از من اندر به معینه مشار
ان و من پس کی از من با و است	نصب مستعمل است این جمله را
نام این ان مصدریه وضع کرده اهل	زا کرد در تا و ل مصدری نماید فعل را

ما و کافه هر که ازین ششش نمود لاض
بسیار آمد شعبه ما و لا اندر عمل
بعد این لا کاه تار اند شود چون لات
اندرین جنبش عمل نبود مکرر اسم
کاه از وی میکند تجویر عیبی حرجین
ان و من پس کی از من با و است
نام این ان مصدریه وضع کرده اهل

گاه جانم حذف ان لفظ بود بار من

بعد از برای غار سبب است بعد لام کی سبب بود

نیز تقدیرش بیاوردی لام محمود گوشت زانده کان منفی را خبر رود

بعد لام زانده کوچه امر آورده است

نیز بعد فارسی کنش عیب امر و کجا نفی سبب نام و کسب و منفی

بعد واد جمع لیکن شرط سابق بود

بعد ان عطف که است شرط معطوف

ان برای نفی استقبال تأکید بود

در باشد و اول لام تعلیلیه است

یا خود نا ص ب بودی منت تقدیر آن

اضاعه را که مستقبل بود

شرط نصب است اینکه فعلش را قبل

ان و لام امر و لامی

ان برای شرط خبرش علت انش

هر دو خبر مجزوم سازد ان یعنی این

و بود اول مضارع خبرم لازم خبر

شک بود اندر وجود فعل شرط غالباً

که بود فعل مضارع هر دو ای شرط و برا

و بود ثانی فقط سبب خبر در مضارع

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم خبر البشیر که لا اله الا انت وحدک
متنغ باشد یقیناً بر خبر او و افا

یا ملا منفی است لازم
چنانچه از متنغ بهر دو دلیل در حق است ثابت و متنغ

چنانچه از متنغ بهر دو دلیل در حق است ثابت و متنغ
چنانچه از متنغ بهر دو دلیل در حق است ثابت و متنغ

مکنید در معنی ماضی منفی
مکنید غالب محال فعل منفی را

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

که تا از حزم چون محمول میباشد
که تا از حزم چون محمول میباشد

کاه بر خیزد و در اقل دی
 لبست جانم نه نصیری جزو کدا
 بس فایان معنی کم خیزد است
 لبست نمیرود و احاطه من غلبا
 لبست بر روی باره و اصل مرد مجاور
 لبست بر روی لغات جاد و فرما
 لبست کاه مثل قاضی خبر گویی مجموع
 لبست کاه همچون غم کاهی کطبی امی فنا
 در کاه فایان و عینک

لبست بر روی باره و اصل مرد مجاور
 لبست بر روی لغات جاد و فرما
 لبست کاه مثل قاضی خبر گویی مجموع
 لبست کاه همچون غم کاهی کطبی امی فنا
 در کاه فایان و عینک
 لبست بر روی باره و اصل مرد مجاور
 لبست بر روی لغات جاد و فرما
 لبست کاه مثل قاضی خبر گویی مجموع
 لبست کاه همچون غم کاهی کطبی امی فنا
 در کاه فایان و عینک

لبست بر روی باره و اصل مرد مجاور
 لبست بر روی لغات جاد و فرما
 لبست کاه مثل قاضی خبر گویی مجموع
 لبست کاه همچون غم کاهی کطبی امی فنا
 در کاه فایان و عینک

لبست بر روی باره و اصل مرد مجاور
 لبست بر روی لغات جاد و فرما
 لبست کاه مثل قاضی خبر گویی مجموع
 لبست کاه همچون غم کاهی کطبی امی فنا
 در کاه فایان و عینک

در کمال این است که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

و در کمال این است که در قفسه دل و باطن
 و در کمال این است که در قفسه دل و باطن

کاه و بهر این معنی که خبرش غریب
 میشود و حاصل بوقوع خبرم قابل است

غایب خبرش مسلح بی دخول آن بود
 کاه آن هم مسود و داخل حکم عیسی

لیکه مفهوم عسی هر کس را قرب خبر
 که بوجه خوف قابل کاه بوجه رجا

پس گوشت بافتن او شکستین معنی که
 از شرف و غایت حاصل خبر باشد و را
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

لیکه بوجه خبر باشد کاه و آمد کرب
 کاه او شکستین کاه و آمد کرب

این است که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

نیز باین معنی که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

هر سه اول دان معنی نیز فعل کاه و لیکه
 این سه متأخر معنی طفی ای ذی کاه

بهر این معنی که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

نخست بهر این معنی که در قفسه دل و باطن
 در کمال این است که در قفسه دل و باطن

این سه از بهر یقین آمد علمت باریت
 هم و جدت پس برای طفی ای ذی کاه

لیکه از آن خلقت است پس برای طفی ای ذی کاه
 پس خلقت و باریت ای ذی کاه

هر یکی بر میبندد و بر خبر داخل شود
 شد معنویه مفصّل پس خبر هم مبتدا

بر یکی بدان دور و اگر نماند نقصا
 لیکه جانه اگر معاخذوف ساری هر دورا

(15)

در میان کاتبی است بعد معنی غرت شد ظنت که در وقت ازین است
 مثل العرت است چون صفت است هر چه را یکب مفنون دایم است
 رافع است اسم است بعد از نام بود بدست اینها نعمت است
 نعم هر دم و شبش هر دم اصل کس عین فعل بود و آمده با فتح
 که بفتح فاسکون عین هم جائز بود که بکسر فاسکون عین و کسری
 شد رود و مثلش نای اندک و با فتح عین مکتوسش کی از حرت حلی بخار
 فاعل این بوده باشد یا که دلائل اسم یا مضارع موصی فاعل اسم
 یا ضمیر مبهم و مفرد که مبرش بود نزد اکثر لغت و منصوبه خبر معلقا
 بعد فاعل نام او مخصوص ملامت و دم مفعول فاعل خبر مخصوص باشد نسبتا
 یا نه کسش مبتدا محذوف باشد بدان گاه بر فعل آمده تقدیم مخصوصش روا
 با قرینه حذف او هم بدست جائز گاه ساء مثل مبس مثل نعم باشد حسب
 فاعل اندر چندا است و در مخصوصی خبر تقدیم انچه در مخصوص کفتم شد روا
 بعد از این وقت موصی اسم و موصی اسم مفعول و مضارع و فعل مطلقا
 به صفت باشد که ماضی اسم فاعل مفعول اسم تام باشد یا خبر مکتوس
 فعل مطلق خواه لازم یا بود یا تعدیه یا بود معروف یا مجهول باشد
 یا بود ماضی و یا باشد مضارع یا که امر مفعول فاعل کرد پس مجهول زینها جدا

۱۰۰
 ۱۰۱

وہندوستان کی مختلف قوموں کے اصل ناعمل محذوف اور افست حکم و نامہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سبب نمیزی گوناگونی میکند اسهام دفع از بی مقبول وقت و شاست س بقا

نشدت زین افعا لیا مع وف مقتدی

و تفسیر سیم نام است که سید و انجمن که از سبب میگردانند در جمله نامها
است اما فی الواقع که در علم کتب و سبب از جمله نامها است و این

یعنی اگر قصد معروف است مثل فعل معروف و مجهول گفته و اگر مصدر مجهول است مثل مصدر مجهول علی بن

سیرت النبی صلی اللہ علیہ وسلم و سیرت اہل بیت علیہم السلام فی تعاملہم مع النصارى

میرزا حسن خان میرزا محمد باقر خان
میرزا حسن خان میرزا محمد باقر خان

اسم و اعلا تم کنند مانند فعل خود عمل کر خیر شد بهر مبالغ یا موخر یا

نیک چون مصدر مکرر بود پس شرط اندر او
نیز شرط پس عمل اندر این پس خبر یا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نفسه طر زرع برقرار جمهور خاصه

بزرگواران! در این باره که

تیسری سیڑھی ہم سے کھینچ کر

اسم فاعل بودست لازم له سوي فاعل
 چه سوي معقول اضافي معدي

میکنند چون مثل عیون اسم معوض عمل شرط و معشرف اسم اهدا اسم فعل

سبب میگردانند تا از فعل خویش اندران مضمر که باشد مرخص

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

یا به طریقی تعلیق است یا موصوفی
 نیز بر طریقی تعلیق است یا موصوفی
 بعد از این که معنی را بداند خود را بر معنی
 واجب بر این است که معنی را بداند
 نیز واجب است که معنی را بداند
 اول لفظی که باشد موصوفی یا موصوفی
 معنوی پس بر قسم اول معنی من اگر
 در بود طرف مضاف است معنی
 یک باشد باقی است که در طرف مضاف
 در مضایف معنوی از حرف تعریف
 پس بدان که کون که باشد قسم نام از
 نیز تون متباین تون جمع و منفردی
 در یکی ازین اسم نام ابراهام و صفی
 بر وجهی معنی را معنی باشد
 آنکه وضع اندر مضارع میکند معنی است
 نزد بصیریه وقوعش اندر اجایی که اسم
 یک بر قول کسی عاید لفظی بود
 عامل اندر است از عامل لفظی خلو

و این لفظی و معنی را
 و این لفظی و معنی را
 و این لفظی و معنی را

در روز و شب در این شهر و در این دیار
نیم خستی دوام نام و بل کن در کار

منزه و من حرف استفهام و ان از ضمیر
 جانانی برای نداء
 ماست بی نفعی خا و میر استقبال
 مایه عزب الله
 کس در آن آلا و کمر بلا و نوا بعد از آن
 خیزد و ما جابرین پسین ملی در جادیا
 لا یضر خدا

بہر تقدیر انہیں احباب سیفی را سب

در مضارع میکنند تعلیل و تکثیر اقتضا
قد جود را نی است باشد بر لغزشش کمال

حرف تفسیری و آن حرف زیاده آن و هر سه با تخفیف فون هم از زیادت و لا

سیر تقابل هم سرزمین این از بدو روح است گلاگاه در معنی حقا دان و را
معناه بپرس گفت بین بحقیقت

در مثال این بگو اگر متکلمی باشد در سین والصلوة علی النبی واله خیر الوری

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[The following text is extremely faint and largely illegible due to extreme fading and bleed-through from the reverse side of the page.]

[illegible]

[The text in this image is extremely faint and illegible due to extreme blurring and low contrast. It appears to be a dense block of handwritten Persian or Arabic script.]

[illegible]

[The image shows a page from an ancient manuscript with dense handwritten text in Persian or Arabic script. The text is written diagonally across the page, following the shape of the parchment. There are approximately 10-12 lines of text visible. The ink is dark, and the paper has a yellowish, aged appearance. Some parts of the text are obscured by shadows or wear.]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[The image contains a dense, handwritten manuscript in Persian or Arabic script, oriented diagonally from top-left to bottom-right. The text is highly stylized and appears to be a historical document or treatise. Due to the extreme density and angle, the specific words are largely illegible.]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[The page contains dense handwritten Persian script, likely from a manuscript. The text is written diagonally across the page, starting from the top left and ending near the bottom right. It appears to be a continuation of a philosophical or religious treatise, discussing concepts like knowledge, truth, and the nature of existence. Some legible fragments include:]

*... و اما این که می گویند ...
... و اما این که می گویند ...
... و اما این که می گویند ...*

[illegible]

[The following text is extremely faint and largely illegible due to extreme fading and bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be handwritten Persian or Arabic script.]

[illegible]

[The image shows a page from an old manuscript with dense handwritten text in Persian or Arabic script. The text is written diagonally across the page, following the shape of the parchment. There are several lines of text visible, though they are heavily faded and difficult to decipher. The handwriting appears to be from the 16th or 17th century.]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

والبروز داری

[illegible]

عسل بچشد پس کند با دانه را بشکند و دل قوی معده را با قوت و بهشت از ...
و خاص از سود و خشک است و در غرض و کلفت و قوی از جرب طایف و بهشت با دانه و شربت
او خفای را کند و لبت با نده مفید بود و صغیر از نو نماند و شربت با نده و مالیمو یا با نده
دل را قوت دهد و عصبان را بصلین عسل شربت با نده و مالیمو یا با نده
سرود در اول خشک است و دوم چون چشم کشند با نده و مالیمو یا با نده و حفظ صحت انداخته
ببارسی با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
در اول مرغی معده و سهل صغیر است و مرغ از نزدیک است ال سکن التها معده و سکن صغیر است و مالیمو یا با نده
کندر است از قوی و صغیر که قطع کریون و صغیر باب برک او مانع کو از ال سوله و کو از ال سوله
و به صغیر کلفت است در اسهال مرغی احتیاج ال بق با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
محلل او را بود و صغیر صغیر و طفت از بین را و چون مستفی با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
و جندان در انقباض است که خشک شود دفع تمام باید از ان الفایر مرغی است که نده و مالیمو یا با نده
ببارسی که با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
باریک و خوشبوی و طبعش گرم و خشک است در اول کو نده و دوم خشک کرده و شانه را بر او نهد و او را
اول کند و صغیر با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
قصب الزره و مفید و شربت از یک مثقال از کما بعدی شمع الغلیمه است و به نده و مالیمو یا با نده
و به نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
دوم کند و چون سبزه که مرده بود با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
ختم مرغ مرده و در کربانی خشی نده و عاف است و سودمند است و به نده و مالیمو یا با نده
و خشک است در دوم و کو نده و مفید است و کو نده گرم است در اول و خشک است در دوم و کو نده و مالیمو یا با نده
صافی دارد و بدن گرم کند و در جرب طایف و بهشت با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
امریق با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
و با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
که در خور و نفع است که ال سکن التها و به نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده
است به نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده و مالیمو یا با نده

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و بستر در
اول تقاضای خوابی به بود و او را در شیر که شیرینی از وی در دهان بماند و در دهان بماند
شکم بذر الحار جباری ببارسی تخم تره شیر که میزد طبعش گرم و خشک در سیوم گویند و در دومی
مغز او و سر بول را نفخ دهد و مضرت نباشد و مصلحتش کینه و شیرینی از او در مغز او و بسترش در آن
الکرات بذر الفلج و ببارسی تخم خرد و بپنیدی گویند که بپنیدی در بوم در آب و در دوم حرار
جگر بپنج بار در آن نفخ دهد و کینه در دهان بماند و دفع و تبخیر را موهومند بود و در سومی از جگر در
درم است و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی کار و خوانند
نورست و در بول و حیض بماند و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی کار و خوانند
لوزن در انیسون بذر الکرات ببارسی تخم کفرا گویند و بپنیدی بپنیدی و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
در سیوم فوق بطنی را نفخ کند و در سیر را دفع کند و در بپنیدی کار و خوانند و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
مغز است و در بسترش بذر الفلج تخم بزرگ گویند و بپنیدی بپنیدی و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
الست که بپنیدی و در بسترش بذر الفلج در اول در بوم عقل را در آن دارد و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
الفلس بپنیدی و در بسترش بذر الفلج در اول در بوم عقل را در آن دارد و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
از نیم مغز او و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
سیوم بزرگ و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
مغز او را موهومند بود و بول را در بسترش بپنیدی بپنیدی و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
بذر الحار ببارسی گویند که میزد طبعش گرم و تر است با بپنیدی بپنیدی و در بسترش ببارسی تخم بزرگ
و شکم را بپنیدی بپنیدی و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
را قفص کند و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
و بپنیدی بپنیدی و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
در آن نفخ او را موهومند بود و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
مضرت با بپنیدی بپنیدی و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
مغز او را موهومند بود و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
ایه و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
مغز او را موهومند بود و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در
اغلاط در پاک ساز و در بسترش بذر الفلج ببارسی تخم بزرگ گویند و بپنیدی موهومند بود و در سومی از جگر در

[illegible]

پاس حیات

[illegible]

[illegible]

[illegible]

برای در دهان
کادر س و در دهان که میزنند دست دارد
و چون بداند که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
او که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
را نفع دهد و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
هم متعالی باشد چنانکه با کسی خشمی که میزنند و در دهان که میزنند
و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
بیشتر که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
سنگ زد که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
بناهی است که در جانب خطا نماند و در دهان که میزنند
کتاب استیم گرم باشد و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
تب راجع را سودمند آید و گویند که در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
بهری که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
ببارسی میگویند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
نفع و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
و عطف بود و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
که در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
در اول و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
سینه و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
و اسهال که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
ببارسی که نماند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
حفت بلوط و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
تا در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
خند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
کنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
اما نا بهرینش و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند
بکشد آید و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند و در دهان که میزنند

من خواہندہ این بی بی است

و قاضی - دو سبب است

نکیم به بند و منقش دم کف و در

و عرق را منع بکنند و شش را

ما بچندم باشند بسیار ملک یا سی و اند

در قی و غیاب را باز دارد و صفا و زنده

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

حاصل آن بسیار است عیار گویند گرم است

در حرارت و غیاب و صفا است بسیار را

[illegible]

در این کتاب که در علم طب است

و این کتاب که در علم طب است

در محفل مطهر است محل ازل بود

منازه را و مع کذا معطوف تمام

و منتهی مانده طبعه و در محفل مطهر

با دم بر بال کند و از نیکوایک

مال است چون سوخته و منقول ساخته

را بر دخت القفص ببارسی حرکت

روشن چشم بفراید و در سر کرمی

صف القفص را چنین بگرداند و در

ازند خروج ببارسی جدا بگرداند

مناصل را سودمند آید و چون سه

را از خلط غلیظ با آن دارد و در

کمی که گویند کرم و خشک در سوم

نفع نام و در کف نه از جمل خشک

کرداند خرب الشوک ببارسی خشک

و گویند چون تیره ببارسی از دم

راشی و ببارسی ببارسی و خشک

تخریق بر قوس طاقه قطع و در

بر انداخته و چون بوم که در

که انداخته و چون بوم که در

و در منقار است خر لوی اصفی

در سیم فالج و قوه را دفع و در

و بجهت بند و در جمل لیس

ساخته و در نیم جاله اب

بیاشامده معده را و در

علم در صحرای سودا را

و خلط کثیره باشد خرد

چون نیم منقار از دیده

سنگ درانه نه انداخته

در خراج ببارسی

در خشک و در اول

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

در اول و شکست

بند کوانه و بنده رشیم که
 بر دو طریق نوشته است که بگویند و بنده رشیم
 کفج اینها کرده بر بالایی و شکست افروخته که از اندر زمان زمان کفج را حرکت دهند تا تغییر
 بر آید چون از اندر و جدوار است کفج را بنهاد بپندی کجور گویند طبعش گرم و خشک
 در دوم با بار تحلیل و بدو بدن غریبه که در فی باز دارد و شکم بند و رفوی روح طبعی و مستهل شود
 بود و چون بدو آن نگاه دارند بدو ی در آن دو دو و در آن ازل که اندر و باز بماند چون فصل
 ابل کنند و جمع الودک عن النساء و فاج و صرح رافع و بدو شری از و یکدم است در بین دست
 ابرج است چو آب بر کش را با قدری کلاب خست تا اند عن النساء و عشر قبول رافع و بدو چون
 سه از نشانه بیرون ارد و کز نکل جانوران را سودمند است است بنانه طبعش آب و لاش
 را و اند مدح و جی با رسی را و ز که گویند که است در دوم و شکست سوم چون در دوم از و شکست
 مع و بدو و سودای کند و فاق و نفوس و سوس رافع و بدو در سینه و در و جملورا
 سودمند است و شری از و کلاب خست تا اند عن النساء و عشر قبول رافع و بدو چون
 درم است در سوم و شکست در دوم چون فصل و در یکی و عمل معجون سه و رخت تا اند درم را
 از فصل غلط پاک گرداند و حیطه براند و کج بیرون ارد شری از و یکدم تا در دوم باشد
 در شکست از یک است با رسی است کفج بنده پندی بر تالو خواهند به پیش بر روی بود که
 بر روی یکدگر باشد از و بوی کبریت اید گرم و شکست سوم چون کج با رسی نکند حطب
 سطحه رافع و بدو چون بر موضعی که خون در و مرده باشد گذارند از از اید و چون با شکست
 تر سرشته بر عضو که موش را کند تا باشند صبح و شام خادسانند از آن عضو دیگر موی زاید
 در پنج بپندی شستی گویند طبعش گرم و خشک و در دوم دل و دماغ را فوت دهد و خلر
 معده رافع و بدو اوجاع الاصابه شود و بدو شکم به بند و با و بار را نکند و شری از و
 نیمدم تا یکدم باشد و عظمیان بپندی کیمه گویند به پیش سرخ رنگ تنه ای بود گرم است
 در و شکست در اول مواد تحلیل دهد و احتیاز افقت کند و آن را بیکرد و اند و خنده
 ارد و در شش سیم بفراید و باه بر اندر اند و لول بر اند و سه جگر بکشد و جمع الودک شود
 و در و فی که و تنو از اید چون یکدم از و میل تا اندر اندن بر و اسان شود و سه شغال ارد
 غریج کشده است از عروق با رسی و لاله گویند به پیش سرخ رسیده بود و در شکست
 در اول سه و رقت و بدو شکم به بند و صفرا بنشاند و فی باز دارد و در فی ارد و او القیل
 رافع و بدو رقت و روحی به پیش بران صفای املس بود طبعش گرم و خشک و در دوم عن
 النساء و نفوس و مفاصل رافع و بدو و خدر و فاج را و رخته اسودند اید و عصبه که را و طلا
 کند و فی و فربه گرداند و شری از و یکدم تا در دوم باشد و در شکست شش را و کج
 زفت بر و آب با رسی زفت خشک گویند و آن زفت است که خشک است و طبعه

[illegible]

[illegible]

[illegible]

二、政治經濟學

1950

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بیاوردی سیر برادر من چنان حاجت یار می شود که میزند تا بکشد و تمام
سبزه را معده بود و در پیش افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
در سبزه کرده و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
لبا بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
المنوع بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
در قوم و غیره و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
چون بپاشد در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
لبا در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
قطع کند لحم بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
شکل در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
معده در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
حاجت سیر در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
از آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
او که در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
دشت بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
و چون معده در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
و غذای در آن بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
العجل بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
بود و اصلاحش بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
بود و بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
لحم الغزال بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
الحشیر بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
کوبند لول بر آن و بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
مضم است لحم الحمار الوحشی بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
الحمار بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
کوبند طبعش بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام
لسان النور بپاشد و در افق در لایق اندک بپاشد و چنان که میزند و تمام

چند سال بود و ای رافع دهر و سر و کلاه و لباس و ...
کرم در دوم و تر است ...
است که نهند لغت ...
سر و در تر است ...
است از اطفال ...
سرشته خورد ...
و صلبه کرد ...
و به سیرند ...
در دوم و در ...
ایول در اربع ...
کلفت ...
و بچه مرده ...
در اول و کو ...
دند و بچه ...
حجم ...
از لغت ...
که اند ...
بریزند ...
افوی است ...
چون ...
است گفته ...
و معصوم ...
مقتدر ...
سر و در ...
است که ...
بر بار ...

کتابخانه ملی ایران
تبریز - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۰۰
شماره ثبت کتاب: ۱۰۰
تاریخ ثبت: ۱۳۸۵

[illegible]

بهندي کونکر در رس و به بهر شتر است به از رقی بود که سبزی نه در دوزخ بود طبعش گرم و خشک است گرم که در دوزخ بود
دوم بلغم بود در با سهیل دفع کند و سنگ کرده و مانند بر انداختن و چنان که در دوزخ بود و به بهر شتر است
کتاب به دوازده نیکه و عرق السه و قهوه و بلغم که در دوزخ بود و به بهر شتر است و به بهر شتر است
که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
نفع به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
بلغم که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
اند و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
سنگ که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
سودا که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
در وسط درجه اول و نه است و در آخر درجه اول و نه است و در آخر درجه اول و نه است
و اول بر این طبع است که در دوزخ بود و به بهر شتر است و به بهر شتر است
به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
اودام بلغم و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
را به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
است حروف اللول نادجیل نازک است به بهر شتر است و به بهر شتر است
طبعش گرم است در اول درجه دوم و نه است و در آخر درجه دوم و نه است
و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
در معده و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
مستحق که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
سخا که به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
را به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است
در سیم سده و به بهر شتر است و به بهر شتر است و به بهر شتر است

[illegible]

در طبیب سر در سینه و در دماغ را قوت دهد و در السفر حل می‌بایستی حل می‌کوند
در سیم رافع و قوت معده کن در در الفاح یا سی کل سبب کوند دل و دماغ را رفع نماید
و کون معده کن و در الکمز یا سی کل امر و کون نفخش بدان دماغ صفت فاح نزدیک
و سیم بک جنبشی است که معده را سبب نماید خوانند در حوت کون که سفت و در الحشاش
در حشاش کونید چون بر سینه کشد لی غوانی را رفع دهد و صداع کرم اوج کند و سیم الاذن بک کون
کونید لب اسودند و در سینه است و حروف الهاء هدهد یا سیر سراز بک کونید چون
طش را لب است بک و اب ایل کشد قوت را سودمند و چون جنبش با خود دارند و سینه را سینه
بک و چون بر سینه را غز کشد کونید کال که در آن موضع باشد بکونید و چون سینه را در حشاش حشاش
را بک و چون مغزش را در کونید و در کونید کونید که در او کونید و هدهد یا سی کل سبب کونید
طبع و کونید و در سینه اول چون کشید سینه بک کونید استسقا را رفع دهد
بر قاعه اوج کند و چون است سینه کونید سینه کونید کونید کونید خفا را سودمند بود
در حشاش الحیا یا سیم کرم حشاش در اخروم کونید که در ایل کونید و صداع بک یا سیم
رویش ریل غلط را که در دماغ بود کونید و چون لب سینه کونید حیات و حشاش الفاح را بک
در دماغه و قاعه را معده بود و سینه از سیم درم است یا قوت سینه سینه سینه سینه سینه
و صفت دل را سودمند و در حشاش و سینه رافع دهد سینه رافع یا سیم سینه کونید بسیار
و طبع را سیم کونید لفظان سینه که بر روی رمان مغزش کونید و در الفاح کونید چون خفا
و غیر ما و بعضی لفظان را اطلاق کرده اند بک و الله اعلم بالصواب باب دوم در ادویه
مرکبه بر تریق حروف کونید حروف اللام الحشاش اطریق کونید بک یا سیر اسودند و در لب
روی ایل کونید و باه را بکونید و معده را حوت دهد صفت ان است که بک کونید کونید
بک کونید و کونید بک کونید و در سینه کونید و در سینه کونید و در سینه کونید و در سینه
و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
مغزش و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
ان است که کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید
کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید و سینه کونید

[illegible]

و کما در جوارش از جوارش است صفت منصف است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
صفت ان نوبت نیم درم قلع و جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نکته دیگر نیم درم کوفته و جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
عده دل و دماغ و رافع و منصف است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
مسبل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
کار خسته یا جبات مهری بقوام آورده اینست بر روی سنگ بخت نکار و بر روی سنگ بخت نکار و بر روی سنگ بخت نکار
دل را رافع نماید و دماغ و معد و رافع است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
چون درم بر کوفته و جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نکار و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
از یک نیم بر کوفته و جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نکار و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
مهری صند و منصف بقوام آورده و یک فرو گیرند و کینقال غنچه شنب را بر سر که بر سر حل کرده بر روی
سنگ بخت نکار و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نقد و صفت ان نبات مهری اولیت و منصف بقوام آورده و در منصف بقوام آورده و در منصف بقوام آورده و در منصف بقوام آورده
کنند و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نکته دیگر و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
سوی منصف آورده از منصف بقوام آورده و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نوع دیگر جوارش کوفته و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
ان نیزه در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
و معد و منصف بقوام آورده و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
جرب حب السیل و حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
و جرب حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
صبر مقطر یکی کینقال از یک نیم درم و حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
نمیزی از یک نیم درم و حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
و بر روی سنگ بخت نکار و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
درست بقوام آورده و حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است
و حب السیل و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است و در جوارش از جوارش است

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کوبی این دم غم کثرت عدم سبب عدم نام درم و اینون بر ~~سبب عدم~~ درم
نام سبب اوصاف کند و سبب متقابل قند سبب صاف کرده امینه لغویم این درم و اینون
سرشت درم و اینون متقابل نامی متقابل در اب حلال کرده جان نه در شربت بر درم
سده مکتب در شکی نیست نه در اول بر اند و نه در سبب قند سبب صاف کرده امینه لغویم این درم
حریر و تخم خیار و بادرنک هر یک بخورم پوست چغ کاشی ده درم سبب سبب سبب سبب
عدم متقابل سبب کاشی نه نام سبب اوصاف نموده سبب متقابل قند سبب صاف کرده لغویم این درم و اینون
ده درم نامده متقابل رغبت نمایند شربت سکنجبین بزوری سردیهای صفای ای را بود نموده
مکتب ایرواد در اول که صفت این اجزای شربت بزوری سردی را بر سوز یک غلو است و نه درم
نامیک لغویم این درم و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
و بعد مکتب در اول بر اند و استعار الفقه دید صفت این پوست چغ کاشی ده درم و اینون
چغ کاشی و بادیا و اینون و تخم کزکس از هر یک بخورم سبب اوصاف متقابل در حیات نه نامیه
لکه این صاف نموده سبب متقابل قند سبب صاف کرده لغویم این درم و اینون نامده متقابل سبب
سلفین بزوری کرم معدود از و فضل بالک اند و استعار الفقه دید صفت این اجزای
شربت بزوری کرم را بر سوز یک غلو است و نه درم و سبب سبب سبب سبب سبب سبب
و خوش نامده سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
و عشق این صفت این قند سبب صاف کرده پوست متقابل لغویم این درم و اینون
باشد و سبب سبب سبب متقابل انگوری احاطه نموده خوش نامده سبب سبب سبب
و سبب و خارش خیم و دمو الفقه دید صفت این لونه های سبب ده متقابل پوست در و صغ عربی از هر یک
چغ متقابل زجیل سبب متقابل صفت در و صغ عربی از هر یک متقابل زعفران و ما میثا از هر یک متقابل زعفران
و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
ان اما موده و صغ عربی و صغ عربی و سبب سبب سبب سبب سبب سبب
و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
در حیم چکانده اند و در امافی کو صفت این صغ عربی چهار متقابل سبب ده صفت متقابل اینون و
از هر یک متقابل صغ عربی و در اش از هر یک چهار متقابل افلغوبای دین و اینون از هر یک و متقابل قند
مکتب متقابل قند و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
چاره زانی ملک جرت سلفین را و دمو و غار برین چشم نامیه و سبب سبب سبب سبب سبب سبب

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

باز بفرموده عدنان الان سزا دارند در قتل ایندو هم تحمل بواجب و شقاق بقدر انوار

این معده را در تخم تان حل کنند و پنج گرم رز در ده گرم روغن کجد بعد از غذا
 عن بد مرغ دروغ کوان شتر و مغز کلام و از هر یک یک درم اضاف نماید و صلا کنند و صبح
 شود و بعد از هر یک معده را حل کنند **صف** ان معده از روغن ده درم سر زرد و خردل و روغن
 رزن و ان شتر که معده درم باز در زیره و در جوشانیده و مانند حل و معده کلام و روغن و در روغن
 بلخ و زرد و تخم مرغ از هر یک یک درم رصاف نماید و صلا کنند تا نرم شود و درم انصف سوز حش
 لم کند و گوشت کوبد و مانند صفت ان موم سفید بخردم و روغن گل باید غلظت کند حل کرده است درم
 سفید کاسری شسته اضاف نماید و صلا کنند تا نرم شود و درم حش حش
 ان معده سنگ کوفه و بخند ده درم سرکه در روغن زیت یا زغیر چهل درم هم را هم انیز در ده
 نام هم سود حش **ف** النون نوشن دارد و اشتها براند و با صبر زیاری دهد و دل را قوت دهد
 و نگردی را بملک کوراند **صف** ان برک کلر خ شش درم بعد کوفی پنج درم قلندر و صقل و اسرارون
 و ساج از هر یک درم بر باد در عفران از هر یک یک درم معال کند و در انک حوز و در صفت عدد
 قاقا و صا و کباد و قرقه در زیت و در ان فضل از هر یک درم و نیم درم سر صند فلول سیر را بگوید
 و در و شند ان قد معده صاف کرده و در ان غلظت کوفه مقدار درم سرشته از ملتقال باد و
 ملتقال غلظت کرده فرو بندد و بعد که پنهانی صفراوی را سود نماید صفت ان ترندی و انوی از
 هر یک یک یا زرده درم کشته ترش زده درم عناب و سببان از هر یک یک درم و صفت و تخم کاسری
 هم کوفه از یکی به درم هم را بطور و یک شب در صند ان اب بکبارند که بالایش گذشت باشد و
 صاف کند و صفت درم ترنجبین سفید ده درم شکر سرخ و صفت مغز فلول در اب ان حل کرده
 دو درم روغن بادام اضاف نماید و نیم گرم با شامند و غلظت کوفه در سردهوی و در انوی را معده
 بود صفت ان پوست بلبلدند و کوفه با زرده درم در صدد درم اب الوبخار اکند شده صناع صلا کنند
 تا اب القوت بلبلد را بستاند صاف کند و صفت درم ترنجبین سفید و لکتر قوی تر خواهم شیر خشک
 بوزن ترنجبین در اب ان حل کرده نیم گرم رعت نماید و نطون که صلا کرم را دفع رساند و بخواهی را دفع کند
 صفت ان مغز و تخم کاهو از هر یک یک درم پوست خشک ساس و کل بوزن یا ان باید از هر یک یک سسی
 جو و صفت هم را در سه کاسه اب تاد و بخش برود و یک بخش باید صاف کنند و در ان ساس کرده اند
 نیم گرم سر ریزند نطون که صراع سر در ان صفت ان بالونه و اطلال الکک از هر یک یک سسی
 و مرزنگوش شش از هر یک یک نیم صفت هم را در صند ان اب که از بالایش بلبلد و کوشانند تا به نیمه
 صلا کنند و در ان ساس کرده اند انک نیز در نطونی و سوار سس مالبخار را دفع رساند و صفت
 کل بلبلد در یابی و پنج خطی در یک مد و کک جو در یک کاهو و برک صفت الثعلب و برک صفت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

